

НОРА РОБЪРТС

ЩАСТЛИВИ ЗАВИНАГИ

Част 4 от „Сватбена агенция“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2011

chitanka.info

На моите мъже — Брус, Дан, Джейсън и Лоугън

*„Чаканата любов е сладка, но нечакана е
още по-сладка.“*

Уилям Шекспир

„Красотата се ражда от реда.“

Уилям Кинг

ПРОЛОГ

Мъката прииждаше на вълни, мощни и бурни вълни, които заливаха и разбиваха сърцето ѝ. В други дни пълзяха бавно и я поглъщаха, заплашваха да удавят душата ѝ.

Хората — добри и загрижени хора — казваха, че времето лекува. Паркър се надяваше да са прави, докато стоеше на терасата към спалнята си в късната лятна привечер, месеци след внезапната и шокираща загуба на родителите ѝ, а тези непокорни вълни продължаваха да прииждат.

Имаше толкова много, напомни си тя. Брат ѝ — наистина не вярваше, че би оцеляла в мъката си без Дел — бе като скала, на която можеше да се опре в този безкраен океан от шок и тъга. Приятелките ѝ — Мак, Ема, Лоръл — които бяха част от живота ѝ и част от самата нея още от детството. Те бяха спойката, която свързваше и задържаше всички разпилени късчета от живота ѝ. Имаше и постоянната и непоклатима подкрепа на дългогодишната им икономка, госпожа Грейди, нейното убежище.

Имаше дома си. Красотата и елегантността на имението Браун ѝ се струваха сякаш по-наситени и по-изпъкващи сега, когато знаеше, че няма да види родителите си да се разхождат в градините. Никога повече нямаше да изтича долу и да свари майка си да се смее в кухнята с госпожа Г. или да чуе баща си да договаря някаква сделка в домашния си кабинет.

Вместо да се научи как да покори тези вълни, тя се бе оставила да я повлекат надолу и все по-надолу в мрака.

Вече бе решила, че времето трябва да бъде използвано, притискано и раздвижвано.

Смяташе — надяваше се — че е намерила начин не само да използва времето си, но и да почете онова, което родителите ѝ бяха оставили, да свърже тези дарове със семейството и приятелите си.

Да бъде продуктивна, мислеше си тя, усетила първите остри нотки на есенните аромати във въздуха. Хората в рода Браун работеха.

Изграждаха и сътворяваха и никога, ама никога не седяха със скръстени ръце да се наслаждават на лаврите си.

Родителите ѝ биха очаквали от нея да бъде също толкова продуктивна, колкото и предшествениците ѝ.

Приятелките ѝ може би щяха да решат, че си е изгубила ума, но тя бе направила проучвания, изчисления и бе начертала солиден бизнес план, стабилен работен модел. А с помощта на Дел имаше и съвсем разумен и справедлив правен договор.

Време бе да се хвърли да плува във водата, каза си сама тя.

Нямаше да допусне да се удави.

Върна се в спалнята си и взе четирите дебели плика, които бе подредила на тоалетката си. По един за всяка от тях по време на срещата — макар да не бе казала на приятелките си, че идват на делова среща.

Спря за миг, колкото да върже лъскавата си кестенява коса на стегната конска опашка, а после остана вторачена в собствените си очи, мъчейки се да накара поне малко пламъче да проблесне в наситеносините им ириси.

Можеше да успее в това. Не, не, те щяха да успеят.

Трябваше само да ги убеди най-напред.

Слезе и завари госпожа Грейди да довършва приготвянето на храната.

Енергичната икономка се извърна от печката и ѝ намигна.

— Готова ли си?

— Поне съм подготвена. Притеснявам се. Глупаво ли е да се притеснявам? Това са най-добрите ми приятелки.

— Каниш се да направиш голяма крачка и ще ги помолиш да я направят и те. Би било глупаво, ако не се притесняваш малко. — Пристъпи към нея и обхвана лицето ѝ с длани. — Залагам на теб. Излез малко навън. Реших да ви поглезя, така че ще хапнете ордьоври с вино на терасата. Моите момичета са вече големи.

Искаше ѝ се да е така, но, Господи, вътре в нея имаше едно малко момиченце, което копнееше за мама и татко, за спокойствие, за любов и сигурност.

Излезе навън и остави големите пликове на масата, след това отиде до хладилника да вземе виното и си сипа в чаша.

После просто остана с чаша в ръка, загледана в меката светлина над градините към красивото малко езерце и отражението на върбите във водите му.

— Господи! Как искам малко от това.

Лоръл изскочи на терасата с жестоко късо подстригана руса коса — нова прическа, за която вече съжаляваше. Не беше съблякла още униформата си на майстор-сладкар в изискан местен ресторант.

Яносините ѝ очи се вдигнаха към небето, докато си сипваше от виното.

— Кой да знае, че след като си смених графика заради нашата „вечер по женски“, ще получим неочаквана резервация за двайсет души в последния момент? В кухнята беше истинска лудница цял следобед. Виж кухнята на госпожа Г. сега... — простена драматично и се строполи в един от столовете след дългите часове, прекарани на крака. — Същински оазис на спокойствието и ухае божествено. Какво има за вечеря?

— Не съм питала.

— Няма значение. — Лоръл махна с ръка. — Но ако Ема и Мак закъснеят, ще започна без тях. Какво е това?

— Нещо, което не може да започне без тях. Лоръл, искаш ли да се върнеш в Ню Йорк?

Приятелката ѝ я изгледа над ръба на чашата си.

— Гониш ли ме?

— Просто искам да знам ти какво искаш. Дали си доволна от сегашното си положение. Върна се тук заради мен, след катастрофата, а после...

— Живея ден за ден и мисля, че все някога ще измисля нещо. Точно в момента ме устройва да нямам план. Ясна ли съм?

— Ами...

Паркър прекъсна думите си, когато се появиха Мак и Ема, ухилени.

Ема ѝ се струваше толкова красива с буйната си къдрава коса и екзотични тъмни очи, грейнали закачливо. Докато Мак, слаба и висока, с джинси и черна тениска, имаше яркочервена коса, подстригана на асиметрични къси кичури, и зелени очи, които сега искряха лукаво.

— На какво се смеете? — поиска да разбере Лоръл.

— На мъжете. — Мак остави двете табли с банички с бри и спанак, които госпожа Грейди бе пъхнала в ръцете ѝ, докато минаваше през кухнята. — Двама бяха решили да приключат спора кой да излезе с Ема, като премерят сили на канадска борба.

— Беше много мило — настоя Ема. — Братя са и бяха дошли в магазина да купят цветя за рождения ден на майка си. И после стана каквото стана.

— В студиото непрекъснато идват разни мъже. — Мак си взе захарно зрънце грозде от таблата, която вече бе на масата, и го пъхна в устата си. — Никой не е тръгнал да се бори на канадска борба за честта да ме покани на среща.

— Някои неща не се променят — отсече Лоръл и вдигна чашата си към Ема.

— Но други се променят — обади се Паркър. Трябваше да започне, да направи крачката. — Именно затова ви помолих да дойдете всички тази вечер.

Ема замръзна с протегната към сиренето ръка.

— Нещо лошо ли е станало?

— Не. Но исках да говоря с всички ви заедно. — С решителен вид Паркър наля вино на Мак и Ема. — Да седнем.

— Опа! — предупредително измърмори Мак.

— Няма нужда от това — настоя Паркър. — Искам първо да ви кажа, че страшно много ви обичам и винаги съм ви обичала. Така ще си остане завинаги. Споделяли сме толкова много неща, хубави и лоши. И когато всичко бе най-зле, знаех, че вие ще бъдете насреща.

— Всички се подкрепяме една друга. — Ема се наведе и сложи ръката си върху тази на Паркър. — Така постъпват приятелите.

— Да, вярно е. Искам да знаете, че означавате много за мен и ако някоя от вас не иска да опита онова, което се каня да предложа, по каквато и да било причина, това няма да промени нищо в отношенията ни. — Вдигна длан, преди някой да каже нещо. — Нека да започна така. Ема, ти искаш да имаш свой цветарски бизнес някой ден, нали така?

— Това винаги е било мечтата ми. Искам да кажа, че съм доволна от работата си в магазина, а и шефът ми дава много голяма свобода, но се надявам все някой ден да имам собствено ателие. Но...

— Без „но“ засега. Мак, твоят талант и творчески дух са прекалено силни, за да прекарваш дните си в правене на паспортни снимки и нагласени портрети на хлапета.

— Талантът ми не познава граници — небрежно отвърна Мак, — но човек трябва и да яде.

— Би предпочела да имаш свое собствено фотографско студио.

— Бих предпочела Джъстин Тимбърлейк да мери сили с Аштън Кътчър за ръката ми, но и това няма да стане.

— Лоръл, ти замина да учиш в Ню Йорк и Париж, за да станеш майстор-сладкар.

— Международно прочут майстор-сладкар.

— А сега се задоволяваш с работата си в „Уилоус“.

Приятелката ѝ преглътна хапка от баничките със спанак.

— Ами да...

— Отчасти това беше и за да си до мен, след като изгубихме мама и татко. Аз учих — продължи Паркър, — с идеята да започна свой собствен бизнес. Винаги съм знаела какъв ще бъде, но ми се струваше само празна мечта. Която никога не съм споделяла с никоя от вас. Но през изминалите няколко месеца започна да ми се струва постижима и определено разумна.

— За бога, Паркър, какво е? — попита Лоръл.

— Искам да започнем общ бизнес. И четирите, като всяка от нас ще ръководи своя дял — според личните си интереси и професионална компетентност, но всички ще бъдат обединени под един общ чадър, така да се каже.

— Да започнем бизнес? — повтори Ема.

— Нали помните как обичахме да си играем на „Сватбен ден“? Всички се редувахме да играем различни роли, слагахме си костюми и рокли, планирахме различни събития.

— Най-много ми харесваше да се омъжвам за Харолд. — Мак се усмихна при мисълта за отдавна починалото куче на семейство Браун. — Беше толкова красив и верен.

— Можем да го превърнем в действителност, да направим от „Сватбен ден“ бизнес.

— Да осигуряваме костюми и кексчета, както и много търпеливи кучета за малки момиченца ли? — не разбра Лоръл.

— Не, ще предлагаме уникално и прелестно място — тази къща, цялото имение, фантастични торти и сладкиши, умопомрачителни букети и цветни аранжimenti, красиви и вълшебни снимки. А колкото до моята роля — аз ще бъда човекът, който се грижи за всеки детайл, така че да превърнем сватбата или друго важно събитие в най-прекрасния ден в живота за всеки наш клиент. — Само за миг си поевъздух и продължи: — Вече имам безброй контакти благодарение на родителите си. Фирми за доставка на храна, търговци на вино, лимузини под наем, салони за красота — всичко. А каквото ми липсва, ще си го набавим. Бизнесът ни ще включва пълно обслужване на сватби и други официални събития, а четирите ще бъдем равноправни партньори.

— Сватбен бизнес. — Ема се размечта. — Звучи прекрасно, но как бихме могли...

— Имам бизнес план. Направила съм проучвания, сметки и графики, имам и отговори на правните въпроси, ако имате такива. Дел ми помогна да го направя.

— Той съгласен ли е? — попита Лоръл. — Дилейни съгласен ли е да превърнеш имението, дома ви, в бизнес?

— Напълно ме подкрепя. А приятелят му Джак е готов да ни помогне с архитектурен план за преустройство на къщата край басейна във фотографско студио и апартамент за живеене над него, както и ремонт на къщата за гости, за да се превърне тя в цветарско ателие с апартамент на горния етаж. Можем да преустроим помощната кухня в къщата в твоето работно място тук, Лоръл.

— И ще живеем тук, в имението?

— Ще имате тази възможност — обясни Паркър на Мак. — Ще имаме много работа и ще бъде по-ефикасно, ако всички сме на място. Ще ви покажа сметките, бизнес плана, прогнозните графики, всичко. Но няма смисъл, ако някоя от вас не харесва идеята поначало. И ако е така, ще се опитам да ви убедя, че си струва — добави Паркър с усмивка. — После, ако все пак не ви харесва, ще приема решението ви.

— Как ли пък не! — Лоръл приглади с пръсти късата си коса. — От колко време работиш по този проект?

— Сериозно ли? Активно? Около три месеца. Трябваше да говоря с Дел, както и с госпожа Г., защото без тяхната подкрепа никога не би се получило. Но исках да подготвя всичко, преди да ви го

представя. Говорим за бизнес — каза Паркър. — Това ще бъде нашият бизнес и затова трябва да бъде оформен делово още от самото начало.

— Нашият бизнес — повтори Ема. — Сватби. Какво по-хубаво от една сватба?

— Или по-щуро? — допълни Лоръл.

— Четирите заедно можем да се справим. Паркс? — На бузите на Мак се появиха трапчинки, когато ѝ протегна ръка. — Аз съм изцяло „за“.

— Не можеш да се обвържеш с мнение, преди да си видяла плана, сметките.

— О, да, мога — поправи я Мак. — Искам го.

— И аз. — Ема сложи ръката си върху техните.

Лоръл си пое въздух, задържа го, после издиша.

— Явно сме единомдушни — и сложи ръката си върху останалите.
— Ще организираме най-страхотните сватби.

ПЪРВА ГЛАВА

Побърканата булка се обади в пет и двацет и осем сутринта.

— Сънувах сън — заяви тя на Паркър, която остана да лежи в мрака с блекбърито си.

— Сън?

— Невероятен сън. Толкова истински, настойчив, пълен с цвят и живот! Сигурна съм, че означава нещо. Ще се обадя на личния си астролог, но първо искам да го обсъдя с теб.

— Добре. — С отработен през годините жест, Паркър се пресегна и включи лампата на нощното си шкафче. — Какво сънува, Сабина? — попита тя и взе тефтера и химикалката, които държеше до лампата.

— Алиса в страната на чудесата.

— Сънувала си Алиса в страната на чудесата?

— По-точно чаеното парти на Лудия шапкар.

— Версията на „Дисни“ или на Тим Бъртън?

— Моля?

— Нищо. — Паркър отметна коса и си отбеляза няколко ключови думи. — Продължавай.

— Ами имаше музика и отрупана с храна маса. Аз бях Алиса, но бях с булчинската си рокля, а Чейс изглеждаше просто зашеметяващо във фрак. А какви цветя, о, бяха великолепни, и всички пееха и танцуваха. Всички бяха толкова щастливи, вдигаха чаши за наше здраве, аплодираха ни. Анджелика беше облечена като Червената кралица и свиреше на флейта.

Паркър си отбеляза, че това е кумата на булката, Анджелика, след това продължи да записва и останалите участници в тържеството. Кумът беше Белия заек, майката на младоженеца — персийката котка, бащата на булката — Мартенския заек.

Зачуди се какво ли е яла, пила или пушила Сабина, преди да си легне.

— Не е ли фантастично, Паркър?

— Абсолютно. — Както беше и взиранието в чаени листенца, което бе определило цветовете на булката, подреждането на картите таро, които бяха предсказали къде да прекарат медения си месец младоженците и нумерологията, която бе посочила единствената възможна дата за сватбата.

— Мисля, че вероятно моето подсъзнание и съдбата се опитват да ми кажат, че трябва да направим сватбеното тържество на тема „Алиса в страната на чудесата“. С костюми.

Паркър затвори очи. Макар че личното й мнение бе, че чаеното парти на Лудия шапкар подходеше абсолютно точно на Сабина, все пак до събитието оставаха две седмици и декорът, цветята, тортата и десертите, менюто — всичко вече бе уточнено.

— Хмм — отрони тя, за да си даде още миг за размисъл. — Това е интересна идея.

— Сънят...

— Ми подсказва — прекъсна я Паркър, — че тържествената, вълшебна и приказна атмосфера, която вече си избрала... Казва ми, че си била абсолютно права.

— Така ли?

— Напълно. Казва ми, че си развълнувана и щастлива и нямаш търпение да дойде денят. Не забравяй, Лудият шапкар организира чаеното си парти всеки ден. Това означава, че животът ти с Чейс ще бъде всекидневно празненство.

— О! Разбира се!

— И още нещо, Сабина, когато застанеш пред огледалото в Булчинския салон на сватбения си ден, ще се погледнеш през очите на Алиса с нейното младо и изпълнено с жажда за приключения, щастливо сърце.

Божичко, колко съм добра само, помисли си Паркър, когато побърканата булка въздъхна.

— Права си, права си. Абсолютно си права! Толкова се радвам, че звъннах първо на теб. Знаех си, че ти ще разбереш.

— Именно затова сме тук. Ще бъде една прекрасна сватба, Сабина. Твоят идеален ден.

След като затвори, Паркър остана да лежи в леглото още известно време, но щом затвореше очи, чаеното парти на Лудия шапкар — версията на „Дисни“ — се завърташе лудешки в главата й.

Примири се и стана, за да отиде до френските прозорци към терасата на стаята, която някога бе на родителите ѝ. Отвори ги, за да влезе свежият въздух на утрото, и вдъхна дълбоко от него, докато слънцето надничаше плахо над хоризонта.

Последните звезди примигнаха и угаснаха над прелестно смълчаната земя — сякаш всичко бе затаило дъх.

Предимството на общуването с побъркани булки и други подобни бе събуждането преди зори, когато сякаш нищо и никой, освен нея, не помръдваше, никой не се докосваше до този миг, когато нощта предаваше щафетата на деня, а сребърната светлина избледняваше до перлено сияние, което щеше да заблести — когато земята си поемеше дъх — в бледо и бляскаво златисто.

Остави прозорците отворени и се върна в спалнята си. Взе един ластик от кутията от ковано сребро на тоалетката и завърза косата си на стегната конска опашка. Смени тениската си за спане с изрязан клин за йога и спортен потник, взе чифт маратонки от рафта със спортни обувки в безукорно подредения си гардероб.

Закачи блекбърито за колана си, включи слушалките и тръгна надолу към фитнес салона в къщата.

Светна лампите, пусна новинарския канал на телевизора и се заслуша с половин ухо, докато загряваше с разтягания.

Нагласи бягащата пътечка на обичайната си програма от пет километра.

Едва след километър вече се усмихваше.

Господи, обичаше работата си. Обичаше побърканите булки, сантименталните, капризните и придирчивите, дори и чудовищните булки.

Обичаше детайлите и изискванията, надеждите и мечтите, постоянното утвърждаване на любовта и всеотдайността, които тя помагаше да превърнат в лично преживяване за всяка двойка.

Никой, решително си каза тя, не правеше това по-добре от „Обети“.

Онова, с което се бяха заели в една лятна вечер заедно с Ема, Мак и Лоръл, сега бе всичко, което си бе представляла, че може да бъде — и дори повече.

А сега, замисли се тя и усмивката ѝ стана още по-широка, планираха сватбите на Мак през декември, на Ема през април и на

Лоръл през юни.

Приятелките ѝ бяха бъдещи булки и тя нямаше търпение да се заеме по-подробно с всички онези дребни детайли.

За Мак и Картър — традиционно тържество с артистичен привкус. За Ема и Джак — романтика, романтика, романтика. За Лоръл и Дел — Господи, брат ѝ се женеше за най-добрата ѝ приятелка! — стилно и модерно празненство.

О, колко идеи имаше само!

Бе стигнала до третия километър, когато се появи и Лоръл.

— Малки бели лампички. Цели реки и поточета от мънички бели светлинки, навсякъде из градината, в клоните на върбите, по беседките и перголата.

Лоръл само примигна и се прозя.

— Хм?

— Твоята сватба. Романтична, стилна, разкошна, без излишна показност.

— Хм... — Лоръл, чиято руса коса бе стегната с шнола назад, се качи на пътеката до тази на Паркър. — Още свиквам с идеята, че съм сгодена.

— Знам какво харесваш. Съставила съм примерен план.

— Естествено. — Но Лоръл се усмихна. — Докъде си? — Протегна врат и погледна дисплея на машината на приятелката си. — По дяволите! Кой се обади и кога?

— Побърканата булка. Точно преди пет и половина. Сънувала съм.

— Ако ми кажеш, че е сънувала нов модел за тортата си, направо ще...

— Не се тревожи. Оправих всичко.

— Как можах да се усъмня? — Лоръл започна с бавно темпо за загарявка и постепенно ускори. — Дел ще обяви къщата си за продажба.

— Какво? Кога?

— Ами след като говори с теб за това, но след като и двете сме тук, реших да ти кажа първа. Говорихме за това снощи. Довечера се връща от Чикаго между другото. Така че... би искал да се пренесе отново тук, ако ти нямаш нищо против.

— Първо, къщата е колкото моя, толкова и негова. Второ, ти оставаш. — Очите ѝ се овлажниха и блеснаха. — Оставаш — повтори

Паркър. — Не исках да ви притискам, а и знам, че Дел има страхотна къща, но... О, Господи, Лоръл, не исках да се изнасяш оттук. И сега няма.

— Толкова много го обичам, че има вероятност да се превърна в следващата побъркана булка, но и аз не исках да се местя. Моето крило е достатъчно голямо, на практика е колкото цяла къща. А и той обича това място колкото и ти, колкото и всички ние.

— Дел ще си дойде у дома — прошепна Паркър.

Семейството ѝ, помисли си тя, всички, които обичаше и ценеше, скоро щяха да заживеят заедно. А именно това, осъзна тя, превръщаше къщата в дом.

В осем и петдесет и девет Паркър бе облечена в костюм със строга кройка в наситения цвят на патладжан и само лек намек за набор върху снежнобялата ѝ риза. Посвети точно петдесет и пет минути на отговаряне на писма в електронната поща, съобщения по телефона и телефонни разговори, допълване на нови сведения в папките на различни клиенти, потвърждаване на доставки и разговори с подизпълнители за предстоящи събития.

Точно в десет тя слезе от кабинета си на третия етаж за първата среща с клиент в имението за деня.

Вече бе проучила потенциалните клиенти. Бъдещата булка се казваше Дийан Хагар, местна художничка, чийто фантастично-приказни творби бяха отпечатани върху многобройни постери и поздравителни картички. Младоженецът, Уайът Кълпепър, беше дизайнер озеленител. И двамата идваха от стари и богати семейства — банково дело и недвижими имоти, съответно — и двамата бяха най-малките деца на два пъти развеждани родители.

Минимално ровене в интернет я бе информирало, че бъдещите младоженци са се срещнали по време на фестивал за природосъобразен живот, харесват кълтри музиката и обичат да пътуват.

Разполагаше и с други ценни късчета информация, които бе изнамерила в различни сайтове, Фейсбук, интервюта в списания и вестници, както и чути от приятели на приятели на техни приятели, и

вече бе решила как да подходи при първоначалната обиколка на имението, в която щяха да се включат и майките на двамата.

Огледа набързо основните зони, докато минаваше през първия етаж, и остана доволна от романтичните цветни аранжimenti на Ема.

Надникна в семейната кухня, където, както и бе очаквала, госпожа Г. довършваше сервирането на кафето, специалния чай, запарен на слънчева светлина, както го бе поръчала Паркър, и плато със свежи плодове, гарнирани с тънките като хартия маслени бисквити на Лоръл.

— Изглежда перфектно, госпожо Г.

— Готова съм, ако и ти си готова.

— Хайде да сервираме всичко в големия салон. Ако искат да започнем направо с обиколката, може да преместим кафето и навън. Денят е прекрасен.

Паркър пристъпи напред, за да помогне, но госпожа Грейди й направи знак да не се меси.

— Ще се справя. Тъкмо се сетих, че познавам първата мащеха на булката.

— Така ли?

— Бракът не продължи дълго обаче. — С отривисти движения, госпожа Грейди прехвърли всички табли и подноси върху количка за сервиране. — Така и не стигнаха до втората годишнина от сватбата, ако добре си спомням. Красива жена беше и много мила. Глупава като гъска, но с добро сърце. — Тя приглади с пръсти готварската си престилка. — Омъжи се отново, за някакъв испанец, и замина за Барселона.

— Не знам защо изобщо си губя времето в интернет, след като мога да използвам теб.

— Ако го беше направила, щях да ти кажа, че майката на Мак имаше кратка афера с таткото на булката между съпруга номер две и три.

— Линда? Не се изненадвам.

— Е, всички можем да сме благодарни, че връзката им не продължи. Харесват ми картините на това момиче — добави тя, докато буташе количката към салона.

— Виждала ли си ги?

Госпожа Грейди й намигна.

— Не само ти знаеш как да използваш интернет. Ето го и звънеца. Върви да ни докараш още един клиент.

— Такъв е планът.

Първата мисъл на Паркър бе, че булката изглежда като холивудската версия на художничка на приказки с дългата си до кръста златисточервена коса и големи зелени очи. Веднага след това си каза, че от Дийан ще излезе прелестна булка, и страшно ѝ се прииска и тя да има пръст в това.

— Добро утро. Добре дошли в „Обети“. Аз съм Паркър.

— Браун, нали? — Уайът протегна ръка. — Искам само да кажа, че не знам кой е екстериорният ви дизайнер, но е истински гений. И ми се иска да съм бил на негово място.

— Много ви благодаря. Моля, заповядайте.

— Това е майка ми, Патриша Феръл. И майката на Дийан, Карън Блис.

— Много ми е приятно да се запозная с вас. — Паркър бързо прецени положението. Уайът поемаше контрола, но с много топлота и сърдечност, и трите жени го оставяха да води. — Предлагам ви да поседнем в салона за няколко минути и да се опознаем.

Но Дийан вече обикаляше из просторното фоайе, разглеждаше елегантното стълбище.

— Мислех, че ще бъде скучно и натруфено. Че ще се усеща натруфено. — Тя се извърна и красивата ѝ лятна рокля се разпери. — Разгледах подробно уебсайта ви. Всичко изглеждаше перфектно, изглеждаше красиво. Но си казах, не, май е прекалено перфектно. Все още не съм сигурна дали не е прекалено перфектно, но съвсем не е натруфено. Ни най-малко.

— Онова, което дъщеря ми би могла да изрази и с много по-малко думи, госпожице Браун, е, че имате прекрасен дом.

— Паркър, моля — каза тя. — И ви благодаря, госпожо Блис. Кафе? — предложи тя. — Или студен чай, запарен на слънчева светлина?

— Може ли първо да огледаме наоколо? — попита Дийан. — Особено навън, тъй като двамата с Уайът искаме сватба на открито.

— Предлагам да започнем отпред, а после да заобиколим и отзад. Искате да бъде през септември догодина — продължи Паркър, докато ги водеше към вратата, от която се излизаше на страничната тераса.

— Точно след година. Затова идваме по това време, тъй като можем да видим как изглеждат градините, паркът, светлината в тях.

— Разполагаме с няколко зони, които могат да се използват за сватба на открито. Най-предпочитаната, особено за по-големи тържества, е западната тераса и перголата. Но...

— Но? — повтори Уайът, докато заобикаляха къщата.

— Когато гледам вас двамата, си представям нещо по-различно. Нещо, което правим по-рядко. Езерото — каза тя, когато заобиколиха. — Върбите, просторните морави. Представям си обсипана с цветя беседка и пътека от бяло платно, виеща се като река между редици от столове — отново бели и окичени с цветя. Всичко това ще се отразява във водите на езерото. Навсякъде ще има изобилие от цветя — но не традиционните букети, а съвсем естествени аранжimenti. Полски цветя, но в неудържимо изобилие. Моята съдружничка Емалин, която е и нашият флорален дизайнер, е истински творец.

Очите на Дийан грейнаха.

— Много ми хареса това, което видях от работата ѝ на уебсайта.

— Можете да поговорите направо с нея, ако решите да използвате нашата агенция за сватбата или дори ако само обмисляте идеята. Представям си също безброй малки лампички и блещукащи свещи. Всичко ще бъде много естествено, органично — но пищно и бляскаво. Царството на Титания. Ти ще бъдеш със свободно стелеща се рокля — обърна се тя към Дийан. — Като на фея, със спуснати коси. Без воал, но с много цветя в косите.

— Да. Много си добра в това, нали?

— С това се занимаваме тук. Подготвяме деня, така че да отразява какво искате най-много, кои сте вие двамата поотделно и един за друг. Вие не бихте искали официално тържество, а нещо приказно и нежно. Нито прекалено съвременно, нито старомодно. Искате да бъдете самите вие и съпроводът на кънтри трио, докато вървите по пътеката.

— „Безкрайна любов“ — подсказа Уайът с усмивка. — Вече сме избрали песента. Вашият флорален дизайнер ще ни помогне ли не само с оформлението на външното пространство, а и за букетите и всичко останало?

— Абсолютно за всичко. Стремим се напълно да удовлетворим желанията ви и да пресътворим идеалния и дори прекалено идеалния

ден за вас — каза тя с усмивка към Дийан.

— Харесва ми езерото — измърмори тихо булката, докато стояха на терасата и гледаха надолу. — Хареса ми и картината, която току-що нарисова с думи за нас.

— Защото картината е точно за теб, миличка. — Карън Блис хвана ръката на дъщеря си. — Това си ти.

— Ами танци на моравата? — Майката на Уайът погледна натам. — Аз също разгледах уебсайта и знам, че имате разкошна бална зала. Но може би биха могли да танцуват навън.

— Разбира се. И вън, и вътре или само навън, както пожелаете. Ако ви интересува, бихме могли да насрочим час за официална консултация заедно с партньорите ми и да обсъдим различните възможности, да уточним подробностите.

— Мисля, че е добре да разгледаме и останалото. — Уайът се наведе и целуна леко Дийан по слепоочието.

В четири и половина Паркър отново бе на бюрото си и преглеждаше старателно екселски таблици, графики и списъци със задачи. Тъй като все пак бе почти краят на работния ден, тя бе оставила сакото на костюма си върху гърба на стола и бе събула обувките си под бюрото.

Прецени, че ѝ остава още около час работа с документацията, и реши, че денят е бил относително лек. Останалата част от седмицата се очертаваше безумно натоварена, но с малко късмет днес можеше да се преоблече в нещо по-свободно около шест часа и да си позволи чаша вино, както и да седне спокойно на вечеря.

Някой потропа на рамката на вратата ѝ и тя само леко въздъхна.

— Имаш ли минутка? — попита Мак.

— Случайно имам няколко. Можеш да вземеш една. — Паркър се завъртя на стола си, а Мак се намъкна вътре, повлякла две торби с покупки. — Липсваше ми във фитнеса сутринта, но виждам, че продължаваш с вдигането на тежести.

Мак се ухили и сви мускули.

— Бива си ги, нали?

— Направо си за културист, Елийт. На сватбения си ден ще имаш най-прекрасните ръце.

Приятелката ѝ се отпусна на един от столовете.

— Трябва да бъда достойна за роклята, която ми намери. Виж, заклех се да не се превръщам в Луда булка или Сълзлива булка, или всякаква друга разновидност на Досадна булка, но съм опасно близо до това и имам нужда от уверенията на богинята на всички сватбени агенти.

— Всичко ще бъде идеално и точно както трябва.

— Отново си промених решението за първия танц.

— Няма значение. Можеш да го променяш чак до последния момент.

— Но това е показателно, Паркс. Явно не мога да реша окончателно дори и за нещо толкова дребно като проклетата песен.

— Песента е много важна.

— Картър взема ли уроци по танци?

Паркър разтвори широко очи.

— Защо ме питаш?

— Знаех си! Господи, толкова е мило. Накарала си Картър да взема уроци, за да не стъпче краката ми по време на първия ни танц.

— Картър ме помоли да го уредя — като изненада. Затова не я разваляй.

— Иде ми да се разплача. — Раменете ѝ се повдигнаха и отпуснаха в дълбока въздишка. — Може би не мога да реша нищо окончателно, защото все ми се размеква мозъкът. Както и да е, днес имах фотосесия навън.

— Как мина?

— Супер. Толкова са сладки, че искам да се ожена и за двамата. После направих нещо глупаво на път за вкъщи. Отбих се в магазина за обувки в „Нордстром“.

— За което вече много хитро се бях досетила, благодарение на торбите.

— Купих десет чифта. Ще върна повечето обратно, но...

— Защо?

Мак присви зелените си очи.

— Не насърчавай един маниак. Не можах да се спра на конкретен модел. Вече си купих сватбени обувки, нали? Нали всички се съгласихме, че са идеални?

— Зашемятаващи и идеални.

— Точно така, защо тогава си купих четири други чифта?

— Мисля, че каза десет.

— Другите шест са за медения месец — е, поне четири от тях, а и наистина ми трябва чифт ежедневни обувки за работа, а бяха толкова сладки, че си купих един в медно кафяво и друг в яркозелено. Но това не е важно.

— Дай да ги видя.

— Първо сватбените обувки и не казвай нищо, докато не извадя всички пред теб. — Мак вдигна и двете си ръце. — Абсолютно безизразно лице. Никакви мимики, никакъв звук.

— Ще се обърна и ще си работя по тази таблица.

— По-добре ти, отколкото аз — измърмори Мак и се захвана със задачата си.

Паркър се постара да не обръща внимание на шумоленето и въздишките ѝ, докато Мак не ѝ даде знак да погледне.

Обърна се и разгледа обувките, подредени върху един от работните плотове. Стана, отиде по-близо и отново ги огледа. Запази безизразно лице и не каза нищо, докато вземаше някоя обувка, разглеждаше я, след което я оставяше и минаваше към следващата.

— Направо ме убиваш — изхленчи Мак.

— Тихо. — Отдалечи се и взе една папка, от която извади снимка на Мак, облечена в булчинската ѝ рокля. Върна се с нея до редицата обувки и кимна. — Да. Определено. — Вдигна един чифт. — Ще бъде престъпление, ако не обуеш тези.

— Наистина! — Мак плесна с ръце. — Наистина ли? Защото именно това бяха обувките. Единствените. Но не можах да спра да се колебая. Ооо, виж ги само. Токчетата са прекрасни и целите блестят, а каишката на глезена е толкова секси, но не прекалено. Нали?

— Идеалният баланс между блясък, сексапил и изисканост. Аз ще върна другите обратно.

— Но...

— Ще ги върна, защото си намерила съвършените сватбени обувки и трябва да им останеш вярна. Трябва да махнем другите от погледа ти и да обещаеш да стоиш настрани от магазина за обувки, докато не мине сватбата.

— Толкова си мъдра.

Паркър наклони глава.

— Наистина съм мъдра. И като такава смятам, че този чифт може да се окажат сватбените обувки на Ема. Ще го сменя с друг, който е нейният размер, и ще видим.

— О, отново ти присъждам точки за разумно поведение. — Мак взе чифта, за който говореше приятелката ѝ. — По-романтични, повече подходящи за принцеса. Страхотни са. А аз съм изтощена.

— Остави сватбените обувки — всички — при мен. Вземи останалите. О, не забравяй да си провериш календара, когато се прибереш. Добавила съм нови консултации.

— Колко?

— От петте обиколки, които направих с клиенти днес, имаме три пълни консултации, една булка иска да говори с татко си — който плаща сметката — и една, която още се озърта.

— Три от пет? — Мак размаха възторжено юмруци над главата си. — Уха!

— Обзалагам се, че ще станат четири от пет, защото момичето на татко иска точно нас, и то много. Колкото до петата... Булката просто още не е готова да реши. Майка ѝ ни хареса, което в случая е по-скоро аргумент против нас, както ми подсказва инстинктът. Ще видим.

— Е, вече съм тотално впечатлена. Три пълни консултации, а пък аз си намерих идеалните сватбени обувки. Ще се прибера и ще залепя голяма и звучна целувка на мъжа си, а той няма да разбере, че е заради уроците по танци, които взима. Благодаря, Паркс. Ще се видим после.

Паркър седна и се загледа в обувките на плота. Замисли се за Мак, която сега тичаше към дома си и Картър. За Лоръл, която щеше да посрещне Дел, когато той се върнеше от двудневна бизнес конференция в Чикаго. И за Ема, която сега сигурно седеше в малкото си дворче и пиеше вино с Джак, замечтана за собствените си сватбени букети.

Завъртя се на стола си и се вторачи в таблицата на екрана на компютъра. Тя имаше работата си, напомни си сама. Работа, която обичаше. И това бе важното в момента.

Блекбърито ѝ звънна и тя видя на екрана, че и друга булка иска да поговори с нея.

— Имам и всички вас — измърмори тя, после вдигна. — Здравей, Брена. Какво мога да направя за теб?

ВТОРА ГЛАВА

Паркър се погрижи за обувките и понеже имаше много задачи за деня, си позволи да избере само един чифт за себе си. После се срещна на обяд с една булка и любимата ѝ леля, която щеше да я отведе до олтара, както и с кумата на булката, за да обсъдят сватбените сувенири, музиката и — какво съвпадение! — обувките.

Отби се и в сватбения бутик, където — по молба на друга булка — помогна за последните проби на роклите на шаферките, сподели мнението си за подплатите и кринолина, за украшенията за глава, после се срещна с друга булка и близките ѝ, за да се включи в обсъждането на подходящи покривки за масите и калъфи за столовете. След което изтича до „На кафе“ за бърза среща с Шери Магуайър, прелестната сестра на Картър, чиято сватба предстоеше съвсем скоро.

— Даян се държи като гаднярка — обяви Шери и се намуси, опряла брадичка върху юмрука си.

— Сватбата не е за сестра ти.

— Знам, знам, но пак е гаднярка. Само ми разваля настроението. Напълно може да съсипе ентусиазма на всеки.

— Шери, след по-малко от две седмици ще се омъжиш за човека, когото обичаш. Нали така?

Яносините очи на Шери грейнаха топло.

— О, да.

— Всичко в този ден е предвидено да те направи щастлива, да възхвалят тази любов. Вярно ли е?

— Господи. Господи. Наистина е така. Ти и всички в агенцията сте направо фантастични.

— Тогава бъди щастлива. Забавлявай се. И ако сестра ти е нервна и раздражителна, проблемът си е неин.

— Това ми казва и Ник. — Шери вдигна ръце, после приглади с пръсти лъскавите си руси коси. — И майка ми. Но... сестра ми сега казва, че няма да дойде на репетицията, нито на вечерята след нея.

Истинска гаднярка, помисли си Паркър, но външно показа само лека загриженост.

— Съжалявам. И защо?

— Казва, че не е сред шаферките. Е, тя не искаше да бъде. Поканих я да ми стане главна шаферка, но и това не искаше. Не разбираше защо трябва да полага толкова усилия, защо съм била искала и главна шаферка, и кума.

— Сестра ти и най-старата ти, най-близка приятелка.

— Точно така. — Шери тупна с юмрук по масата, после ядно бодна лъжица в битата сметана в кафето си. — Но сега не виждаше защо се налага да наема бавачка и да идва на вечерята. Казах ѝ, че децата са добре дошли, но тогава заяви, че не искаше цяла вечер да се разправя с тях по време на репетицията, а след това да се налага да прави същото и на сватбата. Прекалено много вълнения за тях, според нея, както и излишни тревоги и умора за нея. За това ѝ предложих ние да платим за бавачката, така че двамата със Стан да могат да излязат без децата. При което тя се нацупи и засегна. Не мога да ѝ угодя.

— Престани да се опитваш.

— Но тя ми е сестра, Паркър. Става дума за моята сватба. — Сълзи проблеснаха в очите на Шери, а гласът ѝ затрепери от вълнение.

А според Паркър през цялото време на подготовката Шери бе една от най-засмените, най-прелестните и най-разбрани булки.

По дяволите, нямаше да позволи никой и нищо да помрачи събитието за нея.

— Ще говоря със сестра ти.

— Но...

— Шери. — Паркър сложи длан върху нейната. — Довери ми се.

— Добре. — Бъдещата булка си пое дълбоко въздух и издиша шумно, докато преглъщаше сълзите си. — Съжалявам. Каква глупачка съм.

— Не си. — За да подчертае думите си, Паркър стисна здраво ръката на Шери. — Позволи ми да кажа, понеже познавам много глупави хора, че ти просто не отговаряш на критериите. Затова ми направи услуга и изхвърли тези мисли от главата си засега. Остави ги настрана и се концентрирай върху това колко добре се подреждат нещата и колко прекрасно ще бъде всичко.

— Права си. Знаех си, че ще ми оправиш настроението.

— Точно това ми е работата. — Под масата Паркър завъртя китката си и погледна колко е часът. Можеше да отдели още десет минутки. — Е, всичко уговорено ли е в салона за красота и СПА центъра, имаш ли час за последните проби за роклята?

Десетте минути станаха цели петнайсет, но тя предвидливо бе оставила допълнително време за прибирането вкъщи, където я чакаше вечерна консултация с клиент. Дори и дъждът, който заваля, докато вървеше към колата си, не я притесни.

Имаше предостатъчно време да се прибере, да се освежи, да си вземе папките, да провери подготвените закуски и напитки и да прегледа набързо информацията за клиента с партньорките си. Но за да спести няколко минутки, все пак включи слушалките към телефона си и използва устройството, за да се свърже с Лоръл.

— „Глазура“ за „Обети“.

— Здравей, вече съм на път. Готови ли сме?

— Има кафе, чай, шампанско, семпли, но изискани ордьоври, шоколадови бонбони. Ема вече смени цветята. Всички сме донесли — или ще донесем — албумите си с мостри. Уха, това гръмотевица ли беше?

— Да, просто изневиделица — Паркър вдигна за миг очи към надвисналите мрачни облаци. — Ще се прибера след около двацет минути. Чао.

Бурята се разрази, внезапно и мощно, докато тя си мислеше колко би ѝ харесало това, ако можеше да е на закрито. Скоро щеше да бъде, каза си мислено, но предпазливо намали скоростта, докато дъждът блъскаше гневно предното стъкло.

Движеше се бавно към дома си, докато мислено си припомняше подробности за новите си клиенти.

Всичко стана много бързо, заради дъжда.

Кучето — или беше сърна? — изскочи на пътя. Идващата насреща ѝ кола зави рязко, за да го избегне, поднесе. Паркър отпусна газта, леко натисна спирачка, а сърцето ѝ заби нормално, когато забеляза, че животното вече не е на пътя.

Но насрещната кола отново поднесе и идваше точно към нея.

Сърцето ѝ отново подскочи. Нямахше друг избор, освен да извие рязко волана, за да избегне сблъсъка. Колата ѝ се подхлъзна и рязко

излезе на банкетата. Задницата поднесе, докато цялата кола се разтърси странично. Идващата отсреща кола я закачи леко.

И просто продължи по пътя си.

Тя остана на мястото си, ръцете ѝ бяха като залепени за волана, коленете ѝ трепереха, сърцето ѝ биеше оглушително.

— Добре — издиша тя. — Добре съм. Не съм ранена. Няма ми нищо.

Тъй като искаше и да си остане така, реши, че трябва да изтегли колата изцяло върху банкетата на пътя, докато престане да трепери цялата. Някой можеше да мине и да я блъсне отзад.

Колата ѝ едва-едва помръдна с шумно потракване.

Спукана гума, помисли си тя и затвори очи. Прекрасно.

Извади сгъваем чадър от жабката и излезе да огледа щетите.

— О, не е спукана гума — измърмори тя. — Това не е достатъчно. Две гуми. Цели две разкъсани гуми. — Вдигна очи към небето, където облаците вече се разсейваха, отбеляза горчиво тя.

Забеляза и бледото проблясване на дъга, която се издигаше под скъперническите лъчи на слънцето и която прие за лична обίδα предвид обстоятелствата.

Сега щеше почти със сигурност да закъснее за консултацията, но поне нямаше да пристигне мокра до кости.

Това бе добрата новина.

Влезе обратно в колата и се обади на Пътна помощ. И понеже ръцете ѝ още трепереха, реши да изчака няколко минути, преди да се обади у дома.

Щеше просто да им каже, че е спукала гума и чака монтьор да я смени. Можеше и сама да смени проклетата гума, ако се налагаше, гневно си каза тя. Но имаше само една резервна.

Притисна с ръка свития си на топка стомах и глътна от таблетките против киселини, които носеше в чантичката си.

Вероятно щяха да минат трийсет минути, докато дойде колата на Пътна помощ, ако имаше късмет, а после трябваше да помоли да я закарат до вкъщи или да си повика такси. Нямаше да се обажда и да моли някоя от приятелките си да дойде да я вземе и да види колата ѝ.

Не и преди консултация.

Такси, повтори си тя. Ако сега повикаше такси, то щеше да дойде заедно с Пътна помощ. Така беше по-ефикасно. Само ако можеше да

спре да трепери, би могла отново да сложи всичко в ред. Да се справи с положението.

Чу рева на двигател и моментално погледна в огледалото за обратно виждане. Човекът вече забавяше, осъзна тя и издиша, за да се успокои. Беше на мотор и определено имаше достатъчно място, за да мине покрай нея.

Вместо това той спря зад колата ѝ.

Добра душа, каза си тя. Не всички бяха безотговорни негодници като онзи, който я бе избутал от пътя. Отвори вратата си, за да каже на мотоциклетиста, че вече е повикала помощ и излезе от колата.

И видя Малкълм Кавана да сваля черната каска от главата си.

От трън, та на глог, каза си тя. Сега пък щеше да я „спасява“ приятелят на брат ѝ, техният настоящ механик и мъжът, който я дразнеше изключително често.

Гледаше го как преценява ситуацията, докато отслабващият дъждец мокреше черната му буйна коса. Джинсите му бяха скъсани на коляното и омазани с масло по бедрата. Черната тениска и коженото яке допълваха образа на лошото момче със сексапилно тяло.

И очи, допълни мислено тя, когато срещнаха нейните, които предизвикваха греховни помисли. И не само мисли.

— Ранена ли си?

— Не.

Той я изгледа продължително, сякаш за да се увери сам.

— Въздушната възглавница не се е отворила.

— Не съм карала толкова бързо. Не съм се блъснала в нищо. Избягнах сблъсъка с един идиот, който зави, за да избегне куче на пътя, а после продължи право насреща ми. Трябваше да завия към банкетата...

— Къде е той? Другият шофьор.

— Просто продължи нататък. Как можа да го направи?

Без да каже нищо, той се протегна покрай нея, взе бутилката вода от поставката на таблото.

— Седни. Пийни малко вода.

— Добре съм. Само съм ядосана. Наистина много ядосана.

Леко я побутна и тя се озова седнала странично на предната седалка.

— Как е резервната ти гума?

— Никога не е използвана. Нова е. Купих си съвсем нови гуми миналата зима. По дяволите!

— Сега ще ти трябват още две нови. — Приведе се за миг, така че проникателните му зелени очи бяха на едно ниво с нейните.

Трябваше ѝ само миг, за да осъзнае, че движението му, както и деловият тон на гласа му са предназначени да я успокоят. И след като явно действаша, трябваше да ги оцени по достойнство.

— Ще ги съчетаем с тези, които имаш — продължи той.

— Искам да прегледам състоянието на колата, докато го правим.

— Да, добре, чудесно. — Отпи от водата, осъзнала, че гърлото ѝ е пресъхнало. — Благодаря. Аз просто...

— Си много, много ядосана — довърши той и се изправи. — Не те виня.

— И ще закъснея. Мразя да закъснявам. Имам консултация у дома след, о, по дяволите, след двайсет минути. Трябва да повикам такси.

— Не, не трябва — извърна поглед назад към приближаващата кола на Пътна помощ.

— Бързо дойдоха, ти дойде много бързо. Не очаквах... — Спря наскре думата, когато мозъкът ѝ отново започна да мисли нормално. — Да не би да си бил на път с мотора?

— Сега съм на път с мотора — поправи я той. — Тъй като ти се обади за помощ, понеже си била изтикана от пътя. Не се ли обади в полицията?

— Не видях номера, нито дори модела на колата. — Това я подразни. Просто я вбеси. — Стана толкова бързо, а и валеше, и...

— И би било загуба на време. Въпреки това Бил ще направи снимки и ще докладва за катастрофата от твое име.

Тя притисна с длан челото си.

— Добре. Благодаря. Наистина съм благодарна. Предполагам, че съм малко уплашена.

— За първи път те виждам такава. Изчакай.

Той отиде до камиона и докато говореше с шофьора му, Паркър пийна още вода и се опита да се успокои. Всичко беше наред, съвсем наред. Шофьорът щеше да я закара до дома и дори нямаше да закъснее. Десет минути да стигнат, пет минути за освежаване. Щеше

да разкаже на всички кратката версия за спуканата гума след консултацията.

Всичко беше просто чудесно.

Вдигна очи, когато Малкълм се върна и ѝ подаде огненочервена каска.

— Ще ти трябва.

— Защо?

— Безопасността е преди всичко, Легс. — Сам я сложи на главата ѝ и усмивката му придоби леко самодоволен вид. — Супер.

— Какво? — Очите ѝ се разшириха мигновено. — Ако си мислиш, че ще се кача на онзи мотор...

— Не искаш ли да си навреме за срещата? Да запазиш непокътната репутацията си на госпожица Точност и ефикасност? Дъждът спря. Няма дори да се намокриш. — Отново се протегна покрай нея, но този път телата им се докоснаха. Измъкна се навън и ѝ подаде чантичката. — Това ще ти трябва. Хайде, да тръгваме.

— Не може ли шофьорът... не може ли той да ме остави?

Мал закрепил дамската ѝ чанта за мотора и праметна крак.

— Не те е страх да се возиш на мотор, нали? И то за колко, за десетина километра?

— Разбира се, че не ме е страх.

Той си сложи каската, включи двигателя и го форсира няколко пъти мощно.

— Времето тече.

— О, за бога... — Прехапа език, закричи с високите си токчета към мотора и стиснала здраво зъби, успя да прехвърли крака си от другата страна зад гърба му. Полата ѝ се вдигна високо над коленете.

— Харесва ми.

— Затваряй си устата.

По-скоро усети, отколкото чу смеха му.

— Някога качвала ли си се на „Харли“, Легс?

— Не. Защо да го правя?

— Значи ти предстои приключение. Ще се наложи да се хванеш здраво. За мен — добави след секунда.

Тя леко сложи ръце от двете страни на кръста му.

Но когато той отново форсира двигателя — отлично съзнаваше, че го направи нарочно — преглътна гордостта си и обви плътно ръце

около него.

Питаше се защо някой би искал да кара нещо толкова шумно, опасно и...

И тогава полетяха по пътя, а вятърът я докосваше прохладно и нежно, и прекрасно по цялото тяло.

Добре, тръпката беше голяма, призна тя и сърцето ѝ прескочи, когато той се наведе на завоя. Тръпката бе ужасяващо вълнуваща. Като скоростно влакче, за което също можеше да се каже, че е вълнуващо, без да е абсолютно необходимо преживяване в един пълноценен човешки живот.

Гледките наоколо се меняха бързо пред очите ѝ. С обонянието си усещаше дъжда, тревата, кожата на якето му, чувстваше боботенето на машината между краката си.

Преживяването бе сексуално, призна си тя. Трябваше да добави и „възбуждаща“ към определенията за вълнуващата тръпка. Кое то сигурно бе и причината хората да карат мотори.

Когато той зави по алеята към дома ѝ, Паркър с усилие се овладя да не вдигне високо ръце, за да усети как вятърът я поздравява с ласката си.

Когато спряха пред къщата, оттам излезе Дел.

— Мал.

— Дел.

— Паркър, къде е колата ти?

— О, спуках гума малко по-надолу по пътя. Мал мина оттам. Неговият механик от Пътна помощ сега я оправя. Аз имам консултация.

Брат ѝ наклони леко глава и тя забеляза как ъгълчето на устните му потрепва.

— Паркър. Возила си се на мотор.

— И какво от това? — Опита се да слезе изискано, но високите токчета и полата я затрудняваха.

Мал просто преметна крак, а после я вдигна и я свали от мотора като някакъв пакет за доставка.

— Благодаря. Много благодаря. Трябва да побързам, иначе...

— Ще закъснееш. — Той откопча чантата ѝ. — Вероятно не би искала да носиш това.

Разкопча каската и я свали от главата ѝ.

— Благодаря.

— Вече го каза. Няколко пъти.

— Ами... — Необичайно смълчана, тя се обърна и по бърза да влезе в къщата.

Чу как Дел казва:

— Влез и пийни една бира.

И се опита да не потрепери, когато Мал провлачено отвърна:

— Нямам нищо против.

Мал последва Дел вътре и успя да зърне как Паркър тича нагоре по стълбите. Тази жена наистина имаше страхотни крака, като на холивудска звезда.

Останалите ѝ съдружнички — готината блондинка, красавицата с гарвановите коси и стройната червенокоска — стояха на вратата към стаята, която предполагаше, че наричат салон, и говореха едновременно.

Бяха страхотна картинка.

— Спукана гума — отсече Дел и продължи да върви.

Имението Браун имаше стил, каза си Малкълм, висока класа, достолепие, все пак обаче излъчваше усещането за дом, а не за музей. Според него това правеше чест на тези, които живееха тук и бяха живели преди.

Топли цветове, картини и предмети на изкуството, които привличаха окото, а не го озадачаваха, удобни фотьойли, полирани маси и цветя, много цветя, аранжирани и допълващи този стил, изисканост и достолепие.

Но въпреки това нямаше усещането, че трябва да си държи ръцете в джобовете от страх да не остави някъде следа от пръстите си.

Беше виждал по-голямата част от къщата — с изключение на личните покои на Паркър, а би било страшно любопитно да надзърне и там все пак — и навсякъде се бе чувствал удобно. Но най-уютното и гостоприемно местенце си оставаше кухнята на госпожа Грейди.

— Малкълм.

— Как сте, госпожо Грейди?

— Не се оплаквам. — Тя вдигна вежда, когато забеляза Дел да изважда две бири от хладилника. — Вземете ги на вън. Не искам да ми се мотае в краката.

— Да, госпожо — отвърнаха в един глас и двамата.

— Предполагам, че ще останеш за вечеря.

— Каните ли ме?

— Ще го направя, ако Дилейни е забравил доброто си възпитание.

— Той тъкмо дойде — измърмори Дел.

— Тъй като другите момчета ми се примолиха да им приготвя нещо за след консултацията, мога да нахраня и още едно гърло. Ако не си капризен.

— Щом вие готвите, госпожо Грейди, ще съм благодарен и на един залък.

— Много си сладкодумен, а, момко?

— Всички момичета така казват.

Тя се засмя гръмогласно и тупна с лъжицата си по ръба на тигана.

— Навън, и двамата!

Дел отвори хладилника и взе още две бири. Бутна три от четирите бутилки в ръцете на Мал, после извади телефона си, докато излизаха на терасата.

— Джак. Мал е тук. Има бира. Вземи и Картър. — И отново затвори телефона.

Още беше с костюма си, забеляза Мал, и макар да бе свалил вратовръзката и разкопчал яката на ризата си, напълно отговаряше на представата за адвокат, завършил Йейл. Приличаше си със сестра си — същата гъста кестенява коса, мечтателни сини очи. Нейните черти бяха по-нежни и меки, но всеки, който имаше очи, можеше да види, че са брат и сестра.

Дел седна и протегна крака. Нравът му бе по-дружелюбен и много по-спокоен от този на сестра му, което вероятно бе причината да започнат да играят покер заедно, както и да станат приятели по-късно.

Отвориха бутилките и когато Малкълм отпи първата студена глътка, усети как тялото му се отпуска за първи път, откакто преди дванайсет часа бе взел инструментите си.

— Какво стана? — попита Дел.

— С кое?

— Не си играй с мен, Мал. Спукана гума, друг път. Ако Паркър беше спукала гума, ти щеше да я смениш — или тя щеше да го направи — и нямаше да се прибере у дома на мотора ти.

— Беше спукала гума. — Малкълм отпи нова глътка от бирата си. — Всъщност две гуми. Не стават за нищо. — Сви рамене. Нямахше да лъже приятеля си. — От това, което ми каза, и онова, което видях на мястото, някакъв негодник завил рязко, за да избегне куче на пътя. Паркър трябвало да отбие мигновено на банкета, за да не я размаже насрещната кола. Мокър път, може би малко прекалено застраховане и се е завъртяла, спукала и двете леви гуми. Съдейки по следите на платното, другият шофьор е карал с превишена скорост, а тя — не. И просто продължил по пътя си.

— Оставил я е там? — Гневът изостри гласа на Дел, премина по лицето му като буря. — Мръсник. Видяла ли е номера му, модела на колата?

— Нищо не е видяла и напълно я разбирам. Вероятно е станало точно в разгара на онази кратка буря и е била заета да овладее колата си. Бих казал, че се е справила отлично. Не е ударила нищо, дори не се е задействала въздушната възглавница. Беше леко разтърсена и доста ядосана. Още повече се вбеси от факта, че закъснява за консултацията.

— Но не е ранена — каза Дел по-скоро на себе си. — Добре. Къде е станало?

— На около десетина километра оттук.

— Ти навън ли беше по това време, с мотора?

— Не. — Истински кръстосан разпит. — Виж, майка ми приела обаждането за Пътна помощ и дойде да ми каже, че някой е изтикал Паркър от пътя и е заседнала, затова тръгнах с мотора да видя как е, докато майка ми изпрати Бил с камиона.

— Оценявам помощта ти, Мал.

Вдигна поглед и забеляза госпожа Грейди, която им донесе купичка с ядки и чиния с маслини.

— Хапнете нещо с бирата. Ето ги и другите ви приятелчета — добави тя и кимна към моравата, където проблеснаха последните слънчеви лъчи. — Ти. — Тя бутна Малкълм по рамото. — Можеш да пийнеш още една бира, тъй като няма да седнем на вечеря поне още час и отгоре, но после край, докато не прибереш онази адска машина обратно в гаража си у дома.

— Преди това можем да идем да потанцуваме двамата.

— Внимавай — тя му намигна. — Знам много стъпки.

Върна се обратно в кухнята си и остави Малкълм ухилен.

— Сигурен съм, че ги знае всички.

Той наклони бирата си за поздрав към Джак и Картър.

— Точно каквото му трябва на човек. — Джак Кук, преуспял архитект и приятел на Дел от колежа, си отвори бира. Здравите ботуши и джинсите му подсказаха на Мал, че този ден явно е бил на някой строителен обект, вместо да работи в кантората си.

Беше пълна противоположност на Картър с неговата памучна риза и панталони в цвят каки. Очилата му се подаваха от джоба на ризата и Малкълм си го представи седнал в новия си кабинет да оценява ученически съчинения, прилежно прибрал в гардероба сакото си от туид, типично за професор Магуайър.

Каза си, че определено са пъстра компания — ако можеше да се изрази така — Дел с неговия италиански костюм, Джак и работните му ботуши, а Картър с учителския си панталон, докато самият той...

Какво пък, ако знаеше, че ще го поканят на вечеря, би се преобул.

Вероятно.

Джак си взе шепа ядки.

— Какво става?

— Някой изблъскал Паркър от пътя. Мал се притекъл на помощ.

— Тя добре ли е? — Картър бързо остави бутилката на масата, без да отпие от бирата. — Ранена ли е?

— Добре е — отвърна Малкълм. — Две спукани гуми. Не е голяма беля. А пък аз получавам две бири и покана за вечеря. Сделката не е никак лоша.

— Убедил я е да се качи на мотора.

Джак изсумтя и погледна от Дел към Мал.

— Шегувате ли се?

— Избра по-малкото зло — развеселен, Малкълм си взе маслинка. — Трябваше или да се качи на мотора ми, или да закъснее за срещата си. Както и да е... — Хапна още една маслинка. — Мисля, че ѝ хареса. Трябва да я повозя наистина някой път.

— Как ли пък не! — Дел се засмя пресилено. — Желая ти късмет.

— Не вярваш, че мога да я накарам пак да се качи на мотора?

— Паркър не е точно от момичетата, които си падат по рокери.

— Мери си думите. — Мал се замисли за миг, докато отпиваше от бирата си. — Залагам стотачка, че мога да я кача на мотора за цял час в рамките на две седмици.

— Щом така ще си пилееш парите, явно ще се наложи да продължавам да те черпя с бира.

— Приемам облога — обади се Джак и гребна от ядките.

— Нямам никакви скрупули да ти взема парите.

— Обзаложихме се. — Малкълм стисна ръката на Джак.

— Още можеш да се включиш и ти — обърна се той към Дел.

— Добре. — Докато двамата си стискаха ръцете, Дел погледна към Картър. — Ти няма ли да участваш?

— Не, не мисля, че... Е, добре, но мисля да заложа на Малкълм. Малкълм изгледа Картър заинтригувано.

— Май наистина си толкова умен, колкото изглеждаш.

ТРЕТА ГЛАВА

Малкълм се замисли, че доколкото му бе известно, повечето хора не сядаха на вечеря във вторник с основно ястие от печено телешко с медена глазура, задушени пресни картофки и малки морковчета, както и нежно запечени аспержи на скара. И вероятно не се хранеха на светлината на свещи, с цветя на масата и вино, което искреше в кристални чаши.

Но пък семейство Браун не бе типичното домакинство.

Щеше да пропусне изисканото френско вино, дори и без предупредителния поглед на госпожа Грейди. Отдавна бе надраснал етапа, когато можеше да пийне няколко чаши и да се качи на мотора си.

Нямаше конкретни планове за тази вечер и само бегло си бе представял как ще се прибере, ще потренира малко, за да се разтовари от деня, после ще си вземе душ, ще си направи студен сандвич, ще си отвори една бира и ще седне да позяпа телевизора.

Нямаше да е зле.

Но трябваше да си признае, че това тук бе по-хубаво.

Не само храната — макар че бог му бе свидетел каква от лична готвачка бе госпожа Грейди — но и цялата къща, атмосферата тук. Красивите жени, мъжете, които харесваше, невероятната госпожа Грейди.

И най-вече безкрайно интригуващата Паркър Браун.

Струваше му се, че лицето ѝ е създадено за светлината на свещи. Изискано, но не студено, освен ако тя самата не поискаше това. Секси, но с изключителна деликатност, като лек намек за дантела под колосана риза.

А и гласът ѝ — нисък и плътен, като струйка дим, но променлив като времето — от оживен до скован, от топъл до леден. Определено постигаше целта си с различния тон на гласа си. И знаеше точно как да го използва, каза си той.

Наложи ѝ се да разкаже цялата история за пътния инцидент и тя го направи с небрежен тон, с нотки на раздражение. Ако не я бе видял с очите си веднага след катастрофата, със сигурност би повярвал на преструвката ѝ, че изобщо не е имало някаква опасност и по-скоро е ядосана на собствената си пресилена реакция и безхабрието на другия шофьор.

Въпреки добре изиграната роля, другите я обсипаха със загрижени коментари, отрупаха я с допълнителни въпроси и изразиха силното си възмущение от другия шофьор. А самият него затрупаха с благодарности, докато едва можеше да си поеме дъх.

Стори му се, че и двамата с Паркър са еднакво облекчени, когато темата най-сетне бе сменена.

Харесваше му да ги слуша, всички тях. Приятелската вечеря — или по-скоро семейна вечеря, както му се стори — се проточи, бе доста шумна и включваше страшно много преплетени разговори. Мал нямаше нищо против. Така не се налагаше той самият да говори много, а той бе убеден, че човек може да научи много повече за другите, ако ги остави те да насочват разговора.

— Какво ще правиш с масата за билиард? — обърна се Джак към Дел.

— Не съм решил.

Това провокира Мал да попита:

— Какво ѝ е на масата за билиард?

— Нищо ѝ няма.

— Дел си продава къщата и ще се мести да живее тук — поясни Картър за Мал.

— Продаваш къщата? И откога?

— Отскоро. — Дел изгледа Мал с вдигнати вежди, докато мажеше с масло една от витите кифлички на госпожа Грейди. — Искаш ли я?

— И какво, за бога, да правя с нея? Къщата е достатъчно голяма за десетчленно семейство и роднините им от Айова. — Замислено си отрязва парченце от шунката. — Има ли начин да купя само игралната зала?

— Опасявам се, че не. Но имам известни планове за нея.

— Обади ми се, когато си готов да се разделиш с машината за пинбол.

— И къде ще я сложиш? — поинтересува се Джак. — Човек едва може да се обърне в апартамента ти над гаража в къщата на майка ти.

— Щом става дума за нея, бих изхвърлил леглото си и ще спя на пода.

— Момчетата с техните играчки. — Лоръл вдигна очи към небето и се обърна към Дел. — Не може да сложиш машината в нашата спалня. Категорично ти го заявявам, Дилейни. Няма начин.

— Мислех си за друго място. — Дел погледна Паркър. — Ще поговорим за това.

— Добре. Предположих, че би искал да превърнеш в стая за игри някое от таванските помещения — подхвана Паркър, — но се качих да погледна и не съм сигурна, че са достатъчно стабилни, за да поемат цялата тежест. Особено ако искаш да задържиш и масата за билиард с каменна плоча.

— Не гледах нагоре, а надолу.

— Надолу? — повтори Паркър. — Къде... О, боже, Дел, не говориш за някое от мазетата.

— Колко тавански помещения и мазета има в тази къща? — шепнешком се обърна към Ема Мал.

— Три тавански помещения, две — не, три мазета, ако броим и страховитото мазе с парния котел, където живее чудовището, което яде малки момиченца.

— Супер.

— Разбира се, стига да си малко момче, както беше Дел. — Ема присви тъмните си очи и гневно изгледа Дел през масата. — Но ако си малко момиче, което си играе на търсене на съкровища, няма как да не се изплашиш до смърт от едно лошо момче с фенерче с червена крушка, залитаща походка и дрезгав лудешки смях. — Тя взе чашата си с вино и леко потрепери. — Още не мога да слеза там.

Отново се заслуша в общия разговор, докато Паркър и Дел обсъждаха различните мазета, Лоръл се усмихваше над виното си, Джак си взе още една кифличка, а Мак прошепна нещо в ухото на Картър, което го накара леко да се изчерви.

Интересно.

— Виж — изтъкна Дел, — сега използваш мазето в западното крило за склад, допълнителни маси и столове за тържествата и какво ли още не.

— Планираме да купим и още. Ще инвестираме в собствен инвентар — осведоми го Паркър. — Така ще спестим пари, вместо да наемаме от подизпълнители.

— Което е чудесно за бизнеса. Слизал съм там безброй пъти, когато съм ви помагал за някое събитие. Имате достатъчно място и за изложбена зала.

— Не става дума за мястото, Дел, можеш да го използваш. — Паркър явно претегляше наум различни възможности и се намръщи над чашата си, после се обърна към Дел. — Можем да преместим складираните мебели в източното мазе, но дори и тогава...

— Не, не! — Ема размаха и двете си ръце. — Прекалено близо е до страшилището.

— А то още си е там — отрони с мрачен глас Дел — и те дебне в тъмното.

— Мразя те, Дилейни. Набий го, Джак — настоя Ема. — Натупай го здраво.

— Добре. Може ли първо да си изям кифличката?

— Източното, западното — прекъсна ги Паркър, — пак си остава мазе. Няма почти никаква дневна светлина, таванът е едва на два метра и десет височина, подът е бетонен, стените са грубо измазани, навсякъде има тръби.

— Какво по-хубаво за една мъжка бърлога. Освен това за какво мислиш, че си имам него? — Той махна към Джак. — Не го харесвам само заради красивото му лице.

— Да се захвана с едно тъмно и злоецо мазе и да го превърна в ЗМР? Това означава Зала за мъжки развлечения, за непосветените — поясни Джак и в сивите му очи светна интерес. — Мога да го направя.

— Стените са дебели поне трийсет сантиметра — продължи Дел, — така че помещението може да се използва дори и по време на някое от тържествата ви и никой няма да чуе нищо. — Вдигна чашата си и разклати последната глътка вино в нея, докато гледаше вторачено към Ема. — Също както никой не може да чуе нещастните писъци на момиченцата, изядени от страшилището с червеното око.

— Негодник. — Ема увеси нос.

— Хайде да идем да видим.

Паркър зяпна брат си.

— Сега ли?

— Разбира се.
— Няма да сляза там — измърмори Ема.
— О, скъпа. — Джак се наведе към нея и я прегърна с една ръка.
— Аз ще те пазя.
Тя само поклати глава насреща му.
— Така казваш сега.
— Вие отивайте. — Мак вдигна чашата си и леко махна с ръка.
— Ние с Картър ще си допием виното и после... имаме разни неща за правене у дома.
— Има и прасковен пай за десерт — обади се госпожа Грейди.
— Ами... — Мак се усмихна. — Ние си имаме десерт у дома, нали така, Картър?
Ушите му отново почервеняха.
— Явно.
— Хайде, Мал — подкани го Дел. — Ще те разведем из мрачните дълбини, тъкмо да се поразтъпчем преди десерта.
— Разбира се. — Той стана, след като и другите се изправиха, и посегна да вдигне чинията си от масата.
— Остави това засега — госпожа Грейди размаха пръст насреща му. — Иди да разгледаш първо.
— Добре. Това беше най-вкусната шунка, която съм ял.
— Ще ти опаковам малко да си занесеш и вкъщи.
Мал се наведе леко, докато минаваше край нея.
— Дължа ви един танц — прошепна той в ухото ѝ и я разсмя.
— Какво беше това? — попита го Паркър.
— Личен разговор.
Тръгна след останалите и заслизаха по задните стълби, които сигурно някога са били използвани само от прислугата, и се зачуди защо Паркър още е с тези високи и тънки токчета.
Дел натисна няколко ключа и острата флуоресцентна светлина разкри истински огромен лабиринт.
Забеляза ниския таван, грубата мазилка по стените, откритите тръби, а когато завиха и се озоваха в едно просторно помещение, видя и практичните рафтове, както и скупчени маси, столове, табуретки.
Това си беше мазе, несъмнено, с приятен намек за загадъчност и безукорно чисто като кухнята на петзвезден ресторант.

— Какво е това, да не би да имате джуджета в мазето, които излизат вечер и търкат всичко до блясък?

— Само защото го използваме за склад и съхранение на вещи, това не значи, че не трябва да е чисто — отвърна Паркър. — Дел, тук е направо потискащо.

— Сега е така. — Дел тръгна по един коридор, наведе се под тръбите с лекота, която според Мал явно се дължеше на дългогодишен опит, и продължи да обикаля. — Старото котелно помещение. — Дел посочи с палец към заключена дървена врата. — Където живее страшилището и точи зъбите си върху костите на...

— Не се хващай на тези приказки и когато бях на осем — напомни му Лоръл.

— Много жалко. — Той преметна ръка през раменете ѝ, а тя обви своята около кръста му.

Малкъм нагласи крачките си, така че да върви редом с Паркър.

— Мястото е просторно.

— Било е използвано за най-различни цели през годините. Най-вече за склад и съхранение като сега. А прадядо ми е имал и работилница тук долу. Обичал е да майстори разни неща, а и семейната история разказва, че е имал нужда от тихо местенце, където да се оттегли, когато прабаба ми се развихрела. Тук са складирали консервирани храни и кореноплодни зеленчуци и каквато друга реколта са събирали. Баща ми разказваше, че неговите родители са превърнали част от мазето в противобомбено убежище през петдесетте години — когато пространството отново се разшири. — Тя спря и сложи ръце на кръста. — Господи, Дел, тук е злоещо. Като в катакомба.

— На мен ми харесва. — Джак крачеше наоколо с присвити очи. — Може да се събори онази стена, да се разшири входът. Носещи колони, греди. Така ще има и още един прозорец, малко повече светлина.

— Наричаш онзи процеп прозорец? — възкликна Лоръл.

— Светлината е приоритет и има начини да я вкараме вътре. — Джак вдигна глава. — Ще трябва да преместим някои от тръбите, за да осигурим повече комфорт в горната част на помещението. Пространството не е никак малко, затова бих сложил дървени плоскости на стените, които ще скрият електрическите кабели и

допълнителните водопроводни тръби. Ето там ще направим прилична тоалетна, а от другата страна ще има малък килер. Ако питате мен, бих сложил една хубава газова камина. Осигурява топлина и характерна атмосфера, може би е добре да облицоваме онази стена в камък или тухли. На пода ще има плочи, под които ще сложим система за отопление. Там, в дъното, е и аварийният изход от къщата в случай на буря, нали? Бих искал да помисля повече, да направя някои сметки, но мисля, че може да се направи. О, да, определено ще стане.

Дел погледна към Паркър и вдигна едната си вежда.

— Ако това е, което искаш, разбира се, съгласна съм.

— Имаш зелена светлина, Кук.

Джак потри ръце.

— О, да!

— Сега ще заговорят за носещи стени и водопроводни тръби. — Лоръл поклати глава. — Аз се качвам горе. Едва се свързах от замайването покрай ремонта на допълнителната ми кухня. Която е истински шедьовър — добави тя и се обърна към Джак.

— Само така работим.

— И аз идвам с теб. — Паркър тръгна с Лоръл, но спря за миг. — Джак, можем ли да сложим подово отопление и на складовото помещение?

— Разбира се, красавице, и още какво ли не.

Тя се усмихна.

— Може би ще се разберем с теб.

Докато Малкълм се качи отново горе — а Джак го бе накарал да си представи приятно и стилно място, може би дори още по-стилно и от райското кътче за мъже в сегашната къща на Дел — госпожа Грейди, Ема, Лоръл и Паркър се бяха погрижили за разчистването на масата и почти привършваха с миенето.

Той хвана госпожа Грейди за ръка и поклати глава.

— О, не. Вие седнете — посочи ѝ към диванчето в ъгъла за закуска. — Този, който готви, не чисти. Това е законът на Кавана.

— Винаги съм харесвала майка ти.

— И аз самият много я обичам. Искате ли още малко вино?

— Пих достатъчно, но нямам нищо против чаша чай.

— Готово. — Той отиде отново до печката, взе чайника, а после избута Паркър от мивката, за да го напълни от чешмата. Отвърна на

втренчения ѝ поглед със същия такъв. — Проблем ли има?

— Не.

— Косата ти ухае на онези бели цветя, които цъфтяха върху един огромен храст под прозореца на спалнята ми, когато живеехме във Флорида. Направо разтапя сърцето ми.

Сложи чайника на котлона, включи го. Другите мъже влязоха тъкмо когато поемаше купчина чинии от Ема.

— По дяволите — оплака се Дел. — Не останахме долу достатъчно дълго.

— Можете да вземете каквото е останало на масата — нареди им Лоръл. — Липсват ни помощници, тъй като Мак и Картър се измъкнаха и си отидоха у дома за десерта. Който се казва „секс“.

— Ако бяха изчакали само час, можеха да имат и пай, и секс. — Малкълм намери чаша и чинийка в един шкаф. — Какво по-хубаво от това.

А както много скоро разбра, паят беше превъзходен.

Прецени добре времето си, преди да стане от масата. Дел и Джак се бяха привели над скиците, които Джак рисуваше върху бележник голям формат, който някой бе изровил отнякъде, а Лоръл обсъждаше рецепти с госпожа Грейди.

— Трябва да тръгвам. Благодаря, госпожо Грейди.

— Да не забравиш за покер вечерта — вдигна глава за миг Дел. — И си вземи повечко пари.

— Защо не, след като ще си тръгна с твоите.

— Предай поздравите ми на майка си. Паркър. — Госпожа Грейди тупна с пръст по масата. — Дай на Малкълм храната, която съм му заделила за вкъщи.

Нещата се нареждаха идеално, каза си Малкълм и се усмихна широко на икономката, когато тя му намигна. Последва Паркър в кухнята.

— Явно и утре ще си хапна царски. — Пъхна кутията под лакът.

— Госпожа Грейди има слабост към бездомните и слабите. Не исках да прозвучи така — добави бързо тя.

— Не го приемам лично.

— Наистина съм благодарна за помощта ти тази вечер. Спести ми много време и тревоги. Ще те изпратя.

Забеляза, че тя отново използваше онзи официален тон. Който ясно намекуваше на всеки мъж да отстъпи крачка назад. Той нарочно остана близо до нея, докато вървяха през къщата.

— Можеш ли да ми кажеш приблизително кога ще мога да си взема колата?

Вече ставаше дума само за бизнес, отбеляза Малкълм.

— Майка ми ще ти звънне сутринта за гумите и ще се разберете с нея. След като и бездруго е в сервиза, мога да я прегледам основно.

— Щях да се обадя за основен преглед следващия месец, но, да, след като вече е при теб.

— Имала ли си някакви проблеми?

— Не. Никакви.

— Значи ще стане лесно и бързо.

Тя посегна към вратата, но той я изпревари.

— Отново ти благодаря. Ще очаквам обаждането на майка ти утре.

Кратко и сухо като ръкостискане, помисли си той. Остави кутията с храна на една масичка, върху която имаше ваза с големи оранжеви рози. Понякога, каза си той, трябваше да се действа бързо, а понякога — бавно.

Сега не се поколеба да действа бързо и я дръпна рязко, така че тялото ѝ се блъсна в неговото. Тонът, с който тя изрече „моля“ — също като дългогодишна учителка в класната стая пред непокорен ученик — го накара да се усмихне широко, преди да покрие устните ѝ със своите.

Бяха по-вкусни и от пая.

Меки, сочни, пухкави и с лек намек за шок, който допълваше сладостта. Усети как пръстите ѝ се впиват в раменете му, а леката тръпка можеше да се дължи както на възмущение, така и на удоволствие.

Беше я вкусвал и преди. Веднъж, когато тя му се бе нахвърлила и го бе целунала страстно, за да натрие носа на Дел, и още веднъж, когато бе последвал собствените си инстинкти при посещението си във вилата им в Хемптънс.

И всеки път го караше да иска още.

Много повече.

Не си направи труда да бъде нежен. Вярваше, че тя е имала достатъчно срещи с изискани и възпитани господа, а той нямаше

намерение да бъде нито едното, нито другото. Затова си достави удоволствие, като остави ръцете си да шарят по разкошното ѝ тяло, после отново ги свали на долу, наслаждавайки се на бавното ѝ отпускане до него.

Когато усети дълбокото стенание в гърлото ѝ, когато го вкуси с езика си, той я пусна. Отстъпи назад и си взе кутията с храна.

Усмихна ѝ се. За първи път я виждаше слисана и останала без думи.

— До скоро, Легс.

Излезе с широки крачки навън, закрепил кутията на мотора си. Когато праметна крак през него и форсира двигателя, той погледна назад и я забеляза застанала до отворената врата.

Реши, че представлява страхотна картинка така, в строгия си делови костюм, с леко смутен вид и прекрасната къща като фон.

Докосна с пръсти каската си за поздрав, после отпраши с ръмжене, а картинката се запечата в главата му също толкова отчетливо, колкото и вкусът ѝ върху езика му.

Паркър отстъпи назад, затвори вратата, после се извърна и подскочи, когато забеляза Лоръл в антрето.

— Мога ли да кажа само „уха“?

Паркър поклати глава и ѝ се прииска да има с какво да запълни ръцете си.

— Той просто... ме сграбчи.

— И още как. И още веднъж ще кажа „уха“.

— Той е нахален и настойчив, и...

— Страшно секси. И го казвам като жена, която е лудо влюбена в брат ти. Мога също да добавя — продължи Лоръл, докато вървеше към приятелката си, — че тъй като не извърнах възпитано очи и не се магнах, имах възможността да забележа, че ти не се съпротивляваше никак.

— Свари ме неподготвена. Освен това не бих му доставила това удоволствие.

— Извинявай, но ми се стори доста доволен. И още нещо, Паркър — потупа я леко по ръката. — Ти самата изглеждаш замаяна, грейнала и унесена.

— Не съм грейнала.

Лоръл просто я обърна с лице към голямото огледало във фойето.

— Та какво казваше?

Може би наистина имаше повече цвят в страните ѝ, а и очите ѝ бяха леко унесени, но...

— Това е от раздразнение.

— Не ми се иска да те наричам лъжкиня, но, Паркс, под костюма си направо гориш.

— Добре де, добре. Ясно. Целува се добре, стига да харесваш грубия и арогантен стил.

— Стори ми се, че на теб ти харесва.

— Само защото ме изненада ненадейно. А този разговор е доста глупав и безпочвен. Качвам се горе.

— И аз, което стана и причина да се насладя на гледката.

Тръгнаха заедно по стълбите, но преди да се разделят, Паркър спря на площадката.

— Бях си сложила маската на недосегаема.

— Какво?

— Не съм глупачка. Той направи лек намек в кухнята. Всъщност винаги прави така, когато се сблъскам с него, което е доста дразнещо, но мога да се справя. Затова, докато го изпращах до вратата, си помислих, че може да му хрумне нещо подобно.

Лоръл разтвори широко очи.

— Сложила си маската си на недосегаема? Прословутата защитна маска, която отблъсква мъже от всякаква възраст, вяра и политически пристрастия?

— Да.

— И все пак не е отстъпил. Явно е имунизиран — потупа приятелски ръката ѝ. — Може би е единственият от този вид.

— Не е смешно.

— Разбира се, че е. Също и много секси.

— Не ме интересува сексапилът на Малкълм Кавана.

— Паркър, ако ти не проявяваше интерес, поне до известна степен, щеше да го отблъснеш леко като перце. Той... — Лоръл търсеше точната дума. — Заинтригувал те е.

— Не, той... Може би.

— Като твоя приятелка искам да кажа, че се радвам да те видя заинтригувана от мъж, особено такъв, когото харесвам и знам, че също е заинтригуван от теб.

Паркър вдигна рамо.

— Просто иска да ме вкара в леглото си.

— Е, разбира се, че те иска в леглото си. Но не съм много убедена, че е толкова просто.

— Няма да правя секс с него. Имаме делови отношения.

— Защото е твой механик ли?

— Сега е механик на цялата компания, а и е приятел на Дел.

— Паркс, оправданията ти са толкова нелепи, че чак е смешно, което ме кара да мисля, че се притесняваш, че ти самата искаш да правите секс.

— Не става дума за секс. Не всичко опира до него.

— Ти повдигна темата.

Беше вярно, призна си Паркър.

— А сега я приключвам. И бездруго си имам достатъчно грижи и не искам да мисля за това. Утре сме претрупани с работа. Както и през следващите пет дни.

— Така е. Искаш ли да дойда с теб и да поседим заедно?

Фактът, че искаше, наистина го искаше, само затвърди убеждението на Паркър, че придава прекалено значение на случката.

— Не, благодаря, всичко е наред. Имам малко работа, която искам да свърша преди лягане. Ще се видим сутринта.

Качи се в стаята си сама и включи телевизора за компания. След като събу обувките си, старателно ги провери за ожулвания или драскотини. Остана доволна от прегледа и ги прибра на точното им място на етажерката с обувки на едната стена в гардеробната си. Пъхна костюма си в торба за химическо чистене, после прибра бижутата си в специално направените за тях гнезда в малките чекмеджета.

Облече си дълга тениска за спане, наметна халата си и пъхна телефона в джоба му. Замисли се за една дълга и гореща вана, но после се отказа, тъй като дългото стоене в гореща вана предразполагаше към размисли и мечти. Не искаше нито едното, нито другото.

Вместо това съсредоточи мислите си върху задачите си за следващия ден, докато почистваше и тонизираше с овлажняващ лосион лицето си.

„Грейнала“, помисли си тя, докато се взираше строго в отражението си. Ама че глупава дума. Даже не бе истинска дума, а и бе безкрайно неточна.

Лоръл бе под властта на романтичната треска. Почти всички булки я прихващаха и благодарение на страничните ѝ ефекти виждаха всичко и всеки в розовата омая на любовта.

Което беше хубаво за тях, призна си тя, докато сваляше ластика от косата си. И чудесно за бизнеса на „Обети“.

И като стана дума за бизнес, щеше да отдели един час, за да запише всички нови данни от вечерната консултация и първоначалния избор, който клиентите бяха направили.

Очакваше се броят на гостите да е около двеста двадесет и пет, повтаряше си тя наум, докато минаваше през спалнята си с намерението да поработи на лаптопа във всекидневната. Шест шаферки, включително малкото момиче с цветята, което щеше да бъде на пет през юни.

Любимите цветя на булката бяха божурите, а предпочитаните цветове — поне засега — розово и зелено. В меки тонове.

Мекота, замисли се Паркър, смени посоката, отиде до стъклената врата към терасата, отвори я и пристъпи на вън. Първо щеше да подиша малко чист въздух, просто щеше да се наслади на нощния въздух.

Булката искаше мекота и нежност. Беше помолила Паркър да се срещнат в булчинския салон, за да видят заедно роклята, която бе избрала. Което доказваше, че точно тази булка отлично разбира, че роклята е ключовият елемент за цялостния тон и атмосфера на сватбата.

Паркър си спомни прелестните пухкави пластове на роклята, деликатния блясък на малките перлички и нежното докосване на дантелата.

Пастелни цветове и божури, искрящ тюл и нашепнати обещания.

Можеше да си го представи ясно. Щеше да се погрижи да бъде точно такава. Отлично умееше да се справя с детайлите.

Нямаше причина, никаква основателна причина да се чувства толкова неспокойна, объркана и смутена.

Нито да стои загледана в обгърнатата от нощта градина и да си спомня неочакваната тръпка от разходката с мотора, която бе

продължила едва няколко минути.

И с висока скорост, и опасна, и безумно вълнуваща.

Подобно на грубата и властна целувка на безразсъдния мъж в собственото ѝ фоайе.

Не се интересуваше от подобни неща. Категорично. Може би бе заинтригувана, вероятно, но това бе съвсем различно нещо. Намираще за интригуващи акулите, които плуваха в зловеща тишина в басейна си в аквариума, но това не означаваше, че проявява интерес да поплува заедно с тях.

Сравнението обаче не беше справедливо, призна си тя с въздишка. Никак.

Малкълм може и да беше дързък, дори безразсъден, но не беше акула. Беше се държал съвсем естествено с госпожа Грейди и дори беше много мил с нея. Тя безпогрешно разпознаваше преструвките в отношенията към близките си хора, а в поведението на Малкълм нямаше и една фалшива нотка.

Замисли се и за приятелството му с Дел. Брат ѝ може и да толерираше професионални отношения с акули и притворни хора, но никога не би ги допуснал в личния си живот.

Така че проблемът, ако имаше такъв, очевидно бе в нея. Трябваше просто да го коригира. Коригирането, решаването и елиминирането на проблеми бе нейната запазена марка.

Щеше да измисли решение, да го приведе в действие и да продължи нататък. Най-напред трябваше да определи точно дадения проблем, но вече имаше известна представа къде се корени той.

В известен смисъл имаше заинтригуваност — не интерес, а заинтригуваност — отчасти и донякъде тя бе привлечена от него.

На едно първично и чисто физическо ниво.

Все пак бе жена, при това напълно здрава, и Лоръл беше права. Малкълм бе секси. Първично и необуздано секси.

Мотор и кожено яке, скъсани джинси и дръзка усмивка. Загрубели ръце, жадни устни.

Паркър притисна стомаха си с длан. Да, определено имаше елемент на привличане. Сега, след като си го бе признала, можеше да потърси начин да го обезвреди.

Като бомба.

Която се бе взривила вътре в нея, когато я бе дръпнал рязко до себе си... Беше я дръпнал, каза си тя наум. Не ѝ харесваше да се отнасят така с нея.

Нали?

— Няма значение — измърмори под нос.

Проблемите се решаваха с отговори, а не с нови въпроси.

Щеше ѝ се да няма толкова много проклети въпроси.

Телефонът в джоба ѝ звънна. Посегна към него като удавник към спасителен пояс в бурно море.

— Слава богу — въздъхна облекчено. Лудата булка със сигурност, без капка съмнение, щеше да ѝ представи проблем, с който тя можеше успешно да се справи. И да не мисли за своя собствен. — Здравей, Сабина! Какво мога да направя за теб?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Паркър се подготвяше за сутрешната среща с останалите в агенцията с блекбърито и лаптопа си. Седеше на голямата кръгла маса в стаята, която някога бе библиотеката в дома ѝ, а сега служеше за заседателна зала на „Обети“.

Етажерките с книги по стените бяха останали, както и наситеният аромат на кожа, а в хладните есенни дни или студени зимни утрини в камината весело играеха пламъчета, както бе обичаят открай време. Лампите, които осветяваха уютни кътчета за сядане, бяха принадлежали на баба ѝ. Килимите, малко избелели и износени от времето и дългата употреба, бяха наследени от поколението преди нея. Между рафтовете по стените бяха окачени в рамки статии за „Обети“ и жените, които стояха зад агенцията.

На близката дълга масичка блестеше сребърният сервиз за кафе на майка ѝ, а под нея, скрит зад старинните вратички, беше малкият хладилник, зареден с вода и безалкохолни напитки.

За Паркър тази стая бе олицетворение на сливането на традицията и предприемчивостта, което бе изключително важно за целите, които си бе поставила в личен план и за бизнеса си.

Прегледа задачите за деня, които включваха сутрешните срещи, следобедното моминско парти и репетицията за сватбата в петък вечерта. Телефонът ѝ звънна тъкмо когато Мак влизаше с панерче с кифлички.

— Лоръл се качва. Ема каза, че не е закъсняла.

Паркър кимна.

— Булката от петък вечер. Добро утро, Сесили! Готова ли си за големия ден? — Отново кимна, когато Мак задържа каната с кафе над чашата ѝ. — Аха. Много мило. Да, можем да го направим. О, разбира се. — Продължи да слуша и само леко потръпна. — Мисля, че ти и Маркъс проявявате невероятна щедрост. Сигурна съм, че е така — отвърна тя. — Слушай, мислех си, просто прехвърлям мислено някои неща. Чудех се дали като се има предвид сватбената торта и тортата за

младоженеца, още една не би дошла в повече. Не би била толкова специална, както би искала ти. Какво ще кажеш за мини торта? Във формата на сърце, изящно глазирана и с изписани имената им отгоре. Би подхождала чудесно на официалната маса пред тях. И ще бъде изключително и само за тях. — Паркър отново се заслуша и се зае да въвежда данни в лаптопа си с една ръка. — Остави го на мен. Знаеш, че Лоръл ще я направи красива и много специална. — Усмихна се широко на Лоръл, която тъкмо влизаше, и присви очи при последното изречение. — Кое е любимото цвете на сестра ти? — попита Паркър. — Далия. Чудесно. О, разбира се, че може, ако това иска. Ще мога да му помогна, стига да пристигне малко по-рано тази вечер. Да, ние също се вълнуваме. Нито дума, обещавам. Ще се видим довечера.

— Какво ще направя красиво и специално? — поиска да узнае Лоръл.

— Миниторта. Една-единствена. — Паркър вдигна пръст. — Във формата на сърце, може би малко по-голяма от кексче, за да направи впечатление. Върху глазурата може да има далии, както и имената на Гриф и Джаси — братът на младоженеца от петък вечер и сестрата на булката, които са също кум и кума. Излизат заедно от шест месеца. Той има намерение да ѝ предложи брак по време на сватбата, като завършек на тоста си към младоженците.

— И защо ще иска да го прави? — попита Мак.

— Не знам, може би защото е луд от любов или защото иска да свърже чувствата си към нея с тези на брат си към сестра ѝ. Първо е попитал брат си и булката и те много харесват идеята. Направо не са на себе си от радост. И — добави тя, като погледна строго Лоръл — тя искаше още една торта. Аз я убедих да приеме мини торта, така че си ми длъжница.

— Какво изпуснах? — втурна се вътре и Ема. — Не съм закъсняла.

— Закъсня — поправи я Мак — и изпусна любовните трепети, които витаят наоколо.

— О, е това и бездруго си е нормално за тази къща.

— Обяснявам отначало, така че и Ема да бъде в час. — Паркър предаде накратко телефонния разговор и последвалите добавки към ангажиментите им. Както и очакваше, Ема едва не се просълзи.

— Колко сладко.

— Няма да е такава, ако тя го прати по дяволите — измънка Лоръл.

— Не би го направила. — Но Ема доби загрижен вид. — О, господи, ами ако го стори?

— Нека ги държим под око тази вечер — предложи Паркър. — Да видим с какви впечатления ще останем. Ако ни се стори, че има подобна вероятност, ще измислим план за действие. Следваща точка от дневния ред? Днешното следобедно парти. Моминско парти, гостите пристигат в два часа.

— „Шампанско и стил“ — обади се Лоръл. — Така е наречена тортата, тъй като точно такава атмосфера настоява да създадем изключително претенциозната и високомерна кума и домакия на партито. Имаме сватбена торта в умален размер, глазирана с детайли в цвят шампанско, както и най-различни сладкиши, мини пастички и шоколадови бонбони. Фирмата за кетъринг ще се погрижи за хапките, шампанското, кафето и чая. Сувенирите за гостите включват шоколадови бонбони в лъскави бели кутийки, завързани със сребърни панделки с монограм и декорирани с бляскава шнола за коса.

— Приготвила съм бели рози, както пожелаха. — Ема отпи голяма глътка кафе. — Индивидуални букети в съвременен стил в черни вази за всяка маса. В момента Тинк довършва беседката и перголата. Ще поставим и украса от бели рози в големите урни на верандата, както и на терасата.

— От гостите се очаква да се облекат в бяло — напомни на партньорките си Паркър. — Ние ще сме в черно, както и всички служители на кетъринга и триото струнни музиканти, които ще свирят по време на неофициалната част и докато гостите хапват. Според прогнозата ще бъде предимно слънчево, с лек вятър и максимални температури около двайсет и четири градуса. Така че ще можем да проведем събитието навън, както се надявахме. Масата с подаръците ще бъде под перголата. В три ще поставим там и стола на булката, а в три и петнайсет започва отварянето на подаръците. Аз ще запишвам кой какво подарява на булката. В четири и петнайсет ще може вече да пренесем подаръците в лимузината. В четири и четиридесет и пет изпращаме гостите. Мак?

— Кумата иска непринудени снимки, под което всъщност разбира внимателно нагласени такива, на които всички — и особено тя

— изглеждат прелестно, щастливи и с пет килограма по-слаби. Иска снимка на булката с всеки подарък и с всяка гостенка. Никакъв проблем за мен.

— Младоженците и шаферите на сватбата Мейсън-Ийстърбей пристигат в пет и половина на репетиция. Имат резервация в „Карлова“ за седем и половина, затова трябва да си тръгнат оттук около седем. Някакви проблеми? — Когато получи отрицателни отговори, Паркър продължи: — Някакви въпроси, тревоги, забележки и саркастични коментари относно самото събитие?

— Ако знаех, че има място и за саркастични коментари, щях да си подготвя такъв — увери я Лоръл.

— В такъв случай да се върнем на днешния ден. Може би ще имам нужда някой да ме закара до сервиза да си взема колата. Или ще си повикам такси, ако всички са заети. Госпожа Кавана трябва да ми се обади тази сутрин и се надявам да ми посочи удобно време. Имам среща с клиент тук в десет. — Направи кратка пауза. — Със сестрата на Картър, Даян.

— За какво? — учуди се Мак.

— Защото се държи като кучка. Извинявай, не бива да наричам бъдещата ти зълва кучка. Поне не и пред теб.

— Няма проблем. Тя си е такава. От онези пасивно-агресивните, които провокират човек да ги срита отзад. Често.

— Небето никога не е достатъчно синьо за Даян — отбеляза и Ема. Нейното семейство и това на Магуайър бяха отколешни приятели.

— За какво се цупи сега? — попита Лоръл.

— Разстройва Шери. Не искаше да е сред шаферките, тъй като щяло да ѝ се отвори много работа, много главоболия.

— Все подхвърля разни хапливи забележки за сватбата. — Мак кимна и сви рамене. — Няколко пъти ми се е оплаквала по този повод, както и относно моята. Кой би искал да е сред шаферките? Независимо дали ти е сестра или не.

— Сега казва, че няма да дойде на репетицията. Не била сред шаферките, не искала да наема детегледачка, не искала да идва с децата и да се разправя с тях. Ако питат мен, все едно, но Шери иска тя да присъства. — Очите на Паркър проблеснаха. — Затова ще бъде тук.

— Ступай я здраво, шампионе.

Паркър се усмихна на Лоръл.

— Можеш да разчиташ на мен. След като приключа, ще мога да помогна с каквото и да било на всяка от вас, докато не дойде време да си взема колата.

— Може да получиш и още горещи целувки.

— Лоръл.

— Какво? Да не мислиш, че ще го пазя само за себе си?

Тя се ухили, когато Мак и Ема едновременно настояха за подробности.

— Малкълм Кавана, във фойето, в страстна прегръдка.

— Виж ти, виж ти. — Мак размърда вежди.

— Няма нищо за обсъждане. — Тъй като искаше да подмине темата, Паркър продължи с небрежен тон: — Той само се перчеше.

— Много го бива в това — добави Лоръл. — Хвърчащите искри направо ме опърлиха, а бях на цели пет метра от там.

— Ще го видиш ли пак? — попита я Ема.

— Ако имаш предвид дали ще изляза да си взема колата по някое време, да.

— Стига. Ще излезеш ли на среща с него — истинска среща? — поясни Ема.

— Не. Това беше просто... Правеше се на интересен, това е.

— Ти го целуна първа. — Ема размаха пръст. — На Четвърти юли.

— Бях ядосана на Дел и направих грешка. А и това не означава... — прекъсна мисълта си и грабна звънящия телефон.

— Спасена е от блекбърито — обяви Мак.

— Здравей, Бъфи. — Паркър се възползва от ситуацията, стана и излезе от стаята, докато говореше по телефона.

— Между двамата има привличане, взаимно е. — Лоръл скръсти ръце на гърдите си. — Не си въобразявам.

— Той я гледа. Не ми се подсмиввай самодоволно. — Ема посочи с пръст към Мак. — Той я гледа постоянно, а тя се старее да не го поглежда. Бих казала, че привличането определено е взаимно.

— Той притежава онова излъчване на Джеймс Дийн.

— От рекламата на наденичките ли? — попита Мак и се намръщи на Лоръл.

— Не, господи, Макензи. — Лоръл вдигна очи към тавана. — Онзи е Джими Дийн. Джеймс. Лошото момче, самоуверен и нахакан.

— Харесва ми, че я обърква — реши Ема. — Нашата Паркър много рядко е разколебана, което е едно от качествата, които я правят такава, каквато е, но все пак ми харесва да я видя несигурна.

— Не е от онези префърцунени типове, което го издига много в очите ми. — Лоръл сви рамене и стана. — Ще видим какво ще излезе, ако изобщо стане нещо. Междувременно дългът ни зове. — Спря за миг на прага. — Хей, знаете ли какво каза Паркър след онази изпепеляваща целувка?

— Какво? — поиска да разбере Мак.

— Абсолютно нищо.

Паркър може и да не бе намерила какво да каже в онзи момент, но определено имаше какво да сподели с по-голямата сестра на Картър.

Посрещна лично Даян на вратата, протегнала и двете си ръце, с топла усмивка на лице.

— Ди, толкова се радвам да те видя! Много ти благодаря, че успя да ми отделиш от времето си днес. Как са децата? — добави тя и притегли Даян навътре.

— Добре са.

— Мак ми каза, че наскоро са се сдобили с кученце.

Тя нарочно прегърна Даян през рамо, сякаш двете бяха просто приятелки, които отдавна не са се виждали, и я поведе към салона.

— Баща им успя да се наложи, въпреки мнението ми. Естествено не той се разправя с животинчето.

— Нима не става винаги така? — безгрижно отбеляза Паркър. — Познавам отличен треньор, ако смяташ, че ти е нужна малко помощ. Жената е много мила и организира занимания за деца и кучета, така че и хлапетата се включват в грижите за домашния любимец. Да ти предложи чаша кафе?

— Старая се да намаля кофеина.

— И аз самата пия прекалено много. Имаме чудесен земен чай. Картър ми каза, че ти е любим.

Даян се сепна и спря за миг, изгледа я и примигна.

— Така ли?

— Изненадващо е, нали, какво забелязват и помнят братята ни? Да седнем тук. Изглеждаш страхотно, Даян. Какво си направила със себе си?

Очевидно смутена, Даян побутна с пръсти кестенявата си коса, оформена на къса черта. Тя бе привлекателна жена, но често загрозяваше вида си с намусено изражение.

— Преди два месеца започнах да посещавам курс по йога, но всичко е такава глупост...

— О, обожавам йога — усмихната любезно, Паркър наля чая. Съвсем преднамерено бе подбрала един от най-хубавите чаени сервизи „Дългън“ на баба си. Отлично знаеше, че Даян забелязва подобни неща и съди за хората по тях. — Дори и само петнайсет минути йога ми помагат да се освободя от целия стрес през деня. Хубаво е, че отделяш малко време и за себе си. С твоята работа, семейството и всички задължения, които имаш, със сигурност ти е нужен поне още един час допълнително във всяко денонощие. Честно казано, не мога да си представя как се справяш, а ето че сега отнемам от ценното ти време, като те поканих да си поговорим.

— Предполагам, че е за сватбата на Шери, и не мога да разбера какво общо има това с мен.

— Можеш ли да повярваш, че денят почти дойде? — Без да се засегне ни най-малко, Паркър пийна от чая си. — А преди да се усетим, идва ред и на Картър и Мак. — Отново се протегна и улови дланта на Даян. — Това ни прави едно семейство. И ми хрумна една идея.

— Каква идея?

— Трябва да започна от самото начало и да отбележа, че заслугата е на Мак. Знаеш, че най-голямото желание на Шери е сватбата ѝ да бъде забавна. Иска целият ден да бъде едно забавление — за приятелите и роднините — истинско празненство. Трябва да ти споделя, Ди, че голяма част от булките са фокусирани върху детайлите, върху дреболии. Разбира се, ние тук се занимаваме точно с това. Всичко е част от услугите, които предлагаме. Но е толкова прекрасно да се работи със сестра ти, която успява да види цялата картина. Тя вижда родителите ви и теб.

— Мен?

— Теб и Сам, и децата ви. Основата, която сте изградили — животът и семейството, което имате, продължаването на рода. Никак не е лесно да се положи тази основа — както ти знаеш — и тя вижда какво сте постигнали. А всичко започва със самата сватба, с отпразнуването на тези първи стъпки. Ти си нейната по-голяма сестра. Направила си крачките преди нея и си ѝ показала пътя. Имаш огромно влияние над нея.

Даян само изсумтя.

— Шери никога не слуша какво ѝ казвам.

— Мисля, че хората, които имат голямо влияние върху нас, често не го осъзнават. Ами че нали тъкмо онзи ден... — Тя замълча и леко поклати глава. — Не ми се иска да я издавам, но нали сме едно семейство, самата Шери ми каза онзи ден колко си важна ти за нея и колко много те цени. Предполагам, че е по-лесно да го кажеш пред човек, който е малко по-встрани, нали така?

Гостенката отново я изгледа втренчено, после примигна.

— Така ли е казала?

— Да, и това ме накара да осъзная... Май отново прибързвам. — Паркър се засмя безгрижно и махна с ръка, сякаш мислите ѝ се бяха разпилели. — Идеята е на Мак. Тя е събрала в един колаж снимки на Шери, на семейството ви, на Ник и неговото семейство. Стари снимки, както и по-нови. Нещо като хронологична ретроспектива. Мак е толкова талантлив творец. Знам, че съм пристрастна, но трябва да отбележа, че дискът, който е записала, е прекрасен. Мил, забавен, очарователен и трогателен. Идеята е да го изгледаме по време на репетицията.

— О, аз няма да...

— Това, което му липсва — прекъсна я Паркър, — е разказвач. Някой, който да представи снимките. Който е бил свидетел на всичко. Не може да са родителите ви, тъй като изненадата е и за тях, а и Мак добави и снимки от тяхната сватба, за да въведе темата. Мислех си за Картър, тъй като той е учител, освен брат на булката, така че е свикнал да говори пред хора, но когато двете с Шери си говорехме, разбрах, че не може да е той. Това е подходящо за сестра. За по-голямата сестра. В крайна сметка кой друг може да има толкова близка и точна представа за Шери, за връзката ѝ със семейството ви и Ник и неговото, освен теб? Моля те, кажи, че ще го направиш! — И Паркър отново протегна

ръка, улови нейната и превърна молбата в нещо лично. — Знам, че искам много, а и остава толкова малко време, но всичко се подрежда идеално. Наистина се нуждаем от теб.

— Искаш аз да... разказвам по снимките?

— Не само искам, но се нуждаем от теб. И не говорим само за снимки. Това е едно пътешествие, Даян. За Шери и Ник най-вече, но и за всички вас. Семейството е толкова важно и за двамата. През изминалите няколко месеца ги опознах и разбрах това. Представянето ще бъде истинското събитие на вечерта на репетицията. Картър е направил чернова и сега се надява, че ти ще се съ согласиш и двамата ще пореботите заедно, за да изгладите подробностите.

— Картър иска аз да... — Тя замълча, явно слисана.

— О, знам, че и без това си ужасно заета и искам огромна услуга. Но ще ти помогна, доколкото мога, доколкото имаш нужда или искаш помощ. Честно казано, не мисля, че изобщо ще ти трябва помощ. Всеки, който може да се грижи за семейството си, както го правиш ти, може да се справи с всичко според мен.

— Може би ще успея да го направя, но искам да видя диска и какво е написал предварително Картър, преди да дам окончателен отговор.

Паркър грабна една папка от масата.

— Случайно имам копие и от двете тук. Дискът е с продължителност точно дванайсет минути. Имаш ли време да го видиш сега?

— Аз... предполагам... да.

— Идеално. Само ще ида да си донеса лаптопа.

Двадесет и шест минути по-късно Паркър избута количката за сервиране обратно в кухнята.

— Разбирам по самодоволната ти усмивка, че си успяла. — Госпожа Грейди остави на плота кошницата с чери домати, току-що откъснати от зеленчуковата ѝ градина.

— Подхванах я със сладки приказки и продължих все в този дух. Не само ще дойде на репетицията и на вечерята след нея, но и ще бъде разказвач на диска на Мак и Картър. Бог да благослови Картър, задето се съ согласи да отстъпи ролята си, особено като се има предвид, че идеята е толкова негова, колкото и на Мак.

— Той е добро момче. А по-голямата му сестра е трън в задника.

— Ами тя е привлекателна жена, но ѝ липсва жизнерадостта и увереността на Шери. Умна е, но не е така интелектуално надарена като Картър и изобщо не е мила като него. Тя е първородното дете, но не мисля, че често е била първа в друго отношение. А това дразни ужасно. Трябваше само да представя нещата така, че събитието да е свързано с нея толкова, колкото и с Шери. — Паркър сви рамене. — И да ѝ кажа няколко истини. Семейството ѝ я обича. Важна е за тях. Някои хора трябва често да го чуват.

— Обзалагам се, че никак не е маловажно, че именно ти и го казваш.

Паркър отново вдигна рамене.

— Щом върши работа. Булката ще получи каквото иска и заслужава. — Погледна часовника си. — И се движим точно по график.

Включи се в декорирането за предстоящото събитие, провери докъде е стигнала Лоръл, поговори със служителите на кетъринга, когато пристигнаха, както и с хората, които щяха да се погрижат за паркирането на колите.

Излезе на терасата за последна проверка, докато Мак снимаше готовия декор, и си помисли, че навсякъде е заобиколена от изисканост и шампанско.

Това далеч не бе личният ѝ избор за моминско парти — а тъй като в момента обмисляше три такива за приятелките си в различен етап на планиране, имаше най-различни идеи — но цялата атмосфера имаше определено декадентско изискано звучене, което бе смекчено от невероятно пищните аранжimenti на Ема.

— Съвсем като във „Великият Гетсби“ — обади се Мак, след като свали фотоапарата си.

— Тъкмо си мислех същото. Според мен домакинята, а и булката ще останат много доволни.

— Ти вече си улучила десетката днес. Картър ми изпрати съобщение. Сестра му иска да се срещнат днес след часовете му и да поговорят за сценария за репетицията. Браво на теб.

— Мисля, че тя ще се справи. Наистина. Беше много развълнувана от перспективата, когато си тръгна.

— Даян? Развълнувана? Да не си сипала нещо в чая ѝ?

— И така може да се каже, но самият диск свърши цялата работа. На няколко пъти я просълзи.

Веждите на Мак хвъркнаха нагоре.

— Подценявала съм собствените си сили. Всичко ли е готово вътре?

— Ема тъкмо довършваше общите помещения, а Лоръл е готова и сега говори с доставчика на храна. Аз само ще... — Тя докосна с пръст слушалката в ухото си. — Веднага идвам. Нашата домакиня е пристигнала — осведоми тя Мак. — Ще ида да я посрещна и да я разведа наоколо.

— Аз ще мина отпред и ще направя няколко импровизирани снимки на новопристигналите.

Паркър кимна и влезе в къщата.

— Ем, Лоръл — обади се тя по микрофона, — имаме зелена светлина.

След около час Паркър наблюдаваше гостенките в стилни бели костюми, ефирни бели рокли и перфектно ушити бели панталони да си приказват на терасата. Пиеха шампанско, бъбреха, смееха се, хапваха от красивите ордъоври.

Мак се движеше между тях и улавяше различни моменти. Изблика на радост, когато бъдещата булка отметна глава назад и се разсмя, изпълнената с обич прегръдка между приятелки, очарованието на мига, когато баба и внучка докоснаха чашите си с шампанско.

Доставяше ѝ удоволствие, както винаги, да види щастието наоколо, да го почувства как искри във въздуха като шампанско, да знае, че онова, което бе наследила, може да бъде сцена на толкова радост.

Днес се радваше, че е в компанията на жени и че е била част от сътворяването на специалната визия за този женски ритуал.

В уречения час тя подкани гостите да седнат на масата за обяд, после отново се оттегли дискретно на заден план. А после се стегна, когато забеляза домакинята на партито да идва към нея с измъчен вид на лицето.

— Оливия помоли за игри. Иска да има някакви игри на партито.

Което лично домакинята бе забранила, спомни си Паркър, но се усмихна.

— Мога да се погрижа за това.

— Тя иска игри и награди. Очевидно е, че аз не съм подготвена за...

— Няма проблем. Ще се погрижа за всичко по време на обяда. Какво ще кажеш за три? Смятам, че са напълно достатъчно. Забавни и простишки игри с красиви сувенири за победителите.

— Не искам да подарявам нещо безвкусно или грозно. Бих искала да е подходящо за обстановката.

Господи, а пък аз тъкмо бях решила да извадя светещи в тъмното вибратори, раздразнено си помисли Паркър.

— Естествено. Остави на мен. Ще подготвим всичко за след обяда. Хайде, отивай да се забавляваш. Не се тревожи за нищо. — Изчака, докато се озове вътре. — Лоръл, трябва да поемеш навън — каза тя по микрофона си. — Бъдещата булка иска игри с награди. Трябват ми петнайсет минути за подготовка.

— Дадено.

— Ема, трябва да украсиш една малка маса за наградите.

— О, за бога...

— Знам, знам. Каквото можеш да направиш. Имаш четиридесет минути.

Хукна по задните стълби нагоре към стаята за подаръци — място, специално предназначено за опаковане на подаръци, за съхранение. В един от шкафовете там имаше надписани съответно предварително опаковани сувенири. Огледа ги внимателно, обмисли положението и след като подбра три от тях, ги пхна в бели подаръчни торби, загърнати в мека черна хартия. От друг шкаф извади куп бележници, моливи и други канцеларски запаси.

Бързо слезе отново долу, остави торбичките и кутията с неща за писане на масата в трапезарията, после мина на бегот през кухнята, за да стигне до стария килер и да избере подходящия поднос за представянето на наградите.

— Какво търсиш? — попита зад гърба ѝ госпожа Грейди.

— Бъдещата булка иска забавни игри, които домакинята на партито изрично забрани по време на подготовката. Не мисля, че е добре да сложа бели торбички върху бял поднос, а нямаме подходящ черен. Може би сребърен. Или стъклен. Май е най-добре стъклен.

— Опитай и двата.

— Отлична идея. Можеш ли да дойдеш да ми помогнеш със съвет?

Госпожа Грейди тръгна редом с нея.

— О, колата ти е тук.

— Къде тук?

— Ами отзад.

Паркър спря и леко се намръщи.

— Колата ми е тук?

— Докараха я преди двайсетина минути. Измита и лъсната при това. Оставих сметката на бюрото ти.

— О! Но аз не съм го молила да ми я докарат. Щях да...

— Спестява ти време, нали? — Което, според госпожа Грейди, бе много хитър ход от страна на Малкълм Кавази.

Паркър не каза нищо, само продължи да се мръщи, докато подреждаше торбичките върху сребърния поднос.

— Мисля, че стъкленият е по-подходящ. Сребърният сякаш е прекалено тежък, а и Ема може да посипе малко бели листенца от рози върху стъклото и така с малките черни вази...

— Кой докара колата?

Госпожа Грейди прикри усмивката си.

— Не разбрах как се казва. Всъщност бяха двама, тъй като единият караше след другия със сервизния камион.

— О! Хм... Стъкленият?

— Съгласна съм. Стилен е, но не толкова натрапчив, колкото сребърният.

— Да, точно това търся. — Отстъпи крачка назад. — Ще оставя това тук и ще ида да видя дали Ема има нужда от помощ при подреждането на масата. — Тръгна да излиза от стаята. — Наистина можех и сама да си взема колата.

— Несъмнено. Какво се казва, когато някой ти направи услуга?

Паркър въздъхна шумно под тежестта на прикрития укор в тона ѝ.

— Казва се „благодаря“. И ще го направя. Когато имам възможност.

В момента нямаше такава, или поне така си каза наум. Събитието ангажираше цялото ѝ внимание, а с допълнителното време за

непредвидените игри се проточи с близо трийсет минути повече. Което съкрати времето за подготовка за вечерната репетиция.

— Игрите бяха истински хит — отбеляза Мак. Винаги е така.

— Хубави награди. Много ми хареса кутийка за бижута от зелена кожа за из път. Някой, който ще ходи в Тоскана за медения си месец, определено ще има нужда от подобна.

— Може би на някой ще му излезе късметът. — Паркър пийна голяма глътка вода направо от бутилката. — Страхотно се справихме. А и нашата домакиня изобщо не трепна пред допълнителната фактура за наградите, особено след като ѝ дадох половин час допълнително време за наша сметка.

Огледа за последен път терасата. Бяха прибрали всички маси, но бяха оставили перголата и урните украсени. Трябваше само да подредят масата с напитки и закуски и щяха да са готови.

Вероятно сега имаше пет свободни минутки, за да се обади и да благодари, но пък май беше по-добре първо да прегледа фактурата. Можеше да се окаже, че ѝ е сложил солена цена за доставката.

— Само ще вляза да... — Телефонът ѝ звънна. — Господи! Лудата булка.

— По-добре вдигни ти, отколкото аз. Хайде. Ще се оправим тук.

Лудата булка изяде времето ѝ. И ѝ даде възможност да си помисли.

Щеше да изпрати благодарствена бележка заедно с чека за гумите и обслужването в сервиза. Това бе съвсем удачно, прецени Паркър, докато ръководеше репетицията.

— Когато останат пет минути — каза тя на глас, — братът на младоженеца и кум на сватбата ще придружи майка си до мястото ѝ, а съпругът ѝ ще ги следва. Така е идеално. Кумът отива до младоженеца, застава от лявата му страна. Когато останат три минути, братът на булката ще придружи майка си до нейното място. Братът отива и застава отляво на кума, вдясно от Джордж. Завърти се съвсем леко, Сам. Точно така. Музиката се сменя за шаферките. Уенди, Ники, Ади — аз ще ви дам знак и утре. Не забравяйте да се усмихвате, дами. После тръгва Джаси, кумата. Добре. Когато е преполовила разстоянието, е време да излезе и момчето с пръстените. Точно така,

Кевин — петгодишният малчуган тръгна с тържествена стъпка под смеха и аплодисментите на присъстващите. — А сега и момичето с цветята. Отлично, Джени, а утре в кошничката ти ще има истински цветя. Кевин застава от мъжката страна, Джени — от женската. Застани точно до баща си, Кевин. После...

Замълча смутено, останала без думи, когато погледна назад и видя Малкълм, облегнат на една от урните, с букет в ръка. Не можеше да види очите му, понеже слънцето се отразяваше в тъмните стъкла на очилата му. Но съвсем ясно забеляза широката му усмивка.

— И после? — подкани я през смях младоженецът. — Ще се ожени ли най-сетне?

— Почти стигнахме. Музиката се сменя, всички стават на крака. И булката тръгва по пътеката, съпроводена от баща си. И — тя се обърна към младоженеца — тя е най-красивата жена на света. Тя е всичко, което някога си искал. И съвсем скоро ще бъде твоя. — Паркър изчака за миг. — Спрете тук. Както пожелаете, майка ти ще застане до теб и до баща ти. Свещеникът ще попита кой дава тази жена и какъв е отговорът ви, господин Фалкони?

— Майка ѝ и аз.

Двамата целунаха дъщеря си, после хванаха ръката ѝ и я поставиха в дланта на младоженеца.

— Чудесно. Сега... — Запозна ги с цялата церемония, като подчерта основните моменти, очерта графика и съответното разположение на всеки от участниците. — Тогава той ще каже, че можеш да целунеш булката.

— Това го знам. — Младоженецът завъртя булката си, наклони я силно назад, докато тя се смееше, и се наведе, и да я целуне ентусиазирано.

— Сесили, ако се разколебаеш утре, с удоволствие ще заема мястото ти.

Бъдещата булка отново се разсмя и намигна на Паркър.

— Няма такива изгледи, но благодаря за предложението.

— Няма защо. В този момент се обръщате към приятелите и роднините си, свещеникът ще ви представи за първи път като съпруг и съпруга и онези от нас, които са се свързали от вълшебната ви целувка, ще ви аплодират. Музиката ще засвири отново и тръгвате по пътеката. Мак ще ви поеме нататък. Оттук останалите участници в церемонията

се оттеглят в обратен ред. Най-напред момичето с цветята и момчето с пръстените. — Чудесно, мислеше си Паркър, страхотно. Ако всички се усмихваха и сияеха така и утре, едва ли щяха да имат нужда от слънце. — След шаферите тръгват родителите на булката, после и тези на младоженеца. Мак ще иска да ви събере заедно за общите снимки. Гостите ще бъдат придружени до зимната градина, където ще има леки закуски и напитки, за да са доволни и щастливи всички по време на фотосесията.

Стараше се да не обръща внимание на лекото пробуждане, което усещаше във врата си. Знаеше, че той я зяпа, докато обясняваше детайлно етапите на представянето на гостите, сядането на вечеря, тостовете, преместването в Балната зала, първия танц, срязването на тортата и всичко останало.

— Булчинският и Младоженският апартамент ще са на разположение на шаферите и близките на младоженците от четири следобед до края на вечерта. Ще пренесем подаръците от масата до лимузината на младоженците, както и всички цветя и букети, които бихте искали да вземете или да подарите на някого. Знам, че има доста детайли, но аз и моите партньори ще бъдем на ваше разположение във всеки един миг. За вас остава само да се забавлявате и наслаждавате.

ПЕТА ГЛАВА

Тя ръководеше парада като генерал с кадифен глас, отбеляза мислено Малкълм, докато я гледаше как крачи наоколо с високите си токчета и строг черен костюм. Но забеляза също, че има много усмивки и страшно много топлота.

Освен когато погледнеше в неговата посока.

Изчакваше я, обгърнат в уханието на розите, които караха букета в ръцете му да изглежда доста скромен. Но все пак беше се примилил за него на момичето, облечено и черни дрехи и с обеща на носа, което работеше с Ема, така че всичко си оставаше в семейството.

Ема мина край него.

— Мои ли са?

— Вече не.

— Но пак са красиви. Паркър ще се забави още няколко минути.

— Не бързам.

— Вземи си нещо за пиене, ако искаш. Има достатъчно. Или можеш да я почакаш вътре.

— Добре ми е тук, благодаря.

— Трябва да бягам. Ако си минал през ателието ми, значи си видял, че сме затрупани с работа.

— Сватбата утре ли е?

— Всъщност, не, имаха леко недоразумение, затова репетираха тази вечер за петъчното събитие. Аз имам външен ангажимент утре, а Паркър има няколко презентации, освен това ни чака и обща консултация. Както и четири събития през уикенда.

— Заети сте. Аз съм добре тук. Ти върви.

— Тя няма да се бави — увери го Ема и побърза да тръгне.

След като изчака още петнайсет минути, той реши, че тя явно не бърза. Но ето че се появи отново с широки крачки, като походката ѝ успяваше да изглежда едновременно спокойна и грациозна.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш — започна тя. — Ако знаех, че имаш намерение да идваш, щях да ти кажа, че имаме

репетиция.

— Не съм дошъл да видя теб.

Тя само отвори уста и отново я затвори.

— Отбих се да видя госпожа Грейди. — Той вдигна букета. — Да й благодаря за вечерята и за сандвича с шунка, който изядох на обяд.

— О, ами тя не е тук.

— Вече разбрах.

— Излезе навън с приятелки. На вечеря и кино. Донесъл си й цветя.

— Нося цветя в цветна градина.

— Много ще й харесат и ще съжالياва, че не те е видяла. Ще ги натопя във вода вместо нея.

— Добре. — Но когато се пресегна да ги вземе, той се обърна и тръгна към къщата. Погледна към нея през рамо. — Идваш ли?

— Не искам да те задържам повече, отколкото е нужно — каза тя и тръгна редом с него.

— Нямам никакви планове. А ти?

— Всъщност щях да ти се обаждам — започна Паркър, отбягвайки въпроса, — за да ти благодаря, че си пратил да докарат колата ми. Нямахте нужда да си правиш труда, но все пак оценявам жеста.

— И двамата преливаме от благодарности.

— Очевидно. — Повече го навътре, минаха през кухнята и се озоваха в допълнителния килер.

Той спря и се огледа.

— Уха! Това място сякаш няма край.

— Семейството ми винаги е обичало да посреща гости и често се е налагало да използват много помещения. — Избра ваза от един от шкафовете. — Дел може да си е у дома, ако искаш компания.

— Знаеш ли, струва ми се, че се опитваш да ме разкараш.

— Така ли? — Сложи подхранваща смес и вода във вазата. — Това би било грубо.

— А ти не си груба.

— О, мога да бъда, в зависимост от обстоятелствата. — Изчака само миг. — Но след като ми направи услуга, всъщност дори две, и носиш цветя за човек, когото много обичам, не бих казала, че случаят заслужава подобно отношение.

— Не бих казал, че смятам за услуга факта, че съм те целунал.
Усети как температурата в помещението спадна с двайсет градуса.

— Нямах предвид това.

— Обзалагам се, че обикновено това върши работа. Леденият тон — поясни той. — Колкото до мен? Нямам нищо против леда.

— Сигурна съм, че това е много добре за теб, освен това мисля, че си останал с грешно впечатление.

Когато тя се обърна, той леко се премести и блокира пътя ѝ.

— Не, не съм.

Очите ѝ проблеснаха, като сини светкавици, обвити в лед.

— Не ми харесва да ме поставят натясно.

— Не, ти харесваш сама да поставяш другите на мястото им и много те бива в това. Когато правех номера...

— Номера?

— Каскади. Работил съм като каскадьор. Все едно, по онова време обичах да гледам тренъорите на коне винаги когато имах възможност. Ти притежаваш същите умения по отношение на хората. Впечатляващо е.

— Бих ти благодарила, но май вече разменихме достатъчно благодарности.

— Няма защо. — Леко отстъпи назад. — Харесва ми къщата ви. Всеки би я харесал, но аз имам предвид, че ми харесва как работи. Обичам да наблюдавам и да разгадавам как работят нещата.

— Как работи къщата ли?

— Къщата, домът, бизнесът. Цялата картина.

Тя спря за миг при тези думи, стиснала в ръка едно цвете, и само го изгледа втренчено.

— Ти оставяш хората да нарисуват собствената си картина върху платното. Напътстваш до голяма степен избора им, вероятно ги подтикваш да изберат определена палитра, но в крайна сметка те получават онова, което са искали. Страхотна работа.

— Хм... — Телефонът ѝ спести поредната благодарност. — Извини ме. Здравей, Бони, какво мога да направя за теб?

Тя се дръпна няколко крачки встрани.

Малкъм чу истеричните викове от телефона още преди Паркър да го дръпне далеч от ухото си.

— Разбирам. Да, аз...

Той се заслуша, а и защо да не го прави, и се зае сам да подрежда цветята във вазата.

— Естествено, че разбирам. Но освен това мисля, че си много стресирана точно сега, което отново е разбираемо. Обзалагам се, че и Ричи е в същото състояние. Виж, Бони, майка ти не е тази, която ще се омъжи за Ричи, и макар да знам, че много го обича, тя не го познава толкова добре, колкото ти. Смятам, че ако Ричи гледаше на това по друг начин, а не като на глупава и забавна мъжка традиция, той нямаше да ти каже. Но го е направил и начинът, по който ти е казал, ме убеждава, че той гледа на това като на една шега. Брат му просто е направил онова, което често правят братята в такива случаи. — За миг затвори очи и остана заслушана, докато вадеше таблетка против стомашни киселини от кутийката в джоба си. — Да, наистина те разбирам, но ти няма да се омъжваш за брата на Ричи. Сигурна съм, че никой от вас не иска в действителност нещо толкова маловажно да бъде причина за сериозен раздор в семейството. — Отново се заслуша в отсрещната страна. — Да. Хм. Ричи обича ли те? Аха. Дал ли ти е някога повод да се съмняваш в това, имало ли е причина да не му вярваш? Не е важно аз какво мисля. Важно какво мислиш ти и какво чувстваш. Но след като ме попита, бих ти отговорила, че просто бих се засмяла и бих излязла да се забавлявам с приятелките си, преди да посветя следващата седмица на това да се подготвя да се омъжа за човека, в когото съм лудо влюбена.

Докато тя приключи разговора, той довърши аранжирането на цветята, после отстъпи назад, пъхна ръце в джобовете си и се наслади на резултата.

— Отлична работа — отбеляза Паркър.

— Не е зле. Е... какъв е проблемът?

— Нищо сериозно.

— Братът на младоженеца е наел стриптийзъорка за ергенското парти.

— Тя е развихрила въображението си — добави Малкълм.

— Предполагам. Да, и булката изпаднала в истерия, подклаждана от гнева и мрачните предсказания на майка ѝ, която не смята, че някой изобщо е достоен за малкото ѝ момиченце, и която, мога да предположа, винаги ще намира недостатъци на Ричи.

— Тя искаше да си на нейна страна.

— Естествено.

— А ти я утеши и изглади нещата, като в същото време върна топката в нейни ръце. Отлично свършена работа, тренер.

— Ако си достатъчно зрял, за да се омъжваш, значи трябва да имаш достатъчно разум и да не плачеш на рамото на майка си всеки път, когато нещо те разстрои. И ако тя няма доверие в абсолютно милия си, всеотдаен и безумно откровен годеник и е готова да заподозре, че той би се нахвърлил на някаква стриптийзърка само седмица преди сватбата им, не трябва изобщо да се омъжва за него.

— Но не ѝ каза точно това.

— Защото тя ми е клиентка. — Внезапно се сепна. — И не би трябвало да го споделям с теб.

— Хей, онова, което е казано в... Как се нарича тази стая?

— Помощен килер.

— Сериозно? — Той се засмя, докато отново оглеждаше мястото. — Добре, каквото е казано в помощния килер, си остава в него. — Това я накара да се усмихне, съвсем леко — успокои я.

— Засега поне. Ще се преместят да живеят в Атланта — прехвърлят го на друга работа — след няколко месеца. Майка ѝ е безкрайно ядосана от този факт, а това е най-хубавото, което би могло да им се случи. Двамата има доста добри шансове според мен, стига тя да се избави от влиянието на майка си.

— Това те напрегна.

Паркър сви рамене и взе вазата.

— Ще ми мине.

— Трябва да те питам нещо.

Погледна го през рамо, докато излизаха от стаята.

— Какво?

— Имаш ли поне един чифт джинси?

— Разбира се, че имам джинси.

— А кожено яке, независимо дали е на известен дизайнер или не?

— Интересът ти към гардероба ми е много странен. — Остави вазата на плота, после подаде на Малкълм бележник и химикалка. — Можеш да ѝ напишеш кратка бележка, за да я види заедно с цветята, когато се прибере.

— Добре, докато съм зает с това, ти иди си сложи джинсите и якето.

— Моля?

— Много обичам начина, по който го казваш. Разходката ще ти хареса повече, ако не си с този костюм.

— Харесвам костюма си и няма да излизам на разходка.

— И аз харесвам как изглеждаш в костюма, но на мотора ще ти е по-удобно с джинси. — Затъкна палец в предния си джоб и облегна хълбок на плота. — Навън е приятна вечер. Никой от двамата ни няма специални планове. Така че просто ще се поразходим с мотора, тъкмо мислите ти ще се прояснят. Ще те черпя вечеря.

— Няма да се кача отново на онзи мотор.

— Нали не се страхуваш от мотора или от вечеря с мен?

— Не става въпрос за страх, а за предпочитания.

Той се усмихна.

— Докажи го. Предлагам ти сделка. Приеми разходката, вечерята с мен — неофициално, на публично място — после ще те върна у дома. Ако не се забавляваш или поне не ти е приятна смяната на темпото, тогава ще отстъпя. Ще се отдръпна напълно.

Този път погледът ѝ бе царствено надменен и леко развеселен.

— Няма нужда да преговарям с теб, за да те накарам да се отдръпнеш, Малкълм.

— Напълно си права. — Изчака миг, докато очите им останаха вперени едни в други. — Тогава защо не си ме отблъснала?

Добър въпрос, каза си тя. Най-добре да намери отговора му.

— Разходка, обикновена вечеря. Това е всичко.

— Такава е сделката.

— Ще ида да се преоблека.

Предизвикваше нещо в него, мислеше си Малкълм, докато пишеше набързо бележката: „Все още ми дължиш един танц“. Не бе напълно сигурен как точно му въздействаше, но определено имаше нещо.

Желаеше я физически, несъмнено, но Паркър Браун не беше жена, с която можеш да се позабавляваш в леглото и толкоз. В добавка към всичко той много ценеше и приятелството си с брат ѝ.

Излезе от кухнята и се разходи из първия етаж.

Ако гледаше на Паркър като на свалка за една нощ и действаше съответно, с право би могъл да очаква Дел да го ступа здраво или поне да се опита. Ако беше на неговото място, и той би постъпил по същия начин. А това бе и една от причините да цени приятелството им.

Надникна в помещението, което наричаха — сигурно заради величественото пиано — музикален салон. Красивите акварели, които проблясваха по стените, несъмнено бяха оригинали и много хубави. Но интересът му бе привлечен от колекцията музикални инструменти в една лъскава стъклена витрина.

Китара, цигулка, различни флейти — може би пикола — концертина, барабан, хармоника, нещо, което според него беше цимбал, меден чан, бонгоси и още няколко инструмента, които май не можеше да определи.

Ако не беше заключена, много се съмняваше, че ще устои на изкушението да отвори витрината и да изпробва няколко от инструментите само за да види как звучат, как действат.

Вероятно и затова не считаше Паркър за неангажираща връзка. Изпитваше особено желание да я открие от вътре, да види как работи.

Богато момиче — много богата жена, поправи се той — с изключителна красота, потекло, връзки, интелигентност. А работеше толкова упорито, вероятно дори и повече, от колкото всички останали. Би могла да се излежава по цял ден, да отскача за питие до Майорка, да плава с яхта по Егейско море и да хваща загар по страхотните си крака, да пие вино в някое парижко бистро и да пазарува на воля.

Вместо това тя бе разработила бизнес с приятелките си от детинство, който я караше да тича по капризите на други хора.

Отиде до пианото и импровизира няколко акорда.

Не беше заради парите, реши той. Не усещаше в нея да има алчност. Парите със сигурност бяха резултат, практическата страна на бизнеса, но не и най-важната му част. Той отлично знаеше какво е, когато парите бяха най-важното.

Удовлетворението сигурно играеше голяма роля, но трябваше да има и още нещо.

Искаше да разбере какво.

Почувства я — топла тръпка по кожата — вдигна очи и я забеляза на прага.

О, да, определено я желаше.

Джинсите ѝ стояха толкова добре, колкото и строгите делови костюми. Ботушите ѝ бяха с ниски и тънки токчета. Беше с яркочервена блуза под тънко кожено яке, което бе с цвета на тъмен шоколад, също както и ботушите. Сребърни халки проблясваха на ушите ѝ.

„Класическа рокерка?“ — запита се той.

Не. Просто класика.

— Свириш ли?

— Аз ли? — Той сви рамене. — Не. Само няколко мелодийки. Колекцията ви е страхотна.

— Да. Дело е на баща ми най-вече. Нямахме абсолютно никакъв талант и затова се възхищаваше на онези, които го притежават.

— Дел свири страхотно на пиано, особено след няколко бири. А ти?

— На пиано, цигулка — с бира или без. Както и на цимбал.

— Мислех си, че точно така се казва онзи инструмент. А това какво е?

Тя се приближи до витрината, където той посочи през стъклото малък инструмент с формата на ключ.

— Устна арфа. Допираш я до зъбите или устните си и свириш. Простичка, ефикасна и много стара.

— Онова пикола ли е?

— Не, нарича се сопрано флейта. Ето това е пикола. Мога да взема ключа за витрината.

— Не, няма нужда. — Разсеяно се зачуди откъде хората измислят имена като пикола или саксофон. — Просто обичам да знам какво виждам. Освен това, ако я отвориш, ще поискам да си поиграя с всички и няма да стигнем до разходката с мотора. — Завъртя се и вместо рамо до рамо, сега се озоваха лице в лице. — Може би до края на вечерта ще съм разбрал какво виждам.

Тя отстъпи крачка.

— Не е толкова сложно.

— Не си тази, която гледа. Готова ли си?

Паркър кимна и тръгна да излиза. Пътюм взе малка чантичка с дълга дръжка и я преметна през врата и едното си рамо.

— Едно нещо съм разбрал за теб. Винаги обмисляш докрай нещата. — Докосна с пръст чантичката. — Ще се возиш на мотор,

нужни са ти разни неща. Затова ги прибираш в нещо, което можеш да носиш праметнато, а не е нужно да стискаш в ръка. Хитро. Харесвам умните жени.

Отвори вратата и я задържа, докато тя излезе навън.

— Харесвам практичните решения. Това не е практично. — Тя махна към мотора.

— Разбира се, че е. Може да ме закара накъдето съм тръгнал, харчи разумно и може да се паркира на малко пространство.

— Съгласна съм с тези доводи. Но се съмнявам, че е особено практично през зимата в Кънектикът.

— Зависи. — Отиде до мотора и разкопча една каска. — Преди да се качиш — каза той и я подаде на Паркър — и за да е честна играта, искам да кажа, че има облог.

— Какъв облог?

— Обзаложих се с Дел. Джак и Картър също пожелаха да се включат. Заложих стотачка срещу Дел, че ще те кача на мотора отново.

Очите ѝ, забеляза той, нито пламнаха, нито се вледениха. Само леко се присвиха.

— Така ли било?

— Да. Дел заяви, че нямам никакъв шанс. Джак е на същото мнение, така че им дължа двеста долара. Картър заложи на мен.

Тя завъртя каската в ръцете си.

— Казваш ми го, след като вече реших да изляза с мотора, но преди да се кача. Което означава, че мога да захвърля тази каска в лицето ти и да те пратя по дяволите.

— Да.

Тя отново кимна.

— Картър може да задържи пълната си печалба, но искам половината от твоя дял — най-вече стотачката на Дел.

След което нахлузи каската на главата си.

— Струва ми се справедливо. — Мал се ухили и се метни на мотора.

Отбеляза, че този път не се наложи да ѝ казва да се държи здраво, и след като ръцете ѝ се увиха около кръста му, той потегли с рев.

Сърцето ѝ може да биеше прекалено силно, особено завоите, но Паркър не можеше да отрече, че усещането ѝ харесва. Нито пък

можеше да отрече, че ако не искаше да бъде на мотора, сега нямаше да е.

Любопитство, каза си тя. Сега бе задоволила това любопитство. Да, бързото препускане по пътя, сблъсъкът с вятъра, бе също толкова вълнуващо, като първия път, колкото и кратко да бе пътуването тогава.

Това не означаваше, че смята да го превърне в обичайно занимание, но се радваше, че може да го прибави мислено в категорията на нещата, които бе изпитала в живота си.

Почти толкова, колкото се радваше и че е спечелила стотачка от Дел.

Така му се падаше.

И след като и бездруго бе на вълна да си признава разни неща, трябваше да признае, че Малкълм бе проявил голяма проникателност в преценката си за реакцията ѝ.

Но пък може би просто бе разчитал на съмнителния си чар да я убеди да спази сделката. Макар да не виждаше смисъл в това. Щеше да е по-сигурно да не беше ѝ казвал нищо.

А нима точно в това не се криеше разковничето, осъзна тя.

Той не бе от хората, които поемат по добре утъпкания път.

Както и да е, реши тя накрая. Щеше да се наслади на преживяването, преди да го подреди спретнато в паметта си.

Удоволствието ѝ се повиши с няколко степени, когато осъзна, че криволичещият път ги води към океана. Долови уханието му, влажно и подправено със сол. Видя как слънцето гали с вечерните си лъчи тесния пролив, как проблясва и огрява хълмовете на остров Калф, как озарява разветите бели платна на яхтите.

И през цялото време мощният мотор ръмжеше под нея и вибрираше.

Задължения, служебни задачи, ангажименти — всичко изчезна от мислите ѝ и се разпиля като перушина от вятъра. Гръмовните удари на сърцето ѝ се уталожиха и се превърнаха в спокоен и умерен ритъм, докато наблюдаваше как чайките се издигат в небето и се спускат отново. Ако телефонът в чантичката ѝ звънеше, тя нито го чуваше, нито я интересуваше в момента.

Изгуби представа за времето, забеляза само омекването на светлината и въздуха, когато той пое по обратния път.

Забави ход, когато навлязоха в стария Гринуич. Туристи и местни жители се разхождаха по оживената главна улица, примамени от магазините и ресторантите, както и от близостта на брега. Но тълпата изобщо не намаляваше очарованието и усещането за разходка в квартала.

Малкълм зави встрани от главната улица, изчака да преминат пешеходците и после паркира мотора си в съвсем тясно място. Свали каската си и се обърна да я погледне.

— Гладна ли си?

— Май да.

— Знам едно местенце наблизко, където сервират най-страхотната пица в Кънектикът.

— Значи не си опитвал пицата на госпожа Г.

— Може и да ми излезе късметът при нея, но между временно... Вече можеш да се пуснеш.

— О!

Леко смутена, задето не бе осъзнала, че ръцете ѝ все още са около кръста му, тя се дръпна и слезе от мотора.

Той завърза каските отстрани.

— Не е далеч. Тъкмо малко да се разгъпчем, преди да хапнем.

— Нямам нищо против разходката — започна тя, после отвори чантичката си, когато чу сигнала отвътре. — Извинявай, гласова поща. Най-добре да проверя.

— Колко са? — попита той, когато я чу да изругава тихичко.

— Три съобщения.

— Някога оставят ли те на мира?

— Случва се. Рядко, но се случва. Когато хората планират сватба или важно събитие, като специална годишнина например, това се превръща в основна тема на живота им за известно време. Всяко хрумване или проблем, или решение може да придобие чудовищна важност.

Тръгна да прибира отново телефона в чантата си, като си мислеше да се измъкне при първа възможност до тоалетната в ресторанта и да види какво може да направи.

— Не се притеснявай, обади се.

— Няма нужда. Може да почака малко.

— Ще си мислиш за обажданията и как да се измъкнеш, за да им отговориш. Най-добре го направи още сега.

— Ще гледам да свърша бързо.

Той забави съвсем крачките си и се заслуша, докато тя говореше с някоя си Джина за предимствата на шифона ред тафтата. Двете стигнаха до решение да се срещнат, за да може Паркър да види и двете мостри. След това тя обсъди каляска в стила на Пепеляшка с госпожа Сиймън. Паркър обеща да осигури такава, при което извади бележник и си записа конкретните детайли. Най-накрая увери някой си Майкъл, че и той, и годеникът му Винс все още имат време да се научат да танцуват суинг, и бързичко му продиктува името и телефонния номер на учител по танци.

— Съжалявам — каза тя на Малкълм, докато прибираше телефона в джоба си. — И благодаря.

— Няма проблем. Добре, не ме вълнуват шифонът и тафтата, нито разликата в тежестта и блясъка им, но откъде, по дяволите, можеш да намериш каляска на Пепеляшка, освен в „Дисни уърлд“?

— Ще се изненадаш какво може да намериш, ако имаш подходящите връзки, а в този случай — и практически не ограничен бюджет. Госпожа Сиймън — от „Мебели Сиймън“ — иска дъщеря ѝ да пристигне и да си тръгне в каляска на Пепеляшка и аз ще ѝ я осигуря. След като се уверя, че и булката иска същото.

— Ясно. А защо Майкъл и Винс искат да танцуват суинг?

— Двамата ще се женят през февруари и най-накрая се спряха на тема от ерата на знаменитите биг бендове. Ще бъдат с характерните костюми с дълги жакети и широки панталони и ще носят лачени високи обувки.

Той помълча за миг, докато си представи всичко.

— Май не се шегуваш.

— Не, и мисля, че ще бъде забавно. Затова естествено искат да танцуват суинг, и то особено по време на първия си танц заедно.

— Кой ще води? Това е сериозен въпрос — каза той, когато тя го изгледа строго. — Все някой трябва да води.

— Предполагам, че могат да хвърлят ези-тура или да оставят учителят по танци да реши. Мисля, че ще бъде Вини, защото Майкъл много се притеснява, а Вини е доста самоуверен.

— Значи може би... Чакай малко. Февруари? За Вини Калероне ли говориш?

— Да. Познаваш ли го?

— Да. Познавахме се като деца. Майка ми и неговата са приятелки. Когато чул, че съм се върнал, дойде да ме види. Поддържам мерцедеса му в сервиза. Спомена ми, че ще се жени през февруари и че ще ми прати покана.

— Близки ли бяхте?

— Не особено. — Погледна я за миг, после реши да довърши: — Веднъж преди много години видях как го пребиват зверски. Стори ми се, че би могъл да се защити, ако се бие само с един противник, но имаше двама. Аз изравних шансовете. И се оказах прав. Той се защити достойно. Вини, облечен в дълъг жакет и широки панталони. — Усмивката му изразяваше искрено забавление. — Направо си го представям.

— Сбил си се заради него?

— Не точно заради него. Повече ме подразни, че бяха двама срещу един. Да пребиеш някого, защото е гей, е проява на невежество. Но да събереш банда, за да го направиш? Това е подло. Както и да е, всичко продължи само няколко минути. Това е мястото.

Тя продължи да се взира в него още миг, после се обърна и погледне ресторанта. Въпреки отличното си разположение, заведението изглеждаше сбутано в уличката и дървената обшивка на стените определено бе избеляла.

— Не изглежда нищо особено, но...

— Изглежда си добре, а и ми се хапва пица.

— На мен също.

ШЕСТА ГЛАВА

Тук го познаваха, забеляза Паркър, когато двама от сервитьорите го поздравиха по име. Пицарията беше малка и по-скоро невзрачна, но ароматите, които се носеха откъм откритата кухня, както и препълнените маси ѝ подсказаха, че Малкълм е познавач на добрата пица.

Седнаха на тясна масичка, която вече бе застлана с хартиени подложки, изобразяващи италиански забележителности.

— Не ти препоръчвам да опитваш тукашното кианти — посъветва я Малкълм, — но човек може да се наслади на отлично каберне.

— Чудесно.

Появи се и сервитьорката им. Имаше невъзможно червена къса коса и носле, вирнато също като гърдите ѝ. Момичето вероятно тъкмо бе навършило годините, за да може само да си поръча от кабернето.

— Здравсти, Мал!

— Как си, Кейли?

— О, нали знаеш. — Хвърли бърз поглед на Паркър и отново извърна очи, но не и преди Паркър да забележи разочарованието и обидата. — Да ви донеса нещо за пиене?

— Дамата ще опита кабернето. На мен ми донеси кока-кола. Луиджи ли е на смяна тази вечер?

— Точно така. Обичайната поръчка ли?

— Ще помислим.

— Добре. Ще ви донеса напитките.

Паркър вдигна едната си вежда, когато момичето се отдалечи.

— Пада си по теб.

Той се облегна назад, коженото му яке бе разкопчано, по лицето му бе набола едnodневна брада, а зелените му очи грееха развеселено.

— Какво да ти кажа? Жените ме обожават.

— Ще ѝ се да обърне гарафата с виното върху главата ми.

— Може би. — Отново се приведе напред. — Тя е на седемнайсет, тъкмо започна първата си година в общинския колеж. Иска да стане моден дизайнер. Или да пише песни. Или друго.

— На седемнайсет задължително трябва да има и друго. Както и влюбвания в по-възрастни мъже.

— И с теб ли беше така?

Тя поклати глава, но не като отрицание, а развеселено.

— Ти няма ли да пиеш вино?

— Сключих сделка с майка ми по времето, когато бях с година по-млад от Кейли. За всяка бира или чаша вино, която изпия, трябва да почакам да мине поне час, след като съм я изпил, преди да седна зад волана.

— Пил си бира на шестнайсет?

— Стига да можех да си намеря, разбира се. И тъй като знаеше, че има такава вероятност, наложи този закон. Ако исках да имам кола, трябваше даключа сделката.

— Много тийнейджъри сключват сделки, които не спазват, нито са имали такова намерение изобщо.

— Според моите разбирания, ако човек е сключил сделка, трябва да я спазва.

Тя му повярва и го оцени високо, тъй като и според нея и това беше важно.

— А сега, когато сам можеш да си купиш кола?

— Няма значение. Сделката си е сделка.

— Решихте ли какво искате да поръчате? — Кейли сервира колата на Малкълм и успя да поднесе гарафата с вино и чашата на Паркър, без да срещне погледа ѝ.

— Още не. — Той понечи да извади едно от ламинираните менюта от поставката.

— Каква е обичайната ти поръчка? — попита Паркър.

— „Пеперони“ с черни маслини и люти чушлета.

— Звучи добре.

— Чудесно. Кейли, кажи на Луиджи да ни направи една голяма, става ли?

— Разбира се, Мал. Имаме от кюфтенцата от тиквички тази вечер, ако искате предястие.

— Страхотно. Ще си разделим една порция.

Паркър изчака, докато момичето се отдалечи.

— Всеки път ли остава с разбито сърце, когато дойдеш тук с някоя жена?

— Обикновено не водя жени тук. Предпочитам някое по-тихо място за среща.

— Това не е среща — напомни му тя. — А сделка.

— Вярно. — Пресегна се за гарафата и й наля вино.

Тя отпи и кимна одобрително.

— Хубаво е и да се надяваме, че не съдържа арсеник. И така. Баща ти е бил военен.

— Да. Беше, докато не станах на осем, когато го убиха в Ел Салвадор.

— Тежко е да загубиш родител, при това толкова малък.

Очите му срещнаха нейните и за миг споделиха мъката си от загубата.

— Бих казал, че е тежко по всяко време.

— Да, вярно е. Майка ти се е върнала тук, в Гринуич.

— Дават ти пенсия, знаме, няколко медала. Правят каквото могат, но й се налагаше да работи. Брат й има ресторант. Вероятно го знаеш.

— Донякъде. Не познавам добре вуйчо ти и жена му.

— Не си изпуснала много, ако питаш мен. Той я караше да работи като робиня и трябваше да му е благодарна, че е осигурил покрив над главите ни. И тя беше благодарна. Майка ми...

Когато той замълча, Паркър не каза нищо за миг.

— Как се справя майка ти с компютъра?

— Горедолу. Благодаря, Кейли — добави той, когато момичето донесе предястието и две чинии на масата.

— Луиджи каза да минеш да го видиш, преди да си тръгнеш.

— Дадено.

— Първия път, когато срещнах майка ти — продължи Паркър, — тя ругаеше компютъра и изглеждаше крайно ядосана, задето си я накарал да го използва.

— Това беше, преди да разбере как да играе „Скрабъл“ на него. Наскоро си купи лаптоп, за да може да си играе и у дома.

Паркър опита тиквичките.

— Страхотни са. — Хапна още веднъж. — Направо са великолепни.

— Мястото е прекалено непретенциозно за твоите клиенти — обади се Малкълм, докато тя оглеждаше ресторанта.

— Не непременно. Може да бъде забавно, непретенциозно местенце за по-малка и неофициална вечеря след репетицията за някоя сватба. Както и чудесно предложение за гостите отдалеч, които искат да усетят местния колорит и да опитат вкусна и семпла храна. Фактът, че ресторантът е семеен бизнес, винаги е отлична препоръка.

— Как разбра, че е семеен?

— Има това излъчване, освен това така пише на менюто.

— Говори с Луиджи. Той е собственикът.

— Може и да го направя. Е, как стигна от работата на каскадьор в Лос Анджелис до собственик на сервиз в Гринуич?

— Само от любезност ли питаш, или наистина те интересува?

— Може би и двете.

— Добре. Една каскада се обърка, потроших си костите. Някакъв чиновник решил да съкрати разходите, а екипировката беше неизправна, така че ми платиха обезщетение.

— Колко лошо пострада?

— Счупени кости, натъртени вътрешни органи, нарязана кожа.

Той сви рамене, но Паркър не му повярва, че е било толкова просто, толкова незначително.

— Звучи сериозно. Колко време остана в болница?

— Бях извън строя за известно време — продължи той в същия безгрижен тон. — Докато се изправя на крака, адвокатите вече бяха измислили всичко. Получих солидна сума пари и реших, че ми стига толкова скачане от високи сгради и блъскане в стени. Имах достатъчно, за да си купя собствена къща, а и това винаги е била целта бездруго.

— И не ти липсва? Холивуд, киноиндустрията?

Той махна с набодена на вилицата тиквичка, преди да я хапне.

— Не е това, което виждаш в кварталното кино, Легс.

— Не, сигурно не е. И ми се ще да не ме наричаш така.

— Не мога да се сдържа. Запечатана се в главата ми онзи ден, когато двете с Ема играехте футбол на голямото празненство у родителите й.

— За празника на Пети май. Имам си чудесно име.

— Така се казва и Спайдърмен.

Тя се засмя.

— Той се казва Питър.

— Още по-странно е, че Паркър е фамилията му. Работил съм по тези филми.

— Работил си с Тоби Магуайър във филмите за Спайдърмен? Как беше... — Тя присви очи. — Обзалагам се, че използваш този факт, за да сваляш жените.

— И това помага.

Той се усмихна на Кейли, която донесе пицата.

— Да ви предложи още нещо?

— Всичко е наред, Кейли. Благодаря.

— Тиквичките бяха прекрасни — обади се Паркър и получи в отговор леко вдигане на рамене.

— Ще предам, че са ви харесали.

— Тя ще ме мрази цял живот. — Паркър въздъхна. — Дано пицата да си струва всички черни мисли, които сигурно помрачават аурата ми в момента.

— Лютите чушлета моментално ще прочистят аурата ти.

— Ще видим. Винаги ли си се интересувал от коли и двигатели?

— Както ти казах, обичам да знам как работят нещата. Следващата стъпка е да ги поддържаш в работещ вид. Ти винаги ли си се интересувала от сватби?

— Да. Харесваше ми всичко в тях. Така че следващата стъпка е да помагам в организирането им.

— Което включва да си на разположение почти денонощно.

— Понякога. Но ти не искаш да говорим за сватби.

— А ти не искаш да говорим за коли. — Той взе едно парче и го сложи в чинията ѝ.

— Не, но винаги ми е интересно да говоря за бизнес. Да опитаме друго. Спомена, че си живял във Флорида. Къде другаде?

— Япония, Германия, Колорадо.

— Наистина ли?

— Не си спомням Япония, смътно помня Германия. — Взе си парче и за себе си. — Първото място, което наистина си спомням, е Колорадо Спрингс. Помня планините, снега. Живяхме там само две години, но винаги ще помня снега. Както и никога няма да забравя

уханието на онзи храст под прозореца ми във Флорида. — Отхапа от пицата си и леко наклони глава. — Ще я опиташ ли или не?

След като прецени, че вече не е толкова гореща, че да опари небцето си, тя опита. Кимна.

— Великолепна е. Наистина. — Отново гризна малка хапка. — Но трябва да дам предимство на госпожа Грейди и да кажа, че това е следващата най-добра пица в Кънектикът.

— Изглежда, трябва да придумам госпожа Грейди да ми даде да опитам едно парче, за да видя дали си честна, или си само упорита.

— Мога да бъда и двете, в зависимост от настроението и обстоятелствата.

— Да видим дали настроението и обстоятелствата са подходящи за честност. Защо излезе с мен?

— Сключихме сделка.

Той поклати глава, вперил поглед в нея над пицата си.

— И това може да е фактор, но не е основният.

Тя се замисли, отпи глътка вино.

— Ти ме подразни.

— А ти излизаш с мъже, които те дразнят?

— Този път го направих. И освен това го превърна в един вид предизвикателство, което също допринесе за решението ми. И на последно място, бях любопитна. Това са различните фактори, които се съчетават в едно цяло, и причината да седя сега тук и да се наслаждавам на тази много добра пица, вместо да... О, по дяволите! — Тя измъкна ядно звънящия си телефон.

— Отговори. Можем пак да се върнем на темата.

— Мразя, когато хората говорят по мобилните си телефони в ресторантите. Веднага се връщам — измъкна се от тясната маса и се отправи към вратата. — Здравей, Джъстин, изчакай само минутка.

Малкълм си каза, че няма нищо против да я гледа как се отдалечава, докато доливаше вино в чашата ѝ. Джинсите ѝ стояха страхотно.

Кейли донесе нова кока-кола на масата и взе празната кутийка.

— Стори ми се, че имаш нужда от още една.

— Браво на теб. Харесва ли ти в колежа?

— Не е зле. Много ми харесва курсът по изкуство. Както и да е, коя е приятелката ти?

— Казва се Паркър.

— Лекар ли е, или е полицай?

— Не. Това пък откъде ти хрумна?

— Татко казва, че единствените хора, които са длъжни да отговарят на мобилните си телефони в ресторанта, са лекарите и полицаите.

Той погледна към телефона, който се подаваше от джоба на престилката ѝ.

— Колко съобщения изпрати по твоя тази вечер?

Кейли се усмихна широко.

— Кой ги брой? Струва ми се красива.

— Правилно ти се струва. Някакви тревоги с карбуратора?

— Не. Каквото и да си му направил, явно е свършило работа. Работи идеално. Но колата все пак е на милион години и е зелена като блато.

— Само на пет години е — поправи я той. — Но е противно зелена. Ако можеш да придумаш баща си, познавам един човек, който ще ти даде добра цена за пребоядисване.

— Наистина ли? — Момичето грейна. — Ще започна да го уговарям. Може би ти ще... — Тя прекъсна думите си и помръкна. — Приятелката ти се връща.

Кейли се отдалечи към кухнята. Походката ѝ издаваше накърнена гордост, забеляза Малкълм. Развеселен, той съсредоточи вниманието си върху Паркър, която тъкмо седнаше на мястото си.

— Шифон? Спешна нужда от уроци по танго? Или някой иска да дойде на сватбата върху гърба на камила?

— Веднъж успях да разубедя един младоженец да не идва с карета, но не беше лесно. Всъщност една от октомврийските ни булки тъкмо научила, че баща ѝ е във Вегас, където се е венчал за празноглавата златотърсачка — думите са нейни, — заради която е напуснал майка ѝ.

— Случва се.

— Да. Разводът им е станал окончателен едва тази седмица, което означава, че изобщо не си е губил времето. Кое то също се случва. Новата му съпруга е на двайсет и четири, с две години по-млада от дъщеря му.

— Това се добавя към неприятните изненади.

— Определено, но също се случва — продължи Паркър. — Само че като събереш на едно всички тези „случва се“ и залькът става труден за преглъщане.

— Така е. Но все пак на първата съпруга сигурно ѝ е по-тежко, отколкото на дъщерята. — Макар тя да не бе изяла още първото парче, Малкълм сложи и още едно в чинията ѝ. — Какво искаше от теб?

— Не иска никой от двамата на сватбата, не иска той да я води до олтара, както беше планирано. Беше готова да понесе вече споменатата празноглава златотърсачка като гостенка на баща си, но категорично няма да я приеме като негова съпруга, като нейна — използваната дума е неприемлива за обществено място — мащеха или пък да парадира с новото си положение пред съсипаната ѝ майка.

— Трябва да призная, че я уважавам за това решение.

— Да, тя има пълно право и ако точно това иска да получи, значи така ще го направим. — Преглътна хапка пица с глътка вино. — Проблемът е, че обича баща си. Въпреки съмнителната му преценка и силно вероятната възможност да страда от типичната за мъжете лудост на средната възраст...

— Хей, ние не сме единствените, които страдаме от това.

— При вас се среща по-често и обикновено е с по-тежко изразени симптоми. Въпреки това — повтори тя — дъщерята го обича и се опасявам, че ако той не я отведе до олтара, това ще помрачи деня ѝ повече, отколкото присъствието на празноглавата кукла, и когато все някога му прости, а тя ще го направи, впоследствие ще съжалява за решението си.

— Това ли ѝ каза?

— Казах ѝ, че денят е неин и на Дейвид и че ще получи точно каквото поиска. И я помолих да си даде ден-два за размисъл, за да е сигурна.

— Смяташ, че ще иска баща си.

— Да, и ако съм права, ще проведе един дискретен и много категоричен разговор с въпросната златотърсачка относно протокола и правилата за добро държане на едно от събитията в „Обети“.

— Ще я стреснеш здраво.

— Нищо подобно — отвърна Паркър с лека усмивка.

— И при това ще се забавляваш.

Тя отхапа съвсем малко парченце от пицата.

— Това би било дребнаво и неподобаващо.

— Ще се насладиш на всеки миг.

Паркър се засмя.

— Да, вярно е.

— Това значи, че имаме много общо помежду си.

— Какво по-точно?

— Вярвам, че ако трябва да скастриш някого или да му покажеш верния път, няма нищо лошо да е и забавно междуременно. Чух, че си сложила на място лудата майка на Мак преди известно време.

— И не считам, че изпитаното тогава огромно задоволство е дребнаво или неподобаващо. Тя си го заслужи. Откъде разбра?

— И мъжете си приказват. Дел е много привързан към своята Макадамия и беше страшно вбесен, че майка ѝ я тормози по този начин. Освен това ми се наложи да се разправам с нея неотдавна, така че имам известна представа.

— Вярно, когато Мак се обади да задържат колата ѝ в сервиза. — Тя въздъхна щастливо. — Хубави времена бяха. Представям си колко ядосана е била Линда, когато е дошла да си вземе колата от сервиза ти.

— И така може да се каже.

Тя гризна парченце от пицата си и го изгледа подозрително. После поклати глава.

— Добре, казвай. Знам само, че си ѝ казал, че не може да си получи колата, преди да плати таксата за качването на влекача и за престоя в гаража, и че тя е побесняла, както обикновено.

— Горещо-долу. Много я бива в приказките. Опита се да прехвърли всичко на гърба на Мак, но аз не се вързах на това, особено след като бях получил малко информация от майка ми.

— Майка ти познава Линда?

— Знае достатъчно за нея, а на информацията на майка ми може да се разчита. Но дори и без нея бързо щях да се ориентирам. Все едно, в крайна сметка, щом съм довякъл кола в сервиза, очаквам да ми се плати. — Той махна със салфетката в ръка. — Тя мина от обвиненията към изнудване. Нали се сецаш, не можело ли да ѝ помогна, да ѝ направя тази малка услуга. Но най-забавната част от шоуто беше, когато предложи да ми плати с лични услуги.

— Тя... О, боже!

— За първи път ми предлагат сексуални услуги в замяна на таксата за сервиз.

Лишена от дар слово, Паркър само го гледаше втренчено.

— Сама попита.

— Да, така е. Дори и да те попита някога Мак, недей да й казваш за това.

— Вече ме попита и не й казах. Защо да го правя? Майка й изложи себе си. Това няма нищо общо с Мак.

— Не, няма, но много хора не го разбират така. — Той го разбираше, осъзна тя. Незнайно по каква причина, но му беше абсолютно ясно. — Тя понасяше много удари през годините заради действията на майка си. Линда ще съсипе или поне ще се опита да помрачи, доколкото може, сватбата на Мак.

— Няма. — Той сви рамене и продължи да хапва. — Онова, с което Мак не може да се справи, ще поеме Картър. А каквото и двамата не могат, ще остане за теб.

— Ще се опитам да си припомня това следващия път, когато се събудя от кошмар, свързан с Линда. Каза ли на Дел за... предложението на Линда?

— Разбира се. Когато човек получи такова, има право да се похвали на приятелите си.

— Много странна порода сте.

— Същото важи и за вас, Легс.

Цялото преживяване — тази дума й помагаше да погледне на вечерта в перспектива — се оказа много по-лесно и по-приятно, отколкото бе очаквала. Но пък трябваше да си признае, че очакванията й бяха на абсолютния минимум.

Определено би било по-добре да има приятелски взаимоотношения с него, като приятел на Дел. Както беше с Джак.

Но пък категорично не изпитваше тази дълбоко стаена и пареща искра на желание към Джак.

И все пак искрата можеше да бъде контролирана, докато накрая угасне. Особено предвид факта, че въпросната искра вероятно бе рефлексна реакция на един много привлекателен мъж, който явно бе показал интереса си към нея, докато тя не бе имала време и желание за мъжка компания от доста време насам.

Докато вървяха обратно към мотора му, тя обмисляше съвсем практично цялата ситуация.

Закопча ремъка на каската и се настани зад него.

И в мига, в който излязоха от града, откри, че да се возиш на мотор нощем е съвсем различна тръпка.

Обзе я напълно ново усещане за свобода. Единственият фар, който разсичаше мрака над пътя, балдахинът от звезди и луна над главите им и отраженията им в черната повърхност на водата.

Редом с тръпката се появи и усещането за лекота, за прочистване на съзнанието от всички мисли, които ангажираха ума ѝ. Харесваше ѝ напрежението, помисли си тя, то дори я зареждаше. Но прекалено дълго време не бе изпразвала така съзнанието си, за да презареди енергията си.

Кой би могъл да предположи, че една вечер с Малкълм ще ѝ се отрази така?

Реалността я очакваше, съзнаваше го, но той ѝ бе дал миг на отдих, малко приключение и едно много приятно откъсване от ежедневието.

Когато профучаха по дългата и виеща се алея към имението, тя се чувстваше освежена, доволна и много приятелски настроена към Малкълм Кавана.

А когато той угаси двигателя, ги обгърна тишина, което бе също чудесно усещане. Тя слезе от мотора, доволна, че движението ѝ вече бе съвсем леко и естествено, и разкопча каската.

Подаде му я, после се засмя.

— Трябва да отбележа, че това са най-лесните сто долара, които съм спечелила.

— Същото важи и за мен. — Той я изпрати до верандата. — Значи ти беше приятно.

— Така е. Благодаря ти за...

Гърбът ѝ се озова притиснат към вратата, а устните му жадно поглъщаха нейните, така че останалите думи се изпариха от главата ѝ. Мускулестото му, дръзко тяло се притискаше към нейното, докато ръцете му обхванаха дланите ѝ и ги задържаха отстрани, а зъбите му предизвикваха неудържими тръпки с леки гризвания и лакоми докосвания.

Уловена в капан, тя би трябвало да възрази, да протестира, но усещането за безпомощност, с лек привкус на ужасяваща възбуда, чувството, че лети, просто я остави безсилна.

Предаде се, без никакъв опит да се задържи на земята, и отговори на атаката му със същата сила и отчаяна нужда.

Силната реакция на собственото ѝ сърце ѝ подейства като шок и я върна в реалността — или почти.

— Чакай — успя да промълви тя.

— Дай ми само още минутка.

Той искаше повече и продължи. Тя — също.

Точно тази тлееща и изгаряща жаравата под хладната външност го бе привлякла от самото начало. Сега, когато стигна до точката на кипене, той с удоволствие се остави пламъкът да го погълне целия.

Държеше ръцете ѝ, за да не позволи на своите да се плъзнат жадно по това прекрасно тяло, за да е сигурен, че няма да изгуби контрол и няма да ги използва, за да смъкне скъпите ѝ дрехи и да стигне до кожата ѝ.

Когато усети, че контролът му започва да отслабва, той вдигна глава, но не я пусна, не се отдръпна.

— Това трябва да ти покаже, че няма да се откажа.

— Никога не съм казвала...

— Сключихме сделка.

— Това не значи, че можеш да... — Тя замълча за миг и видя как се овладява, как връща самообладанието си.

Господи, възхищаваше ѝ се заради това.

— Не означава, че можеш да ме сграбчваш когато си поискаш или да ме опипваш навсякъде, когато ти хрумне.

— Не съм те сграбчил — изтъкна той. — И не съм те опипвал навсякъде. — Леко стисна дланите ѝ, които още държеше в своите, за да ѝ го напомни. — Но си го помислих.

— Все едно, аз няма да... Би ли се дръпнал поне малко?

— Разбира се. — Сега вече пусна ръцете ѝ и отстъпи крача назад.

— Няма да търпя подобно поведение. Не можеш просто да ми се натрапваш, когато ти хрумне.

— Може и да съм бил малко по-настоятелен. Признавам си. — В мрака очите му проблеснаха като на тигър, тръгнал на лов. — Но,

скъпа, ти ми отговори по същия начин и смятам, че имаш куража да си го признаеш.

За миг остана безмълвна.

— Добре, това може и да е вярно. Но само защото реагирам чисто физически спрямо теб, не означава, че... Какво смешно има?

— Ти. Много ми харесва как говориш, особено когато искаш да скастриш някого.

— По дяволите, страшно ме дразниш.

— Вероятно е така. Щях да ти кажа, че изпитвам нещо към теб и искам да видя какво ще се получи. Но можем да се спрем на физическата ти реакция, ако така предпочиташ.

— Най-добре е да разбереш, че приемам връзките много сериозно, така че ако си мислиш, че просто ще скоча в леглото ти, защото...

— Не съм те канил в леглото.

Видя как очите ѝ пламнаха и едва се въздържа да не я притисне отново към рамката на вратата.

— Нима сега ще ми кажеш, че не го искаш, че не възнамеряваш да го направиш?

— Естествено, че те искам в леглото — или където намерим удобно място — възнамерявам да те имам. Но не бързам. Колкото до това сама да скочиш? Така се губи тръпката, а на мен тя ми харесва. Освен това е трудно да решиш какво може да се получи, ако си зает единствено със секс.

Това бе напълно откровено изказване и толкова логично, че тя се поколеба.

— Този разговор е нелеп.

— На мен ми се струва съвсем разумен и цивилизован. Което е напълно в твой стил. Или искаш да кажа, че ми се ще да смъкна от раменете ти лъскавите костюми и да видя какво има отдолу? Че искам да сложа ръце върху онова, което е под тях? Че си представям как се движиш под мен, върху мен, как прониквам в теб и гледам лицето ти, когато изгубиш контрол? Когато те накарам да го изгубиш? Вярно е, Паркър. Но не бързам.

— Аз не търся това... теб... това.

— Всеки го търси. Ти не го искаш или не си го търсила точно с мен. Това го разбрах съвсем ясно. Но няма да се отдръпна. Защото е

абсолютно сигурно, че между нас има нещо, извинявай, имаме физическа реакция. И ако ти не искаше аз да направя каквото и да било в тази насока, щеше да ме спреш, да ме отрежеш. И вероятно дори щеше да ти хареса да го направиш.

— Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

Той поклати глава.

— Легс, та аз едва съм откrexнал вратата и ще се върна за още.

Спорът им всъщност не беше истински спор, осъзна тя, но каквото и да беше, тя явно губеше.

— Прибирам се.

— Ще се видим пак.

Тя му обърна гръб, но почти очакваше той отново да я прегърне. Когато отвори вратата обаче, го видя да стои като добре възпитан джентълмен, както би го определила, ако не го познаваше вече, докато тя се прибра и затвори след себе си.

Остана неподвижна за миг, опитвайки се да си върне самообладанието, което той бе нарушил. Чу как двигателят изръмжава и разкъсва тишината.

Точно това бе направил, осъзна тя. Беше разкъсал тишината и спокойствието.

Всичко, което бе казал, бе вярно.

И дори нещо повече — бе показал, че отлично я разбира, с онова свое изказване за откrexването на вратата. Това беше... плашещо и удовлетворяващо едновременно.

Никой, мислеше си тя, докато се качваше по стълбите, никой извън най-близките ѝ хора, които считаше за свое семейство, не я познаваше напълно.

Не беше съвсем сигурна дали е склонна да допусне Малкълм да проникне толкова навътре в нейния свят и съвсем не бе сигурна, че ще може да го спре.

Явно, каза си наум, изобщо не знаеше какво да прави с него, за бога.

СЕДМА ГЛАВА

Макар да се бе превърнало в традиция, Паркър би предпочела да избегне разказването на секси история за закуска. Но моторите издаваха много отчетлив шум, който Мак много ясно бе чула, докато двамата с Картър се радваха на вечерта в красивия си вътрешен двор, когато Паркър се бе прибрала с Малкълм.

Мак се домъкна в домашния фитнес салон, когато Паркър почти бе приключила, а Лоръл вече бе напреднала с тренировката, но мислите ѝ съвсем не бяха заети само с упражнения за бицепси.

И беше помъкнала и Ема със себе си.

— Помолих госпожа Г. за палачинки — обяви тя. — Най-много харесвам палачинки, когато има секси история закуска.

— Кой ще разказва? — попита Лоръл.

— Паркър.

— Чакай малко. — Лоръл рязко се извърна към ъгъла, където Паркър остана по-дълго от необходимото наведена напред. — Имаш секси история за закуска и не си ми казала?

— Нищо важно. Освен това през следващите няколко дни сме плътно ангажирани.

— Щом е нищо, къде ходихте с мотора на Малкълм за цели три часа снощи? Не, не ни казвай сега. — Мак само се усмихна и махна великодушно към Паркър, която тъкмо се изправяше. — Трябват ни палачинки.

— Аз не следя ти кога излизаш и кога се прибиращ, Макензи.

— О, не ми викай Макензи. — Мак просто махна с ръка и започна с упражненията за бицепси на тренажора. — Двамата с Картър чухме мотора на Мал, когато той дойде, а ви видях да излизате просто защото бях навън по това време. Така че е съвсем естествено, че се ослушвах кога ще се прибереш. И ти би постъпила така.

— Скара ли се с него? — попита Ема. — Разстроена ли си?

— Не, не съм разстроена. — След като избърса потта от лицето си с кърпа, Паркър отиде да я хвърли в кош за пране. — Просто

нямат време за палачинки и клюки.

— Освен ако прожекторът не е насочен към някоя от нас, така ли? — Лоръл наклони глава. — Ние си споделяме, Паркър. Това е правилото. Щом се опитваш да се измъкнеш, това ми подсказва, че се притесняваш накъде вървят нещата.

— Изобщо не е така. — Мислено си призна, че бе точно така. Лоръл беше права. — Добре. Добре. Ще хапнем палачинки и всичко останало, но имам много работа — всички имаме — затова ще бъдем кратки.

Когато тя излезе от салона, видимо раздразнена, Ема се спогледа с останалите.

— Да ида ли да поговоря с нея?

— Знаеш, че й трябва малко време да се сърди. — Лоръл грабна една кърпа и избърса лицето си, шията си. — Малко е ядосана, но ще й мине.

— Права си, че това с Малкълм я кара да се чувства обърквана. — Мак мина към упражнения за трицепси. — Ако не беше нищо важно, тя щеше да ни каже или да се пошегува, когато аз споменах мотора. Кога е било Паркър да се чувства обърквана от някой мъж?

— Мога да кажа, че никога и никой — заяви Лоръл.

— Това отговаря на въпросите кога и кой. А хубаво ли е или е лошо?

— Мисля, че е хубаво. — След като и бездруго бе в салона, Ема се насили да се качи на бягащата пътечка. — Той изобщо не е обичайният й тип, на което вероятно се дължи и част от объркването. И нищо не би я накарало да излезе с него, ако тя самата не го искаше на някакво подсъзнателно ниво. Освен това Мак каза, че е била с джинси и онова страхотно шоколадовокафяво кожено яке. Значи се е преоблякла заради него.

— Не съм я шпионирала — побърза да каже Мак. — Просто я видях. Почти.

— Кой твърди друго? — Лоръл махна небрежно. — Ако аз я бях чула да излиза с него, щях да направя същото. Господи, добре че Дел не знае. И нека да си остане така, докато не разберем какво по-точно става. Не искам да се ядоса заради Мал и Паркър, както беше заради Ема и Джек. Сега ще ида да си хвърля душ и да благодаря на Господ,

че Дел трябваше да излезе за делова среща рани сутринта. Ще се видим долу.

— Мислех, че ще ѝ стане приятно — обърна се Мак към Ема, когато двете останаха сами. — Не съм искала да я разстройвам.

— Не си виновна. Лоръл е права, така правим винаги.

Така правеха винаги, напомни си Паркър. След като се бе изкъпала и преоблякла за дневните ангажменти, раздразнението ѝ вече бе преминало в чувство за вина, задето се бе сопнала на приятелките си.

Беше му придала прекалено голямо значение. И беше приела случилото се прекалено сериозно, призна си тя, което бе доста обичайно за нея и се случваше често.

Затова щяха да спазят традицията си, както бе редно. Щяха да се посмеят и толкова.

Когато влезе в кухнята, завари госпожа Грейди да бърка сместа за палачинки на плота.

— Добро утро, момичето ми.

— Добро утро, госпожо Г. Разбрах, че ще хапваме палачинки.

— Хм. — Госпожа Грейди изчака, докато Паркър си сипе чаша кафе. — Е, ще си направиш ли и татуировка?

— Моля?

— Струва ми се, че това е следващата стъпка, след како препускаш по пътищата, яхнала „Харли“.

Нямаше нужда Паркър да поглежда към икономката, за да разбере, че възрастната жена се забавлява страхотно.

— Мислех си, предвид професията ми, че едно малко сърчице на дискретно място би било удачно. Може би с инициали „ЩЗ“ вътре в него — Щастливи винаги.

— Много красиво и подходящо — госпожа Грейди остави купата с тесто настрани и се зае да приготвя горските плодове. — Може и да се скараме с теб заради това момче, тъй като на мен ми донесе цветя и ме покани на танци.

— Това те забавлява много.

— Разбира се. Напомня ми на някого.

— О? — Паркър се облегна на плота. — На кого?

— Някога познавах един младеж с малко грубовати обноски, доста самоуверен на вид и с меден език, когато искаше да те впечатли. Красив като греха и два пъти по-секси. Когато той хвърлеше око на някоя жена, тя определено разбираше затова. Аз бях късметлийка. Омъжих се за него.

— О, госпожо Г., той не... Наистина ли прилича на твоя Чарли?

— Същият тип е, което съвсем не е типично. Сам се е измъкнал от тежките условия, справил се е с белезите от битките, старея се да постигне нещо в живота си. В него има някаква дива и неукротима жилка. По отношение на моя Чарли често си повтарях, че няма да се забърквам с такъв като него. О, не, и си го казах отново, когато вече се бях забъркала. — Усмивката сгря лицето ѝ и размекна погледа ѝ. — Трудно е да устоиш на лошо момче, което в действителност е свестен човек. Направо ти се подкосяват коленете. И аз благодаря на Бога всеки ден, че колкото и кратко време да сме били заедно, все пак не съм се противила дълго.

— С мен и Мал не е така. Ние просто... — И именно в това бе голяма част от проблема, осъзна Паркър. Тя не знаеше какво има между тях.

— Каквото и да е, ти заслужаваш внимание и да се забавляваш повече. Освен в работата си. — Госпожа Грейди сложи длани върху страните на Паркър и ги потупа леко. — Знам, че ти харесва всичко тук и се наслаждаваш на всеки миг. Но освен това.

— Не искам, забавлявайки се, да допусна грешка.

— О, ще ми се да го направиш. — С тези думи тя притисна Паркър по-близо до себе си и я целуна по челото. — Наистина го искам. Хайде, седни и си пийни кафе. Имаш нужда от хубава закуска и от приятелките си.

Сигурно беше така, призна Паркър. Но след като седна, трябваше да отговори на обаждането на една от изнервените булки, чиято сватба бе през уикенда. Тъй като вече ѝ бе станало навик да разрешава чуждите проблеми и тревоги, разговорът ѝ подейства успокояващо.

— Ема и Мак ще слязат всеки момент — обяви Лоръл с влизането си. — Имате ли нужда от помощ, госпожо Г.?

— Всичко е под контрол.

— Хей, много хубави цветя!

— От гаджето ми са. — И продължи с намигване. — Същото, което Паркър се опитва да ми отмъкне.

— Развратница. — Развеселена, Лоръл си сипа кафе и отиде до масата за закуска в ъгъла, където седна. — След като приключим с първата си тема, можем да се занимаем с тържествата. Срещата можем да проведем и тук, тъй като отлично знам, че в блекбърито си имаш записано всичко за събитието довечера. Така ще спестим време, за което толкова се тревожиш.

— Добре. Не биваше да се сопвам на Мак.

— Реагира спонтанно. Вероятно и аз щях да направя същото, само че още по-грубо.

— Но всички сме свикнали с твоите грубости.

— Отлично попадение. — Лоръл се засмя и посочи с пръст Паркър. — Няма да кажа нищо на Дел засега, но...

— Няма нищо за казване. Както ще разбереш съвсем скоро, след като и останалите са тук.

— Ето ги и тях. Пригответи се да ни осветлиш.

— Съжалявам — каза Паркър още щом Мак седна.

— Минало-минало.

— Хапнете малко плодове — подкани ги госпожа Грейди и остави купичка на масата.

— Придадох му прекалено голямо значение. — Паркър покорно си сипа горски плодове в малката купичка, сервирана до чинията ѝ. — Пред вас и пред самата себе си. Всичко е толкова странно и затова. И все пак е кристално ясно.

— Защо не ни разкажеш, а ние ще решим колко е странно — предложи Лоръл. — Защото, като отлагаш, наистина го превръщаш в нещо голямо.

— Добре, добре. Той дойде да донесе цветя на госпожа Г.

— Ооо — мигновено реагира Ема.

— Тъй като нея я нямаше, ми се стори неловко да не го поканя вътре, докато ги подрежда във ваза, за да може той да ѝ остави бележка. И бездруго исках да му покажа ясно, че не ме интересува.

— Поканила си го вътре, за да му кажеш, че не искаш да го виждаш? — уточни Мак.

— Да. Той има навика да... ме притиска и исках да му изясня — да, вярно е, че не прекъснах прегръдката му онази вечер, когато...

— Страстната целувка — вметна Ема.

— Не беше... — О, да, беше, призна си мислено Паркър. — След като бе вечерял тук и аз го изпращах до вратата, той ме хвана неподготвена и аз отвърнах на целувката му. Това е всичко. И аз съм човек. Но понеже е много добър приятел на Дел, се чувствах длъжна да му покажа много, че не ме интересува.

— Той повярва ли ти? Ммм, благодаря, госпожо Г. — Мак се нахвърли на чинията с палачинки, която госпожа Грейди остави на масата. — Защото ако го е направил, мнението ми за интелигентността му ще спадне с няколко степени.

— Явно не, защото ми предложи сделка. Да изляза на разходка с мотора, само неангажираща вечеря, и ако не ми хареса, тогава той ще се отдръпне.

— И ти се съгласи? — Лоръл се пресегна за плодовия сироп. — Не го размаза като гнусна буболечка и не го смрази с ледения поглед на Паркър Браун?

Паркър вдигна чашата си с кафе и отпи глътка.

— Искате ли да продължа или не?

— Продължавай — величествено позволи Лоръл и махна с ръка.

— Съгласих се, защото ми се стори много просто и защото бях малко любопитна. Двамата с Дел са приятели и няма защо да тая лоши чувства към него. Щях да изляза с Мал, а после той да се оттегли. Без накърнени чувства и от двете страни. После излязохме навън и той ми каза за облога.

— Какъв облог? — попита Ема.

Паркър им обясни.

— Картър е заложил? — Мак отметна глава назад и се разсмя шумно. — И то на Мал? Това ми харесва.

— На мен ми харесва, че ти го е казал, преди да се качиш на мотора. — Ема размаха вилицата си. — Сигурно е знаел, че това ти дава извинение да се отметнеш от сделката.

— И аз го отчетох. По мое настояване, той ще ми даде половината от спечеленото от облога. Така е честно.

— Къде отидохте? — поинтересува се Ема.

— В Стария Гринуич, в малка пицария. Всъщност мястото беше приятно. И не мога да отрека, че е забавно да се возиш на мотор —

много е забавно — нито пък ще кажа, че ми е било неприятно да изям една пица с него. Мал е интересен човек.

— На колко позвънявания по телефона отговори, докато бяхте навън? — попита я Лоръл.

— Четири.

— А той как реагира?

— Каза, че бизнесът си е бизнес и да не се притеснявам. Да, това ме впечатли. Но работата е там, че прекарахме една много приятна вечер, а веднага щом се прибрахме и стояхме до вратата, той...

Ема се размърда на стола си.

— Ето, идва и секси историята.

— Той просто поема контрола. Има навика да ме притиска в ъгъла и тогава мозъкът ми сякаш изключва. Много е добър, а умът ми просто блокира. Това е някакъв рефлекс — заяви тя. — Или реакция.

— Как действа — бързо и страстно или бавно и постепенно? — полюбопитства Мак.

— Не съм забелязала да има бавна скорост.

— Казах ти. — Мак сбута Ема с лакът.

— След като мозъкът ми отново заработи, му казах, че няма да позволя такова нещо и че не може просто да ме сграбчва и да си тръгва когато си поиска. А той само ме изгледа развеселено. Горедолу като вас трите — и вие също, госпожо Г., защото ви виждам оттук.

— Ти отвърна на целувката му, нали? — изтъкна госпожа Грейди.

— Да, но...

— Значи дори и да не беше замаял главата ти напълно, пак нямаше да можеш да стоиш на краката си.

Страшно ѝ се прииска да се нацупи. Вместо това само сви рамене.

— Това е просто физическа реакция.

— Не съм сигурна в това — започна Лоръл, — но дори и да е така, трябва да отбележа, и какво толкова?

— Няма да се забърквам... — Спомни си, че същите думи бе използвала и госпожа Грейди, погледна към нея и забеляза, че икономката вдига вежди. — Няма да се обвързвам по този начин с някого, след като смятам, че може да е грешка. Особено щом е приятел

с Дел, Джек и Картър. И най-вече щом не го познавам добре и не знам почти нищо за него.

— Нима срещите с някого не са начин да го опознаеш и да научиш повече за него? — Ема се пресегна и хвана Паркър за ръка. — Ти се интересуваш от него, Паркър. Изписано е на лицето ти. Привлечена си от него. И това те притеснява.

— Било ти е забавно с него, Паркс. — Мак вдигна ръце. — Защо да не се позабавляваш?

— Той явно е неподвластен на силата, с която отблъскваш всички, и на смразяващия ти поглед. Не действа и не реагира по начин, който можеш да предвидиш или контролираш. — Лоръл потупа крака на приятелката си под масата. — Затова си търсиш причина да му откажеш.

— Не съм толкова повърхностна.

— Не си повърхностна. Притесняваш се да го допуснеш прекалено близо до себе си, защото може да се окаже нещо повече, отколкото си очаквала. Мисля, че това вече е станало.

— Просто не знам. И не ми харесва да не знам.

— Тогава си дай малко време — обади се Ема — и разбери.

— Ще си помисля. Непременно. — Как би могла иначе, мислено си каза Паркър. — И това е всичко, което ще чуете от сутрешната ни секси история за закуска. Оценявам загрижеността ви, наистина, но трябва да сменим темата. Вече закъсняваме с графика за събранието си. Трябва да се подготвим за днешното събитие.

Мал инсталираше нови свръзки на двигателя към рамата на спортен модел „Форд Тъндърбърд“ от шейсет и втора година. По искане на клиента той бе разглобил почти напълно двигателя и го бе сглобил наново и когато приключеше с работата си, мощната машина щеше да ръмжи на пътя като голям и силен тигър. Вече бе сменил спирачните тампони, бе поправил охладителната система и бе прочистил трите двуцилиндрови карбуратора „Холи“.

По груби сметки, след няколко кратки часа можеше да изведе това сладурче и да го изпробва на пътя.

— Красавица е.

Измъкна главата си изпод капака и видя Дел, издокаран в адвокатския си костюм, да стои насред гаража му.

— Така си е. Шейсет и втора година, М-код — добави Мал, — елегантна машина. Една от двеста такива, продадени навремето.

— Наистина?

— Това сладурче е скъпичко. Клиентът го е купил на търг, накарал е да го реставрират. Огненочервено отвън, бяла и червено отвътре. Бели стени, колела с телени спици. След като реставрирали отвън и отвътре колата, му хрумнало, че проблемите, които му създава на пътя, може да се дължат на навъртените от двигателя сто и осемдесет хиляди километра.

— Тук се намесваш ти.

— Поправям нещата. Погледни само.

— Разбира се, стига да не очакваш да разбирам какво гледам, както и половината от онова, което ми говориш.

— Това сладурче има пълно хромирано покритие под капака.

Дел погледна, видя голям двигател, много черни части, някои бляскави хромирани такива, както и различни чисти, маркирани с логото на „Тъндърбърд“. Знаеше какво се очаква от него, затова кимна.

— Е, какво може да прави?

— Когато свърша с нея ли? Почти всичко, което поискаш, освен да ти даде целувка за лека нощ. — Мал измъкна кърпа от задния си джоб и избърса ръце. — Да не би да имаш проблеми с мерцедеса?

— Не. Имах ранна среща в града, затова се отбих да ти оставя документите, които ме помоли да подготвя. Мога да ти отделя десетина минути, ако искаш да ги погледнеш сега. Или да ги оставя в офиса ти, а ти да ги прочетеш, когато имаш време, и да ми се обадиш, ако имаш въпроси.

— Сега съм много зает тук, затова ще ги прегледам после. Стига да не очакваш да разбере какво виждам, както и половината от онова, което ми приказваш.

— Ще ти ги обясня, когато пожелаеш. — Дел надникна отново под капака със замислен вид. — Може би някой ден ще ми обясниш всичко за двигателите.

Офисът на Мал се състоеше от малка кабинка, отделена от гаража и обзаведена с метално бюро, няколко етажерки за документи и

въртящ се стол. Дел влезе вътре, извади папката от куфарчето си и я остави най-отгоре на бюрото.

Мал напъха отново кърпата в задния си джоб.

— Най-добре да отделим тези десетина минутки за един личен въпрос.

— Добре. Какво има?

— Снощи изведох Паркър на разходка с мотора.

След като преглътна бавно, Дел поклати глава.

— Убедил си я да се качи отново на мотора? Пистолет ли използва?

— Сключихме сделка. Да излезем на разходка, да хапнем нещо за вечеря, а после да я върна у дома и ако не си е прекарала приятно, да се откажа.

— Значи ти... — Този път преглътна по-бързо. — От какво да се откажеш?

— От нея и от онова, което има между нас.

— И какво по-точно е то?

Двамата владееха отлично мигновения леден поглед на Браун, отбеляза Мал.

— Наистина ли искаш да ти обясня подробно?

— И кога започна това нещо между вас?

— Що се отнася до мен — около две минути, след като за първи път я чух да говори, оттогава градусът определено се вдига. Колкото до нея? Ще трябва сам да я попиташ. Тъй като снощи ѝ беше приятно и аз няма да се откажа, реших да бъда откровен с теб.

— И докъде е стигнало всичко?

Мал замълча за миг.

— Знаеш ли, Дел, разбирам какво изпитваш спрямо Паркър, както и останалите в имението. Ако бях на твое място, вероятно и аз щях да съм така, затова те разбирам. Но няма да ти обяснявам какво става с Паркър и мен, не и за нея. Ако искаш да я питаш, това си е ваша работа. Но ще ти кажа едно нещо, ако си мислиш, че търся само лесно забавление с нея, тогава двамата с теб... Явно не се познаваме толкова добре, колкото сме мислили досега.

— Тя ми е сестра, за бога.

— Ако не беше, сега нямаше да водим този разговор. Освен това е и красива, умна и интересна жена. Която отлично владее живота си.

Ако пожелае да ме отблъсне и когато това стане, тя ще го направи сама.

— И ако го направи?

— Ще съжалявам много, защото, също като тази кола, и тя е от рядка порода. Има класа, силна е и е просто прелестна. Струва си да ѝ посветиш страшно много време и усилия.

От Дел струеше раздражение във висша степен, но той само пъхна ръце в джобовете си.

— Не знам какво се очаква да кажа в такъв случай.

— Не мога да ти помогна. — Мал сви рамене. — Между другото можеш да ѝ дадеш стотачката, която ми дължиш. След като сключихме сделката за нея, реших да бъда честен и ѝ разказах за облога, в случай че реши да се разсърди и да ме прати по дяволите.

— Страхотно. Направо идеално.

— Тя не се ядоса. Само поиска дял от печалбата. Господи, кой не би се увлякъл по жена, която мисли така? Както и да е, изглежда ми справедливо нейният дял да дойде от теб. Аз ще получа своя от Джак, а двамата можете да уредите сметките си с Картър.

— Не знам дали сме приключили с този въпрос. Трябва да си помисля. Но знам едно — ако объркаш нещата, ако я нараниш, ще ти сритам задника.

— Ясно ми е. Какво ще кажеш за следното: ако объркам всичко и я нараня, ще те оставя да ми сриташ задника.

— По дяволите! Прочети си проклетите документи.

Без да каже друго, Дел излезе с решителни крачки.

Можеше да мине и по-зле, размисли се Мал. Дел можеше да му фрасне един в лицето, както бе направил с Джак заради Ема. Така че май имаше известно предимство в случая.

Сви рамене, после се захвана отново с работата по двигателя, зае се с нещо, което със сигурност знаеше как да поправи.

Тъй като знаеше какъв е графикът ѝ, Дел се постара да се прибере у дома достатъчно рано, за да хване сестра си. Тя имаше репетиции и събитие вечерта, което за всеки друг би означавало претоварен ден. Но той отлично знаеше, че Паркър редовно си оставя резервно време за спешни случаи.

Случаят според него беше точно такъв.

Планира стратегически пристигането си, така че да се появи в края на първата репетиция, когато Лоръл бе заета в кухнята. Ема и екипът ѝ вече украсяваха къщата за появата на булката и шаферките за вечерното събитие, но и преди да започнат с втората репетиция.

Знаеше, че Мак ще е заета с фотоапарата си.

Приблужи се към Паркър точно когато тя се сбогуваше с първите си клиенти и гостите им.

— Рано се прибираш.

— Да, поразместих няколко ангажимента, за да се прибера и да ви помогна.

— Ще ни бъде от полза. Следващата репетиция започва след петнайсет минути, а булката и шаферките за вечерната сватба ще се появят след около половин час за прическа и грим. Движим се по график, но...

— Чудесно, да използваме тези петнайсет минутки. — Хвана я за ръка и я поведе на разходка по моравата.

— Да предположа ли, че някой ме е видял с Малкълм снощи и ти е докладвал? — Тя приглади ръба на сакото си. — Прекалено добре се познаваме с теб, Дел.

— И аз така си мислех. Но пък изобщо не би ми хрумнало, че ще хукнеш на разходка с Волния ездач.

— Какво изобщо означава това?

— Провери сама.

— Добре. Ако се каниш да ми изнасяш лекция за това колко са опасни мотоциклетите, най-напред трябва да ми представиш нотариално заверен документ, в който заявяваш, че не си карал или не си се качвал на такъв през последните трийсет и шест месеца.

Явно трябваше да отложи засега този спор. За да спечели още малко време, той извади портфейла си, измъкна стотачка и ѝ я подаде.

— Благодаря. — Тя сгъна банкнотата и я прибра в джоба си.

— Заради облога ли излезе с него?

— Излязох с него въпреки облога.

— След като вече няма никакви облози, планираш ли да излезеш отново с него?

— Не ме е поканил и не съм решила. — Тя извърна глава и го огледа внимателно. — След като не забелязвам следи от битка, а съм

сигурна, че Малкълм може да се защитава отлично, остава да предположа, че явно не сте си разменили удари, когато той ти е казал, че знам за облога.

— Нямам навика да удрям хората. Джак беше изключение — поясни той, преди тя да успее да оспори. — А и Мал предотврати боя, като ми каза за... всичко това направо.

Тя замълча за миг.

— Той ти е казал лично?

— А ти — не.

Замислена за тактичността на Малкълм, тя отговори, без да мисли:

— Дел, да не би да живееш с илюзията, че ти казвам за всеки мъж, с когото се срещам?

— Значи двамата с Малкълм се срещате?

— Не. Може би. Още не съм решила. Аз подлагам ли те на кръстосан разпит за всяка жена, с която излизаш, по-точно излизаше преди Лоръл? И ако сега кажеш, че това е различно, ще се наложи аз да те ударя.

— Опитвам се да намеря израз, който просто да намеква, че „това е различно“. — Понеже последните му думи я караха да се размее, той улови ръката ѝ, докато се разхождаха. — Да се върнем на това, че никой от мъжете, с които си се срещала досега, не е бил мой приятел. Мой добър приятел.

— Вярно е. А нима аз застанах между теб и Лоръл, когато отношенията ви се промениха? Тя е една от най-добрите ми приятелки? И, не, Дел, пак не е различно.

— Не искам да заставам между вас. Само наблюдавам отстрани и се опитвам да преценя ситуацията.

— Аз самата още не мога да определя ситуацията. Излязохме на разходка с мотора, хапнахме пица и...

— И?

— И приключихме срещата с класическата целувка за лека нощ.

— Значи се интересуваш от него.

— Не ми е безинтересен. Изненада е за самата мен, но не ми е безинтересен. Снощи си прекарах добре, а не съм го очаквала. Отпуснах се и се забавлявах, а отдавна не ми се е случвало да се чувствам така с някой мъж. Просто ми беше приятно. Можеше да е

някой твой клиент, Дел, или случаен познат, но фактът, че ти е приятел, показва, че не само го харесваш, но му имаш доверие и го уважаваш. Има ли някаква причина за мен да е различно?

— Не. — Той си пое дълбоко въздух и се загледа намръщено в далечината. — По дяволите!

— Важен е и фактът, че той лично ти е казал за нас. Аз споделих с Лоръл и останалите едва тази сутрин. И не съм сигурна дали щях да го направя, ако Мак не беше чула рева на мотора и не ме беше видяла да потеглям с Мал. Това не говори добре за мен.

— Не си искала да ги поставяш в неловко положение, между мен и теб.

— Това е вярно отчасти — не е основният аргумент, но също е вярно. — Тя спря и се извърна, така че да го погледне в лицето. — Не ме поставяй по средата между вас, Дел, между теб и приятеля ти. Моля те, не го превръщай в тема за раздор.

— Няма. Освен ако той не оплеска всичко. Тогава ще го ступам здраво. Той вече го знае. Всъщност дори сам се съгласи, ако оплеска всичко, да ми позволи да го ступам. И, да — призна Дел, — това говори много за него, защото го познавам и знам, че наистина го мисли.

Паркър прегърна здраво Дел и го притисна към себе си.

— Мога и сама да се грижа за себе си, но е страшно приятно да знам, че си имам голям брат, който може да го направи вместо мен, когато имам нужда.

— Разчитай на това.

— Винаги. Сега... — Тя се отдръпна леко. — ... ако си дошъл да помагаш, иди да потърсиш Ема. Тя най-много се нуждае от помощ в момента. А ето че пристигат и следващите клиенти.

Остави Дел и тръгна към алеята за паркиране, за да поздрави първите пристигнали. Беше доста странно, помисли си тя, че едва бе признала дори и пред себе си, че проявява истински интерес към Малкълм Кавана, а бе отделила доста време от деня си в разговори за него.

И още повече, призна си тя, в мисли за него.

ОСМА ГЛАВА

Преди партньорките ѝ да се присъединят към нея за сутрешната делова среща относно събитията през деня, Паркър успя да потренира във фитнеса, да се изкъпе, преоблече за дългия ден и да прегледа папките с бележки.

Сватбата в петък вечерта бе минала гладко, но, разбира се, с обичайното тичане, предотвратяване на потенциални гафове и спешно взети зад кулисите решения.

И за щастие на всички замесени, Джейси бе казала „да“ на Гриф.

Днес, тъй като планираните събития бяха две, работата бе двойно повече. Строгото спазване на графика, което винаги бе ключов елемент, сега се превръщаше в абсолютна необходимост и включваше подготовката за обедната сватба със седемдесет и пет гости, след това прибирането на декорацията и украсяването на сцената за вечерното събитие.

Знаеше, че Ема и екипът ѝ ще поемат по-голямата част от чисто физическата работа, която включваше пренасяне на цветя и декорации, украсяване на външното и вътрешното пространство — два пъти, като помежду им имаше и пълно прибиране на първата украса. По-голямата част от задачите на Лоръл — приготвянето на тортите, дребните сладки и шоколадовите бонбони — вече бяха готови преди началото на тържеството и оставаше само да бъдат поднесени. Затова тя щеше да помага там, където се налагаше най-много, и да работи с хората на доставчика на храна.

Мак трябваше да бъде навсякъде, както преди, така и по време на церемонията, а двете с Паркър бяха най-вече отговорни за това булката и младоженецът да са щастливи, да спазват графика, както и да държат под контрол шаферите и родителите на младоженците.

Провери комплекта си за спешни случаи: лепенки, ментови бонбони, аспирин, бележник и химикалка, мини четка за коса, гребен, пила за нокти, мокри кърпички, коректор, запалка, препарат за

почистване на очила, както и швейцарско ножче, в което имаше и ножица.

Изпи втората си и последна за деня чаша кафе, докато преглеждаше таблицата със задачите и отбелязваше потенциалните проблемни зони. И бе готова за срещата, когато Лоръл влетя в стаята.

— Не искам да пипна друга горска теменужка през следващите поне десет години, но тази торта с горски цветя е истинска красавица. Браво на мен.

— Браво на теб. Как е „Бялата дантела“?

— Направо е зашеметяваща, макар че сама го казвам. — Лоръл си наля кафе от каната и си взе малка кифличка. — Ема вече украсява входа с екипа си. Първото ни тържество в непринуден кънтри стил ще бъде много красиво. Ще се качи при нас веднага щом приключи с урните на верандата. Исква сама да ги подреди — отпусна се тежко на един стол. — Е, Мал обади ли се?

— Защо да се обажда?

— За да си поговори с жестоката мацка рокерка?

— Явно се мислиш за много остроумна.

— Така си е. — Лоръл приглади косата си, която вече бе прибрала в спретнатата опашка на тила си за работния ден.

— Наистина съм такава. Защо ти не му се обадиш?

— Защо?

Очевидно развеселена, Лоръл опря лакътя си на масата и облегна брадичка върху дланта си.

— Дел го намира за странно, но няма намерение — поне за сега — да се бие с Малкълм.

— Каква сдържаност от негова страна. За Дел това е много, когато става дума за теб. Бих могла да му кажа той да се обади на Мал.

— Я ми припомни кога ще завършим гимназия?

— Забавно е.

Паркър поклати глава.

— Дори не беше среща. Едно обикновено излизане и няколко целувки.

— Страстни, разтапящи целувки.

— Въпреки това — подхвана Паркър и в този миг се появи Мак.

— Добро утро и на двете. Мал обади ли се?

— Не. И не може ли всички просто да...

— Трябва ти да му се обадиш. Може да опитате разговор посредством съобщения, оставени на секретаря. — Както и Лоръл преди нея, Мак се възползва от кафето и кифличките. — Дватамата с Картър си оставяхме най-страхотните съобщения на телефонния секретар. Още го правим понякога. Или пък в електронната поща. Ема и Джак си пишеха секси писъмца. И бездруго блекбърито е като залепено за ръката ти, така че ще ти бъде лесно.

— Ще го имам предвид за времето, когато адът замръзне. А сега какво ще кажете да се заемем например с обсъждане на двете тържества, за които ни плащат да организираме днес?

— Толкова си строга.

Ема влезе тичешком, стиснала диетична кола в едната си ръка и лаптопа — в другата.

— Имам чувството, че вече съм пробягала поне осем километра тази сутрин. Обади ли се...

— Не. — Не беше точно сопване, но Паркър едва се сдържа. — Малкълм не се е обаждал. Не, няма да му се обадя, нито да оставя съобщение на телефонния му секретар, нито да му пращам писмо в електронната поща. Това изчерпва ли всичко?

— Би могла да си закараш колата в сервиза за преглед. Не, не става, тъй като тъкмо го направи. Закарай микробуса — предложи Ема. — О, той му направи основен преглед преди няколко месеца и каква лекция ми дръпна само. Може би...

— Може би не е зле да поработим.

— Ядосана е, задето не се е обадил.

— Не съм ядосана, че не е...

— По-скоро е раздразнена. — Мак сви устни замислено. — Това е раздразненият ѝ тон.

— Ако някой ме дразни, това сте вие.

Без да ѝ обръща внимание, Лоръл се обърна към Мак.

— Сигурно е от онези мъже, които спазват правилото за трите дни.

— Ужасно глупаво правило.

— Съгласна съм! — Ема се намести на един стол. — Кой изобщо измисля тези неща? — Мак отхапа от кифличката си.

— Такива като Паркър.

Паркър само махна с ръка.

— Само ми дайте знак, когато свършите. Не бързайте, няма нужда. Просто булката, шаферките ѝ, стилистите за косата и грима ще пристигнат след шейсет и пет минути. Но не се притеснявайте.

— Спомняте ли си, като излизаше с онзи тип? Онзи със странната брадичка и... — Мак леко прокара палец и показалец по брадичката си.

— Онзи ли? — Лоръл изсумтя. — Не го харесвахме.

— Никога не те гледаше в очите. — Ема махна с бутилката си.

— И се кискаше. — Мак закима мъдро. — Единственият мъж, когото съм срещала, който действително се кискаше. Не мисля, че бих могла да се доверя на подобен човек.

Тъй като се познаваха от съвсем малки, Паркър знаеше точно за кого говорят. Понечи да изтъкне, че бе излизала мъжа само няколко пъти, но после мъдро — или на инат — си замълча.

— Напълно съм съгласна — обади се Ема. Усмихна се на Паркър. — И понеже не го харесвахме, нито му имахме доверие, не сме говорили много за него. Поне пред теб.

— Тъй като харесваме Мал, имаме много за казване.

Понеже това ѝ се струваше абсолютно логично, Паркър само въздъхна.

— Добре, но на този етап няма нищо за обсъждане. И може никога да няма. Ако има, вие ще сте първите, които ще разберат.

— Така е справедливо. — Лоръл се спогледа с приятелките си и те ѝ кимнаха в отговор. — Съгласни сме. — Тя размаха ръце във въздуха, сякаш да избърше черната дъска. — Готови сме за работната среща.

— Отлично, каквато е и прогнозата за времето днес. Предимно слънчево, с малка вероятност за превалявания, лек ветрец, нормална за сезона температура. На сватбата на Грегъри-Менсфийлд предобед не се предвиждат усложнения или проблемни зони, както и каквито и да било специфични рискове, за които да сме нащрек.

— Значи само обичайните такива — вметна Лоръл.

— Точно така. Разговарях с булката тази сутрин и тя се чувства добре. Сподели, че двете с майка ѝ са си поприказвали и са си поплаkali хубаво снощи, което означава, че вече са си излели сълзите.

— Харесвам я. — Ема отпи от газираната си напитка. — Не сме длъжни да харесваме булките си, така че това е бонус.

— С нея се работеше много добре — съгласи се Паркър. — Сега за графика.

Тя го резюмира, етап по етап, като изчакваше партньорите ѝ да потвърдят готовността си, да кажат от какво се нуждаят.

— Цветята са очарователни, има изобилие от горски теменужки.

— Не споменавай горски теменужки. — Лоръл разкърши рамене. — Направих поне двеста за тортата.

— Истинска горска поляна навсякъде наоколо — продължи Ема. — Предната веранда и апартаментите на булката и младоженеца са готови, както и фойето, стълбите и почти цялото вътрешно пространство. Все още украсяваме навън и скоро трябва да се върна при екипа си. Цветните колички, които сме аранжирали, ще бъдат прелестни, а булката направо ще се влюби в малките лейки, пълни с цветето, което не бива да споменавам, които ще сложим по масите за тържествения обяд.

— Аз ще направя снимки при пристигането на булката — допълни Мак, — а после ще остана с нея и шаферките, докато не ми кажете, че младоженецът е дошъл. Ще снимам и неговото пристигане и се връщам обратно при булката за непринудени снимки по време на фризирането на косата, грима и обличането — като междувременно ще отскачам и до младоженеца и неговите шафери. Имам страхотни идеи за официалните снимки на открито. Ще използвам фантастичните цветни колички на Ема.

— Тортата е готова. Не се налага сглобяване в последния момент. Двете с Ема можем да украсим масата за тортата и десертите по време на леката закуска за гостите.

— Мисля, че прибирането на украсата и подготовката за второто събитие ще бъде голямото предизвикателство пред нас днес. — Паркър погледна набързо графика. — Всичко е въпрос на точно спазване на графика.

— Няма да ни е за първи, нито за последен път. — Лоръл сви рамене. — Тортата за второто тържество има нужда от добавянето на допълнителни щрихи в последния момент, но съм готова за това. Тортата за младоженеца е завършена, дребните сладки — почти. Трябва ми около час за тях и мога да го отделя преди първото събитие.

— Вече говорих с екипа си за важността на графика. — Ема въздъхна тежко. — Ще останем без крака от тичане, но ще се справим.

Ще започнем с разчистването на Голямата зала веднага щом гостите се преместят в Балната зала за танците. И дванайсетте букета за шаферките са готови, както и трите — господи, цели три — цветни топки за малките шаферки и венчетата за косите им. Бих могла да използвам всеки свободен чифт ръце, крака или здрав гръб. Джак и Дел ще ни помагат, както и Картър, когато Мак не се нуждае от него. Би трябвало да е достатъчно.

— Проблемни зони — започна Паркър. — Хенри, чичото на младоженеца, много обича водката, а когато си пийне достатъчно от нея, има навика да потупва, пощипва и въобще да докосва неприлично женски дупета. Аз ще го наблюдавам, но няма да е излишно и вие да го държите под око през цялото време. МНБ се мрази със свекърва си и чувствата им са взаимни от дълги години. Увериха ме, че са сключили примирие за днешния ден. Но емоциите и алкохолът, както добре знаем, често развалят примирията. СНБ — продължи тя, говорейки за сестрата на булката — е разведена от около три години с много добър приятел на младоженеца, който е един от шаферите. Раздялата не е била приятелска, затова може да имаме втора рискова зона. И така — добави тя, — бърз преглед на графика.

След по-малко от час Паркър, облечена в дискретен сив костюм, стоеше на предната веранда, за да приветства булката. Докато Мак кръжеше наоколо и приклякаше, за да улови най-добрата поза, Паркър се усмихваше ведро.

— Готова ли си за големия ден, Мерилий?

— Напълно. О, о, погледнете това. — Булката, която вече сияеше, дори и без грим, и с коса, прибрана назад в небрежна опашка, стисна ръцете на майка си и на най-добрата си приятелка, която беше и нейна кума. — Направо е... като вълшебна горска поляна. Тайнствена и закътана в омагьосана гора.

— Ема много ще се зарадва, че ви е харесало. Всички се радваме. А това е само началото. Предлагам да ви заведе в Булчинския апартамент, който днес можем да наричаме твоя горски будоар.

Сред множество саксии с теменужки и диви рози, сред табли с шампанско и разноцветни плодове Паркър окачи роклята на булката,

както и тези на шаферките, поднесе им напитки, отговаряше на въпросите им.

— Стилистите по прически и грим се качват насам — каза тя, когато чу съобщението в слушалката на ухото си. — Сега ще ви оставя в ръцете на Мак, но пак ще ви наглеждам. Ако междувременно ви потрябвам за нещо, само наберете три единици на телефона.

Излезе с бавна крачка от стаята, после хукна надолу по стълбите, за да провери как се справя Ема с украсата навън. Забеляза, че Ема е била права, цветните колички бяха прелестни. Ако на входната веранда гостите се сблъскаха с вълшебна горска полянка, то тук ги очакваше истинска морава от диви цветя.

Още много тъмночервени диви рози и изящни морави теменужки обвиваха декоративните колони. Очарователни и пищни цветни аранжировки от диви цветя изпълваха колички и големи саксии. В този момент хората от екипа на Ема закрепваха декоративните поставки от кована мед, пълни с цветя, отстрани на столовете, които бяха покрили с бледозелен тюл.

Беше красиво, помисли си Паркър, също като снимките, които Мак щеше да направи.

Помогна на екипа през десетте минути, които можеше да отдели, после побърза да иде отпред, за да посрещне младоженеца.

— Младоженецът е тук — осведоми тя Мак по микрофона.

Поздрави пристигналите, заведе ги до пригответения апартамент, поднесе им напитки, окачи смокингите им.

И забеляза бащата на младоженеца, вдовец от пет години, застанал сам на малката тераса.

Излезе навън при него.

— Господин Менсфийлд, искам да ви предложа да се поразходите с мен, да ви покажа залите, които вече сме украсили за церемонията. — Тя пхна ръка под лакътя му. — Така ще дадем малко време на шаферите и младоженците да се окопитят — добави тя и го поведе надолу.

— Ще бъде прекрасен ден — каза той.

— Така е.

Отбеляза, че бащата е много красив мъж. Косата му беше гъста и здрава, стоманеносива, а лицето му бе леко загоряло, с изсечени скули. Но очите му бяха пълни с тъга.

Тя заговори внимателно:

— Мисля си, че е трудно да посрещаме щастливите мигове, важните събития без любимия човек, без този, който е направил тези мигове и събития възможни.

Той сложи длан върху ръката ѝ.

— Не искам да го показвам. Не искам нищо да помрачи деня за Люк.

— Всичко е наред. И на него тя му липсва днес. Мисли за нея, също като вас. Но за вас е по-различно. Тя е била вашият партньор. Вярвам, че Люк ще намери с Мерилий това, което сте имали вие и жена ви. Любов, близост, партньорство.

— Кати много щеше да хареса Мерилий. — Той въздъхна дълбоко, а после отново, когато видя терасата, перголата и моравата. — Всичко тук щеше да ѝ хареса, всеки миг. Направили сте деня прелестен за нашето момче.

— Ние само подготвяме сцената. Вие и съпругата ви сте го превърнали в мъж и сега той и Мерилий ще направят този ден прекрасен. — Тя измъкна салфетки и безмълвно му подаде една, когато очите на възрастния човек се насълзиха. — Господин Менсфийлд...

— Предвид обстоятелствата, мисля, че е по-добре да ме наричаш Лари.

— Лари, знам какво е да посрещаш тези щастливи мигове без хората, с които най-много искаш да ги споделиш.

Той кимна и вече изглеждаше по-спокоен.

— Познавах родителите ти.

— Да, помня как идвахте на партита тук със съпругата си. Люк прилича на нея.

— Така е. Господи, наистина си приличат.

— Мисля, че когато дойде това време, в такива моменти, можем само да си спомняме за онези, които не могат да бъдат с нас. — Тя сложи ръка на сърцето си. — И да бъдем сигурни, че те биха били горди и щастливи заедно с нас.

Той кимна и леко стисна ръката ѝ, която още държеше в дланта си.

— Ти си добро момиче, Паркър. И много мъдра млада жена.

— Вярвам, че Мерилий е истинска късметлийка да има такъв съпруг и такъв свекър. Искате ли да се поразходим още малко?

— Не, мисля, че е време да се връщам. Да бъда до сина си. — Той се усмихна и сложи ръка на сърцето си, както бе направила тя преди малко. — Ние ще отидем при сина ми.

Тя го заведе обратно и остана доволна, че успя да го разсмее по пътя. После бързо се озова в щастливия хаос, който цареше в Булчинския апартамент.

Дамите бяха облечени в роклите си, мъжете — в смокингите. Момченцето с пръстените се забавляваше, а малката шаферка с цветята бе оградена с внимание. Точно на секундата според предварителния график Паркър подреди шаферките, помогна им да нагласят венчетата от рози и теменужки, подаде им букетите, подсуши насълзените очи, за да не се разтече гримът.

— Младоженецът е на мястото си — съобщи ѝ Лоръл в слушалката.

— Ние също. Свири музиката за родителите. — След като изпрати по пътеката бабата и дядото на булката, тя се обърна към Лари, който щеше да съпроводи своята майка. — Вие сте наред. — Импулсивно се надигна на пръсти и го целуна по бузата. — Късмет. Изглеждаш чудесно, госпожо Менсфийлд. Приятно изкарване на сватбата. — Загледа се как вървят по пътеката, докато в главата ѝ тиктакаше вечният часовник. — Майката на булката и брат ѝ, ваш ред е. След като настаниш майка си на мястото ѝ, Brent, застани отляво на кума. И тръгвайте! — Чудесно, каза си тя. Всички изглеждаха чудесно и бяха точно навреме. — Започва музиката за шаферките. Първата шаферка... Тръгвай. Усмивка! Гореве главата! Изглеждаш фантастично. Втората шаферка... Тръгвай. Раменете изпънати, Риса! Кумата, изчакай моя сигнал. — Нямаше нужда да ѝ напомня да се усмихва, забеляза Паркър, тъй като кумата вече грееше. — И тръгвай. Идеално. Добре, Коуди, нали помниш ролята си? — Тя намигна на малкото момче, което носеше бяла възглавничка с имитация на сватбените пръстени. — Гореве главата! — Момчето се ухили и тръгни наперено. — Твой ред е, Али. Приличаш на приказна принцеса. Хвърляш листенцата и се усмихваш. Забавлявай се, после иди до мама отпред. Добро момиче.

— О, господи, о, господи! — промълви задъхано Мерилий.

— Ти си не само красива булка, но и една от най-щастливите, които съм изпращала по тази пътека. Готов ли сте за големия миг, господин Грегъри?

— Тя не се притеснява, затова пък аз съм притеснен за двама.

— Не ви личи. Изглеждате невероятно красив. Поемете си въздух няколко пъти, вдишвайте и издишвайте бавно. Започва музиката за булката. Ето. Спрете за миг на входа. Нека всички видят колко страхотно изглеждате. И тръгвайте!

Паркър изчака, докато цялото внимание се фокусира върху булката и тя се отдалечи достатъчно, така че да няма опасност да попадне в обектива на Мак.

Тогавя излезе навън и застана встрани, където щеше да остане невидима, като партньорките си, но готова да реагира и при най-малкия проблем или истинска криза.

През следващите двацет минути тя с радост отбеляза, че изобщо нямаха нужда от нея.

— Дотук добре — прошепна тя по микрофона, закрепен зад ухото ѝ. — Много красива церемония. Готови ли сме да посрещнем гостите в зимната градина, докато траят официалните снимки?

— Готови сме и още как — увери я Ема. — Украсяването на Голямата зала върви по график. Бих казала, че дотук сме перфектни.

— Имаш право. Кумата явно не е изплакала всичките си сълзи. Засега се държи, но ще има нужда от корекция на грима преди снимките.

— Гримьорите са в кухнята — осведоми я Лоръл. — Хапват набързо в почивката. Ще изпратя някого навън след пет минути.

— Пет минути, отлично. Вече разменят пръстените.

Когато щастливата двойка затанцува по пътеката — буквално, тъй като младоженецът спря по средата, за да вдигне на ръце засмяната булка и да я завърти в кръг — Паркър заръкопляска.

После отново се зае за работа.

Мак насочваше младоженците, родителите им и шаферите в една посока, Паркър покани гостите в друга. Хората от екипа на доставчика на храна побързаха да пренаредят столовете, да извадят още маси на терасата.

След кратката пауза за снимки и коктейли — и само шест минути над определеното време — Паркър подкани гостите да минат в

Голямата зала за лекия официален обяд.

Винаги имаше детайли, за които трябваше да се внимава, и добавки в последния момент, но докато гледаше танцуващите гости по време на приема, Паркър си каза, че всичко е минало изключително гладко — и пред очите на гостите, и зад кулисите.

— Паркър. — Лари се приближи до нея. — Знам, че си много заета, но се питам дали не би ми направила услуга.

— Разбира се. Какво мога да направя за вас?

— Би ли танцувала с мен?

Това не бе според протокола, но тя добре знаеше кога едно правило трябваше да бъде заобиколено или нарушено.

— С удоволствие.

— Беше един прекрасен ден — каза той, когато пристъпиха на дансинга. — Радостен. Ти ми помогна да се настроя така, че наистина да му се насладя.

— Мисля, че и сам щяхте да се справите.

— Надявам се, но не се наложи. Наблюдавах те днес, нещо, което със сигурност бих пропуснал, ако не бяхме поговорили.

— О?

— Много си добра в работата си и страхотно те бива и това да не показваш колко много работиш. Родителите ти щяха да са много горди с теб и с това, което си изградила тук.

— Благодаря ви.

— Майка ми остана много впечатлена, а повярвай ми, тя не се впечатлява лесно. Има една много близка приятелка, чиято внучка съвсем наскоро се сгоди. Ако послушат майка ми, а нейната дума обикновено се чува, ще имате още един клиент.

— Най-много от всичко ни радват препоръките от доволни клиенти.

Едва не се спъна, когато зърна Малкълм — откъде, по дяволите, бе изникнал — облегнат на една стена, да разговаря с Джак.

И загледан в нея.

Изваждаше я от равновесие, призна си тя, като се мъчеше да съсредоточи вниманието си изцяло върху Лари, докато траеше танцът. Това трябваше да престане. Но най-важното бе, че точно сега тя не можеше да си позволи да се разсейва. Трябваше да спазва графика, да

следи всичко да е наред до края на това тържество, както и да подготви следващото.

Когато танцът свърши, тя отстъпи назад.

— Благодаря, че ми достави това удоволствие. — Лари стисна ръцете ѝ. — Ти и партньорките ти организирахте една прекрасна сватба.

— Точно такива думи обичаме да чуваме и сега трябва да се връщам към задълженията си.

Тя даде знак на дисководещия да мине към следващия етап — хвърлянето на букета и на жартиера, които минаха под нейно ръководство. Помогна на една от гостенките да намери лявата си обувка — прекрасен модел на „Джими Чу“ — която бе изхвърчала встрани в разгара на танците, а на друга гостенка помогна с бърза поправка на разпран подгъв.

Тъй като Лоръл бе заета да помага на сервитьорите от и кетъринга да поднасят тортата и кафето, Ема и екипът ѝ вече разчистваха в другите зали и наново ги украсяваха, а Мак трябваше да продължи да обикаля и да документира в кадри приема, Паркър сграбчи Дел.

— Трябва да започнем с прехвърлянето на подаръците.

— Добре. Ема отвлече нанякъде Джак да ѝ помага с цветята. Украсяват нещо някъде.

Паркър знаеше точно какво и къде.

— Подготвят зимната градина и Голямата зала за следващото събитие.

— Ясно.

Тя хукна надолу по задните стълби.

— Къде е Малкълм?

— Някъде наоколо. Защо?

— Просто забелязах, че е тук.

— Това проблем ли е?

— Не. — Усети колко напрегнати са раменете ѝ и с усилие на волята ги отпусна. — Не съм очаквала да го видя. Страшно заети сме.

— Тогава го използвай.

Вместо това тя го изпъди от мислите си и заедно с Дел, момчетата от паркинга и шофьорите се зае да пренася подаръци от масата в Голямата зала до лимузината на младоженците.

Докато приключат с тази задача, някои от по-рано тръгващите си гости вече искаха да докарат колите им. Паркър съпроводи част от гостите до колите, помогна на други, на които младоженците бяха предложили да си вземат от цветята.

После, следвайки стриктно графика си, хукна навътре, за да даде знак на дисководеция да обяви последния танц.

Лоръл се приближи зад гърба ѝ.

— Аз ще проверя навсякъде за изостанали гости и забравени вещи, ако ти се заемеш с изпращането. Теб те бива повече в изпращането.

— Съгласна.

— Парчетата торта и останалите десерти, които младоженците ще вземат, са опаковани, така че мога да помогна на Ема, поне докато Мак и Картър се освободят, после трябва да се заема с моите неща за следващото събитие.

— Тя тъкмо отива да опакова цветята, които булката иска да вземе със себе си или да подари.

— Ще остана при нея, докато стане време да ида в кухнята. Как придума Мал да мъкне цветните аранжименти?

— Какво? Не съм. — Очите на Паркър се разшириха. — Това ли прави?

— Сблъсках се с него, докато носеше една малка горичка в Голямата зала. Имаше горски теменужки, както и екзотични тропически орхидеи или каквито там цветя виреят в джунглата. Трябва да призная, че Ема отново е надминала себе си.

Паркър не знаеше какво да мисли за Малкълм и орхидеите, а и бездруго сега нямаше никакво време. Изпращането означаваше да се погрижи гостите да напуснат къщата, вместо да се разхождат наоколо, както и да посвети вниманието си на младоженците, докато те найсетне се настанят в лимузината си и потеглят.

Когато си тръгнаха, тя въздъхна доволно.

— Отлична работа.

Извърна се и забеляза Малкълм на входа, стиснал чиния с храна в ръцете си.

— Така е, но това е половината от работата ни за днес.

— Вече ми казаха. Ето.

Тя се намръщи на чинията, която той ѝ подаваше.

— Не искам. Нямам време за това.

— Аз съм само посредник. Госпожа Грейди изпраща храната и според инструкциите ѝ като посредник от мен се иска да ти кажа да седнеш за пет минути и да хапнеш. Накара ме да обещаая, че ще ѝ докладвам каквото и да стане. — Той наклони глава. — Не знам за теб, но аз не бих спорил с нея.

— Добре.

Тя взе чинията, в която имаше студени спагети и зеленчуци, седна на една пейка на верандата и хапна.

Малкълм извади малка бутилка вода от джоба си и ѝ я подаде.

— Благодаря. Избрал си лош ден да се отбиеш и да се видиш с Дел, Джак или Картър. В събота обикновено сме най-натоварени и сме привикали всички на помощ.

— Не съм дошъл да се видя с тях. — Седна на пейката до нея. — Дойдох да си получа стотте долара от Джак и да се видя с теб.

— Прекалено заета съм, за да ме видиш.

— Сега съм с теб.

— Оценяваме помощта ти, но не е нужно да...

— Няма проблем. В замяна получих храна, бира и страшно вкусна торта. Ти опита ли от нея?

— Не, не съм...

— Не си имала време — довърши той и се усмихна. — Разбрах, че следва голяма изискана вечеря и още торта по-късно. Мъкненето на цветя и столове или каквото се наложи ми се струва разумна цена.

Тя бодна от спагетите. Забеляза, че се е обръснал сутринта и по джинсите му няма дупки и петна от масло. Въпреки хладното време носеше само черна тениска.

— Сервизът ти е отворен и в събота. Защо не си на работа?

— Работих до един часа. — Облегна се назад и затвори очи. — Снощи се занимавах до късно.

— Какво значи до късно?

— Легнах си около два. Едно хлапе беше ударило решетката и счупило фара на татковия „Ягуар“, който, според проникателната ми преценка, изобщо не е трябвало да кара, докато въпросният родител е на почивка с гаджето си. Хлапето отчаяно искаше да поправя колата, преди баща му да се е върнал и преди помощният персонал в къщата

да е надушил станалото и да го наклевети. Плати ми за експресната доставка на частите и труда.

— Това е измама.

Той отвори очи.

— Не е мое дете и не е моя работа. Ако питаш мен, вероятно щях да кажа, че ако татенцето обръщаше толкова внимание на детето си, колкото и на младата си приятелка, хлапето изобщо нямаше да извади „Ягуар“-а от гаража. Страхотна кола между другото.

— Той може да е страхотен баща, който просто е отделил няколко дни за себе си.

— Майката е заминала на едногодишно странстване — тази дума използва момчето — в Тибет, където търси своята духовна същност или каквото е там, за да намери отново личната си истина след третия си развод. Затова синът е прехвърлен на баща си, който го оставя в къща, пълна с платени домашни помощници, докато той се занимава с работата си и преследва жени. Богатството не те прави себичен негодник — добави той, — просто ти осигурява комфорт, след като вече си такъв.

Съчувствие стопли погледа и гласа ѝ.

— Говориш за Чад Уоруик.

— Да, за него. Познаваш ли го?

— Познавам семейството му, макар това да не е точната дума в неговия случай. Чух, че Беци заминава за Тибет. Освен това чух и че е прекарала последните няколко месеца от духовното си странстване на Лазурния бряг.

— Супер.

— Наистина е неприятно. Горкото момче. — Изправи се и му подаде чинията. — Можеш да докладваш на „генерала“ и да занесеш доказателството, че съм изпълнила заповедта.

Той стана и взе чинията. Задържа погледа ѝ, докато лекият бриз разроши и бездруго разбърканата му коса.

— Ще остана и за следващия рунд.

— Ти решаващ.

Сега се пресегна и улови конската опашка на тила ѝ.

— Получих си стотачката, така че оставам заради теб. — Наведе се и превзе устните ѝ в целувка — настоятелна, страстна, бърза. — Оставам да се видя с теб.

Когато той се скри от погледа ѝ, Паркър реши, че може да отдели трийсет секунди и да поседне, докато коленете и престанат да треперят.

Тъй като ѝ отне двойно повече време, се наложи да тича нагоре по стълбите да провери Булчинския и Младоженския апартамент и да спази графика си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Както се очакваше, вечерното тържество включваше проблеми, малки кризи и лични конфликти, които Паркър разреши, избегна или потуши в зародиш.

Предотврати евентуална битка между МНБ и бабата на булката, като разведе всяка на индивидуална обиколка из имението, докато междуременно другата прекара малко време с булката.

И твърдо запази неутрална позиция, докато всяка от жените изреждаше недостатъците и грешките на другата.

Постара се приятелят на младоженеца да бъде ангажиран и далеч от местата, където можеше да се появи бившата му жена, която беше и сестра на булката.

Макар личното внимание към гостите и обезвреждането на евентуални взривоопасни ситуации от междуличностен характер да ангажираха по-голяма част от времето и енергията ѝ, тя все пак успя да прехвърли част от задълженията си на бодигард, както ги наричаше, на Мак или Лоръл, за да може лично да провери как върви подготовката на залите.

Видя как Ема постепенно превръща горската поляна в стилно и изящно пиршество за очите, докато Лоръл нанасяше финалните щрихи върху пететажната торта, която блестеше като истински бял диамант.

В Булчинския апартамент Мак запечатваше на лента друга трансформация — на една млада жена в булка, улавяйки онзи миг на гордост и удоволствие, когато клиентката им се завъртя пред огледалото в блестящата си бяла рокля, чието бюстие без презрамки искреше от безброй сребърни мъниста.

Паркър видя как булката отмята назад пищната си пола, за да може майка ѝ — явно прекалено развълнувана в момента, за да си мисли за старите вражди — да закопчае колието от диаманти, искрящи като огън от лед, на шията на дъщеря си.

— Нещо старо — прошепна майката.

Паркър знаеше, че Мак ще запечата в снимка този леден огън, изящния силует на раменете на младата жена, разкошната рокля — но фотографията щеше да покаже и магията на мига, в който се разкриваха чувствата между майката и дъщерята, усмихнати една на друга със замъглени очи.

— Миличка, изглеждаш като излязла от приказка.

— Чувствам се... Господи, аз... Мамо. Не очаквах, че ще остана без думи.

Паркър ѝ подаде кърпичка.

— Беше права, Паркър — добави булката, докато внимателно попиваше угълчетата на очите си. — За това, че не бива да слагам було. — Докосна с пръсти семплата диадема, която проблясваше в тъмната ѝ, пусната свободно коса. — И че е добре диадемата да е дискретна.

— Не би могла да изглеждаш по-прекрасно, Алиса — увери я Паркър. — Освен... — Тъй като Ема все още довършваше, украсата на Балната зала, тя взе букета от кутията му и го подаде на МНБ. — Един последен детайл.

Булката отново се извърна към високото огледало, стиснала в ръка дългия букет от орхидеи със сребристи венчелистчета, подчертани допълнително от прозрачни мъниста.

— О! О! Сега... май наистина се чувствам като в приказка.

МНБ постави длан върху ръката на Паркър и въздъхна.

Именно това, помисли си тя, бе най-доброто признание за добре свършената — засега — работа.

Чу силен вик — детски, щастлив, не уплашен — и побърза да иде в другия край на стаята тъкмо когато Мал отвори вратата, вдигнал на ръце малката шаферка с цветята.

— Извинете ме, дами, но намерих тази принцеса навън. Това ли е вратата на замъка?

— Точно тя е.

Паркър тъкмо посягаше да вземе момичето, когато една жена извика и се приближи към тях, гушнала другите две малки шаферки в двете си ръце.

— Лия! Съжалявам, много съжалявам. Избяга ми и не можах да я стигна заради другите две.

— Няма нищо.

— Готови са за снимки — отбеляза Паркър. — Затова ги заведете направо при Мак. Аз ще ви помогна. — Гушна малката Лия, която съвсем нямаше разкаян вид. — Благодаря — обърна се тя към Малкълм, преди да отнесе момиченцето.

— Чао, Мал! Чао! — викна през рамото ѝ Лия и устните на Паркър се извиха в усмивка, когато момичето добави и шумни въздушни целувки към прощалните си думи.

Когато се върна, завари Мал да си хапва от таблата със сирене.

— Много вкусно — отбеляза той.

— Протеините поддържат енергийните запаси.

— Добре. — Той намаза малко меко сирене върху една бисквитка. — Поеми малко енергия.

Паркър сметна, че нямаше да ѝ навреди и прие.

— Къде намери Лия?

— Момиченцето ли? В съседната зала, танцуваше. Правеше, нали се сещаш... — Той завъртя пръст във въздуха. — Не може да се нарадва на роклята си. Тъкмо бях занесъл чаша уиски на — как му казвате, БНМ или пък беше другият — БНБ, така че едва ли е била там дълго време.

— Благодарим ти за помощта.

Той се усмихна.

— Покажи ми.

— Нямам време за това. Трябва да... — Тя вдигна ръка. — Код „червено“. В зимната градина.

— Ти какво, да не си капитан Кърк?

Но тя вече излизаше тичешком от стаята.

— Какво е... О, по дяволите — измърмори тя в микрофона. — Идвам незабавно.

— Какъв е проблемът?

— Една от гостенките е решила, че изричната молба на младоженците да не присъстват деца под дванайсет години не се отнася за нейните четири, които в момента явно вдигат страшна врява, докато другите гости пийват коктейли преди церемонията. Лоръл е сама долу, помага на сервитьорите, и очевидно всеки миг ще избухне.

— Често ли се налага да тичаш километри наред по дългите коридори на тази къща?

— Да.

— Тогава защо ходиш на кокили?

— Това са изключително стилни обувки на „Прада“ и ги нося, защото съм истински професионалист.

Определено можеше да се движи бързо с тях, отбеляза той.

— Значи няма нищо общо със суетата.

— Страничен ефект.

Тя намали темпото от спринт до бърза крачка, когато влизаха в зимната градина.

Мал чу децата още преди да ги види. Което никак не бе трудно, каза си мислено той, понеже момчетата викаха, пищяха и ревяха с цяло гърло. Забеляза, както сигурно и Паркър, различните реакции на другите гости, които бяха пристигнали по-рано, за да пийнат по нещо и да опитат ордъврите и хапките на студения бюфет преди самата церемония. Имаше развеселени лица, раздразнени, притеснени и откровено гневни.

Страхотна комбинация, помисли си той. А после забеляза и един от униформените служители на фирмата за кетъринг да помита счупени чаши, което определено бе неприятно.

Докато Паркър се движеше сред тълпата с прецизността и точността на ракета с топлинно насочване, той забеляза, че момчетата бяха наследили „добрите“ си обноски. Майка им също викаше.

— Паркър. — Лоръл, която беше с бяла готварска престилка върху деловия си костюм, показва зъбите си в гримаса, която едва ли можеше да се нарече точно усмивка. — Госпожа Фарингтън.

— Паркър Браун. — Паркър протегна ръка и сграбчи дланта на госпожа Фарингтън, преди жената да успее да възрази, и се постара да я задържи. — Много се радвам да се запознаем. Защо не дойдете с мен заедно с децата си? Баща им с вас ли е?

— Той е на бара и нямаме никакво намерение да ходим където и да било.

— Лоръл, защо не потърсиш господин Фарингтън и не го помолиш да се присъедини към нас? Имате много хубави деца — обърна се тя към жената. — Налага се да ви помоля да ги контролирате по-добре.

— Никой не може да ми казва какво да правя с децата си.

Усмивката на Паркър остана на лицето ѝ, но стана жестока.

— Тъй като това е моят дом, моята собственост, а вашите деца изрично не са поканени на днешното събитие, имам право да го направя.

— Тук сме семейно.

Паркър за миг задържа дъха си, когато едно от хлапетата, които се боричкаха на пода, захвърли играчка по брат си. Малкълм улови количката с една ръка миг преди тя да се сблъска със стъклена ваза, пълна с орхидеи.

— И сте готови да платите щетите? Днешният ден не е посветен на вас и вашето семейство — продължи тя и макар гласът ѝ да остана тих, тонът ѝ не търпеше възражение. — Той е на Алиса и Бо. В поканата изрично бе изразено желанието им да не присъстват деца под дванайсет години.

Тъй като врявата бе утихнала, тя погледна надолу и забеляза Малкълм, приклепнал до четирите момчета, които го гледаха с широко отворени очи и за щастие мълчаха.

— Мисля, че това е егоистично и грубо.

— Сигурна съм, че мислите точно така — примирително изрече Паркър. — Но това си остава тяхно право.

— Казах ѝ да не ги води. — Господин Фарингтън се приближи с широка стъклена чаша в ръка. — Казах ти да не ги мъкнеш с нас, Нанси.

— А аз ти казах, че бих очаквала от братовчед си повече разбиране и топли чувства към децата ми, а не да им забрани да стъпват на сватбата му.

— Искате ли да продължите да спорите точно тук? — мрачно се усмихна Паркър. — Пред децата ви и другите гости? Кажете ми, госпожо Фарингтън, отговорихте ли на поканата, че ще бъдете шестима?

Жената стисна устни в тънка линия и не каза нищо.

— Тъй като не вярвам да е било така, нямаме предвидени места за сядане на децата ви, а след като вечерята е с определен порцион, няма и храна. Въпреки това с удоволствие ще осигурим детегледачка за децата ви на друго място в къщата, с подходящи храни и напитки за тях по време на церемонията и приема след това. Мога да повикам две професионални детегледачки да дойдат тук само след двацет минути срещу сумата от петдесет долара на час. За всяка.

— Ако си въобразявате, че ще плащам за...

— Или ще се съгласите с детегледачките и посочената такса, или ще се наложи да си осигурите сами грижа за децата някъде извън имението. Моята работа е да изпълнявам указанията и желанията на Алиса и Бо. И възнамерявам да я свърша.

— Хайде, Гари, тръгваме си. Вземи момчетата.

— Ти върви. — Гари сви рамене. — Вземи момчетата или ги остави тук и аз ще платя таксата за детегледачка. Оставам на сватбата. Не забравяй, Нанси, че Бо е мой братовчед.

— Тръгваме си. Момчета, веднага! Казах веднага!

Ревът, виковете и оплакванията се подновиха, когато тя задърпа и помъкна навън четирите разгневени хлапета. Паркър и Лоръл си размениха погледи. Лоръл кимна и последва Нанси Фарингтън до изхода.

— Извинявам се — обади се Гари. — Спорим за това седмици наред, но мислех, че сме се разбрали. После се оказа, че тя вече е натоварила децата в колата, когато излязох от къщи. Не биваше да оставям нещата така. Предполагам, че те са счупили онзи поднос с чаши, който видях да изнасят оттук. Какво ви дължа?

— Подобни инциденти се случват, господин Фарингтън. Надявам се тържеството да ви хареса. Малкълм, би ли дошъл с мен?

— Разбира се. — Пусна количката, която още стискаше, в ръката на Гари. — Класика — отбеляза той и последва Паркър.

— Какво им каза, за да ги накараш да млъкнат? — попита тя.

— Казах им, че ще държа корвета като заложник. Наистина прекрасен модел на марката от шейсет и шеста година. И че ако не престанат с врявата, жената, която говори с майка им, ще се погрижи да бъдат арестувани.

— Арестувани?

— Свърши работа, нали? Когато се успокоиха, си поговорихме за коли. Явно си играели с количките си, когато дошла майка им и каза на Есме, детегледачката, да им облече костюмите. Мразят тези костюми между другото и само искат да си играят с количките. Кой би могъл да ги вини?

— Е, ти се справи отлично.

— Момчетата бяха четири, но на теб се падна по-тежката задача. Доста са разглезени, разбира се, но майка им е истинска вещица. Е,

какво ще кажеш за една бира?

— Нямам време. Случката изяде по-голямата част от времето за посрещане на гостите, коктейлите и фотосесията. Мак е почти готова с младоженеца и шаферите.

— Откъде знаеш?

Тя потупа слушалката в ухото си.

— Тя ми каза. Имаме зелена светлина — каза тя по микрофона и накара Малкълм да се ухили. — Нека да пуснат музиката за настаняване на гостите, моля, и да затворят бара. Ако не затворим бара, много от хората изобщо не излизат навън — обясни тя на Малкълм. — Десет минути до появата на младоженеца. Трябва да се кача горе. Благодаря за помощта.

— Няма проблем. Ще ида да си взема една бира, преди да са затворили.

Харесваше му да я гледа как работи. През повечето време не разбираше точно какво прави, но това изобщо не намаляваше удоволствието му. Обикаляше много, беше нанякъде или пък сякаш се сливаше с декора. Неведнъж я забеляза да вади нещо от джоба си, явно имаше стотина шкафа скрити от вътрешната страна на строго официалното си сако, и да го подава на някой от гостите.

Кърпичка, спрей за почистване на очила, безопасни игли, лепенки, кибрит, химикалка. Стори му се, че разполага и с малък универсален магазин в джобовете си. Понякога забелязваше устните ѝ да се движат, вероятно в отговор на нещо, чуто в слушалката в ухото ѝ. Тогаваше хукваше в друга посока, да изпълни някакво ново задължение или да предотврати нова криза.

От време на време се събираха заедно с партньорките ѝ в бизнеса или с някой от допълнително наетите екипи, а после всички хукваха в различни посоки.

Но ако човек не обръщаше специално внимание, можеше да реши, че всичко се случва от само себе си, някак си естествено.

Цялата пищна тържественост на сватбата — официалните рокли и смокинги, тоновете цветя, свещите и изобилието от онзи странен бял тюл, който се увиваше около всичко. Музиката, сълзите, безбройните малки лампички, които светнаха под възторжените възклицания на множеството.

Посрещане на младоженците, оттеглянето им, после лека закуска, барът отново бе отворен и цялата тълпа поканена да влезе за още напитки и хапки, които да ги заситят, докато стане време за изисканата официална вечеря. Още цветя, свещи, малки лампички, музика, тостове, обикаляне на масите. Всичко това премерено, както забеляза той, до минутата.

Следваше голямото оттегляне в Балната зала за веселата част и преди още последният гост да излезе през вратата, цяла армия от работливи помощници вече бе заета да разчиства, прибира и отнася в склада половината маси.

Това го изпита на собствен гръб, тъй като някак си се оказа вербуван за разчистването.

Докато стигне отново до Балната зала, партито бе в разгара си. Отново много маси, много свещи и купища цветя. Популярна музика, която да примами гостите на дансинга, още един бар, както и сервитьори, които разнасяха наоколо табли с чаши шампанско.

Основната атракция тук, забеляза той, зашеметяващо поднесена сред цветното вълшебство, сътворено от Ема, бе тортата на Лоръл, която бе истинско произведение на изкуството. Тъй като вече бе опитвал творенията ѝ, вярваше, че и на вкус ще бъде толкова невероятна, колкото и на вид.

И това бе нещо, което да очаква с нетърпение.

Забеляза Мак, която се промъкваше ловко и умело в тълпата, обикаляше дансинга и масите, правеше страхотните си снимки.

Малкълм се почерпи с бутилка бира, преди да си проправи път и да застане до Картър.

— Страхотно парти — отбеляза той.

— Това е от големите тържества. Не мога да повярвам, че сестра ми ще бъде в центъра на такова следващата седмица.

— Да, вярно. Получих покана. Предполагам, че ще бъде различно да си от другата страна.

— За всички ни. С Мак го разглеждаме като един вид репетиция за времето, когато ще бъде наш ред. Трябва да решим как да бъдем едновременно част от сватбата и да ръководим всичко това.

— Е, тя няма как да снима самата себе си, освен ако няма клонинг.

— Не. — Картър се ухили. — Все още се опитва да измисли как да направи поне някои от снимките, но е ангажирана една жена, която харесва и на която има доверие, да се наеме с фотографията. А и всички в агенцията редовно се събират да обсъждат кой е най-добрият начин всичко да протече гладко.

— Ако някой може да го постигне, това са те. Слушай, бездруго съм те хванал за минутка, даваш ли частни уроци понякога? Нали разбираш, индивидуални занимания?

— С моите ученици ли? — Картър се извърна леко с гръб към тълпата. — Разбира се.

— Не, имам предвид извън училище.

— Всъщност, не. Но бих могъл.

— Едно момче работи при мен от няколко месеца. Добър монтьор е. Има потенциал. Преди известно време разбрах, че не може да чете. Искам да кажа, може, но едва-едва. Само колкото да се оправи в най-общи линии, колкото да заблуди другите, че може.

— Неграмотността е много голям проблем, който малко хора осъзнават. Искаш да му помогнеш да се научи да чете.

— Аз не съм учител и, по дяволите, няма да знам откъде да започна. Сетих се за теб.

— Бих могъл да помогна, ако той иска.

— Ще поиска, ако държи да запази работата си, или поне мога да представя така нещата, ако се запъне.

— На колко е?

— На седемнайсет. Почти осемнайсет. Взел си е дипломата за средно образование, доколкото успях да разбера, като най-вече е плащал на съученици да му пишат домашните или е използвал чара си пред момичетата, за да го правят. Аз ще платя таксата за уроците.

— Без такса, Мал. С удоволствие ще помогна.

— Благодаря ти, но ако си промениш мнението за момчето или за таксата, няма да се сърдя. Ще му кажа да ти се обади и да се уговорите. — Малкълм отпи глътка от бирата си и кимна към другия край на Балната зала, където Паркър тъкмо минаваше забързано. — Е, кажи ми нещо, което не знам.

— Моля?

— За Паркър. Кажи ми нещо за нея, което не знам.

— О... Хм.

— Господи, Картър, нямам предвид някоя мръсна малка тайна. Но ако има такива, ще трябва да те напия и да ги изтръгна от теб. Имам предвид какво прави тя, когато не се занимава с всичко това?

— Почти винаги се занимава с това.

— С какво се забавлява? Или трябва да ти донеса бири и за тази информация?

— Не. — Картър замислено набърчи вежди. — Мотаят се заедно, четирите. Старая се да не мисля какво правят, когато са заедно, защото сигурно си говорят и за мен. Пазаруват. Тя обича да пазарува. Всички обичат.

— Това не ме изненадва.

— Ами... Паркър чете много, има изключително разнообразни интереси.

— Добре, това е нещо.

— И още... — Очевидно вживял се в ролята си, Картър взе бутилката бира, която Малкълм грабна от таблата на минаващия сервитьор. — Двете с Лоръл харесват стари филми. Класически черно-бели филми. Тя често ходи на благотворителни коктейли и вечери, на някои от събитията в голф клуба. Двамата с Дел си поделят ангажиментите в това отношение. Задължение на рода Браун.

— Благородството задължава.

— Точно така. О, освен това иска да издаде книга.

— Сериозно?

— Съвсем. Сватбена книга, в която всяка от тях ще състави отделна част за своята специалност, а тя ще обедини всичко в едно цяло. Което е основният метод на функциониране на „Обети“. Вероятно мога да предположа, че не събираш всички тези сведения само от празно любопитство.

— Определено си прав.

— Тогава трябва да знаеш, че Паркър Браун няма равна и събирането на информация, могат да ѝ завидят дори и от Националния статистически институт. Ако се интересува от теб, значи вече има подредена папка. — Картър чукна с пръст по слепоочието си. — Ето тук.

Малкълм сви рамене.

— Аз съм като отворена книга.

— Никой не е отворена книга, дори и да си мисли така. Трябва да вървя, Мак ми направи знак. О... — Той подаде едва докоснатата си бира на Малкълм.

Останал без работа и без компания, Малкълм се запъти към долния етаж, където завари госпожа Грейди да прелиства някакво списание на кухненския плот с чаша чай в ръка.

— Има прясно сварено кафе, ако искаш.

— Не бих отказал, освен ако не искате да се качим горе на партито за онзи танц, който сте ми обещава.

Тя се засмя.

— Не съм облечена за парти.

— Нито пък аз. — Взе си чаша и си сипа кафе. — Но тържеството си го бива.

— Моите момичета знаят какво правят. Вечеря ли вече?

— Не.

— Какво ще кажеш за пилешка яхния?

— Само добри неща.

Тя се усмихна.

— Случайно имам сготвена и нямам нищо против да си я поделим с теб.

— Голям късметлия съм, защото аз пък се надявах да вечерям с жената на мечтите си.

— Паркър е заета и за съжаление ще трябва да се задоволиш с мен.

— Във вас няма нищо, което да ме накара да съжалявам.

— Хитрец си ти, Малкълм. — Тя му намигна и го смушка с лакът. — Сложи масата.

Отиде да сложи вечерята във фурната, за да се стопли, и мислено отбеляза, че той не я беше поправил за това, че Паркър е жената на мечтите му.

Харесваше ѝ компанията му. В него наистина имаше качества, които ѝ напомняха за нейния Чарли, призна си тя. Тази комбинация от небрежен чар и грубовати маниери, непринудената сила и стоманеното пламъче, което понякога проблясваше в очите му и което подсказваше, че може да бъде опасен, когато поиска.

След като седнаха и опита първата хапка от ястието, Малкълм ѝ се усмихна.

— Добре, и на вкус е толкова хубаво, колкото и на вид. И аз готвя понякога.

— Наистина ли?

— Готовата храна за вкъщи и претоплянето на микровълновата омръзват, а не мога винаги да разчитам на майка ми за готвене. Затова си правя нещо в кухнята, поне веднъж-дваж седмично. Ще ми дадете ли рецептата?

— Може и да ти я дам. Как е майка ти?

— Чудесно. Купих й устройство за видеоигри. Сега е пристрастена към „Супер Марио“ и боулинга. Направо ми разказва играта на боулинг. Аз пък я бия на „Супер Марио“.

— Винаги си бил добър син.

Той сви рамене.

— Някога по-добър, друг път — лош. Харесвам си работата. Това е важно, да харесваш това, което правиш. Вие също обичате работата си.

— Винаги съм я обичала.

— Работите за семейство Браун, откакто за първи път чух за тях, а предполагам, че и преди това.

— Напролет ще станат четиридесет години.

— Четиридесет? — Женската й суета бе поласкана от искрения му шок от числото. — Значи сте започнали на колко, на осем? Няма ли закони срещу използването на детски труд?

Тя се засмя и го посочи с пръст.

— Бях на двайсет и една.

— Как започнахте?

— Като домашна помощница. По онова време госпожа Браун, това беше бабата на Паркър, имаше голям помощен персонал и никак не бе лесно да се работи за нея. Имаше три камериерки, иконом, домакин, готвачка и кухненски помощници, градинари, шофьори. Общо бяхме двайсет и четири души. Аз бях млада и зелена, но се нуждаех от работата, и то не само за да си изкарвам прехраната, но и за да преживея загубата на съпруга си във войната. Виетнамската война.

— Колко време бяхте женени?

— Почти три години, но моят Чарли замина да служи като войник през половината от това време. О, толкова му бях ядосана, задето се записа в армията. Но той каза, че щом иска да стане

американец — беше дошъл от Ирландия, нали разбираш — значи трябва да се бие за Америка. Сражава се във войната и загина, като мнозина други. Дадох му медал за това. Е, ти знаеш как е.

— Да.

— Преди това живеехме в града, но аз не исках да остана там, щом моят Чарли нямаше да се върне при мен. Бях работила за приятелка на семейство Браун, а после тя се омъжи повторно и замина за Европа. Препоръча ме на госпожа Браун, тогавашната господарка на имението, и започнах като камериерка. Младият господар, бащата на Паркър, беше почти на моите години, малко по-млад, когато дойдох тук. Определено мога да кажа, че никак не приличаше на майка си.

— Чувал съм достатъчно, за да отбележа, че за всички ни е по-добре, че това е така.

— Той умееше да запълва празнината между родителите си. Беше много мил човек, проникателен, да, но и много добър. Влюби се в младата господарка и бяха толкова красиви заедно. Като в романтичен филм. Тя беше толкова весел и жизнерадостен човек. Мога да ти кажа, че когато те наследиха имението, цялата къща грейна и се изпълни с веселие — а това не бе се случвало преди, не и по мое време. Задържаха на работа служителите, които искаха да останат, другите се пенсионираха. Тъй като тогавашната икономка беше готова да се оттегли, младата господарка ме попита дали искам мястото ѝ. Това беше добра работа и за добри хора в едно щастливо домакинство много години. — Тя въздъхна тежко. — В онази самолетна катастрофа си отиде и моето семейство.

— Аз бях в Лос Анджелис и чух за случилото се, дори преди майка ми да ми каже. Семейство Браун бяха уважавани хора.

— Наистина. Тази къща, домът им е част от наследството им.

— Сега вие се грижите за всичко почти сама.

— О, помагат ми в чистенето. Паркър ме оставя сама да преценя кога имам нужда от помощ и доколко. Все още имаме градинари за имението, а Паркър и Ема се занимават с тях през повечето време. А Паркър? — Тя замълча за миг и се засмя. — С нея и сега е както винаги е било. Няма нужда да се чисти след това момиче. Човек има късмет, ако не го е строила в две редици. Имам си ваканция през зимата, когато отивам на някой топъл остров, както и по всяко друго време, ако имам нужда. И се радвам на огромното удоволствие да

гледам как две деца, които съм видяла да прохождат, сега оставят своите следи в живота. — Сипа му допълнително в чинията. — Напомняш ми на моя Чарли.

— Сериозно? Искате ли да се оженим?

Тя размаха черпак към него.

— Точно това щеше да се откъсне от езика му също толкова бързо. Умееше да запленява жените, независимо от възрастта им. Затова имам слабост към теб, Малкълм. Не ме разочаровай.

— Ще се постарая.

— Да не би да си хвърлил око на моето момиче, Малкълм?

— Да, госпожо.

— Добре. Гледай да не оплескаш всичко.

— Приемам това за зелена светлина от ваша страна, така че защо не ми дадете някои малки съвети как да стигна до сърцето ѝ?

Тя поклати глава.

— Не мисля, че имаш нужда. Само ще кажа, че тя е свикнала мъжете, които си падат по нея, да са предсказуеми. Ти не си такъв. Момичето иска любов и всичко останало, с което е израснала. Онова усещане за партньорство, уважение, приятелство. Никога няма да се задоволи с по-малко, а и не трябва. Няма да понесе лъжата.

— Лъжата е за мързеливите.

— А ти никога не си бил такъв. Имаш способността да подтикваш хората да ти разказват за себе си, докато ти самият не споделяш почти нищо. Тя ще иска да те опознае.

Той понечи да отвърне, че няма кой знае какво за опознаване, после си спомни репликата си, че е като отворена книга, и какво бе отговорил Картър на това.

— Може би.

Възрастната жена изчака миг, докато го наблюдаваше.

— Виждаш ли се с чичо си и леля си?

Лицето му се скова.

— Стоим настрани един от друг.

— Кажй ѝ защо.

Малкълм се размърда на стола си, явно му бе неприятно.

— Това е стара история.

— Както и всичко, което искаше да чуеш от мен, докато хапвахме пилешка яхния. Старите истории са ни направили това, което сме или в

което се стараем да не се превърнем. Сега се върни на партито горе и виж дали Паркър няма нужда от теб. Тя цени много полезните хора.

— Ще ви помогна с прибирането на съдовете.

— Не и тази вечер. Хайде, измитай се от кухнята ми. Иди да се пречкаш на Паркър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Той я разсейваше. Беше трудно да се оплаква, след като успяваше едновременно да ѝ се пречка и да бъде полезен, но все пак... пречеше ѝ.

До края на вечерта вече не бе сигурна какво да прави с него или какво да мисли. Да се забавлява с него — това бе съветът на приятелките ѝ. Но как би могла да се забавлява с нещо или с някого, който я объркваше толкова?

Напомни си, че трябва да се фокусира върху работата си, върху задълженията си и всички детайли на сватбата, и почти успя. През повечето време. Докато изпращаше гостите в края на вечерта, Паркър мислено се поздрави, че бе избегнала, изгладила или елиминирала многобройните възможни проблеми, които бяха свързани с това конкретно събитие.

И пияният чичо Хенри съвсем изскочи от ума ѝ.

— Прелестна! Прелестна сватба, прелестно момиче.

— Благодаря ви, господин...

— Прелест! — Той прегърна Паркър в пиянско умиление, при което ръцете му се озоваха върху дупето ѝ и останаха там.

Преди да успее да се откъсне от него, тя забеляза Малкълм да крачи към тях. Първата ѝ реакция бе да изругае мислено. Нямаше нужда от рицар на бял кон, който вероятно първо щеше да удари с юмрук, а после да задава въпроси.

— Господин...

— Здравей, татенце. — Забележително веселият тон на Малкълм напълно подхождаше на леката усмивка на лицето му. — Ще се наложи да прибереш ръцете си. Как ще стигнеш у дома? — Тъй като мъжът вече залиташе, Малкълм лесно го откъсна от Паркър. — Има ли кой да те закара?

— Мога и сам. — Хенри залитна, ухили се и вдигна на палец нагоре. — Сто процента.

— Мисля, че това е категорично забранено. — Малкълм извъртя Хенри така, че ръката на мъжа се плъзна върху раменете му. — Хей, в теб ли са ключовете за колата? Аз ще ти ги пазя.

— О...

— Здравсти, татко! — Мъжът, който слизаше бързо по стълбите, погледна извинително към Паркър. — Извинете ме, изплъзна се от погледа ми. Хайде, да вървим, татко мама и Ана сега ще слязат. Ние с жена ми ще го закараме у дома — обясни той на Малкълм.

— Добре. Аз го държа. Ще помогна да го изведем навън.

— Прелестна сватба! — възкликна Хенри, докато излизаше. — Трябва да целуна булката.

— Както и всяка друга жена под сто години, до която успееш да се добере — отбеляза Мак. — Съжалявам, тъкмо слизах надолу, но не можах да стигна до теб толкова бързо, колкото Малкълм, когато се озова в прегръдките на чичо Хенри.

— Оцелях. — Паркър въздъхна шумно и приглади сакото на костюма си.

— Ем и Лоръл помагат на последните гости да си намерят разни забравени вещи. Джак, Дел и Картър правят проверка на вече разчистените зали. Справихме се добре.

— Справихме се страхотно. Аз ще започна с проверката на този етаж, ако ти искаш да продължиш с изпращането.

— Става.

Паркър мина през салона и се отправи към Голямата зала и зимната градина, където хората от помощния екип вече бяха събрали и преместили цветята, белия тюл, лампичките, свещите.

Тук, точно в този миг, беше тихо, сумрачно и нежното ухание на цветята все още изпълваше въздуха. Щяха да украсят отново на сутринта за неделната, по-непринудена церемония, но засега...

— Хенри беше настанен на задната седалка на лексуса, който кара синът му — обади се Малкълм зад гърба ѝ.

Тя се завъртя и го видя как се приближава през сенчестия полумрак. Макар че се движеше почти безшумно, стаята вече не ѝ се струваше толкова тиха.

— Това е хубаво. Благодаря за помощта.

— Лесна работа. Ти май си помисли, че ще цапардосам един пиян старец за това, че е стиснал едно много приятно закръглено дупе.

— За миг ми мина през ума.

— Само да знаеш в бъдеще: да удряш развеселени пияни типове е недостойно. Ако ще се бия с някого, предпочитам да е равностойна битка.

Гласът му остана спокоен и леко небрежен, тогава защо, питаше се тя, нежният благоуханен въздух изведнъж се изпълни с електрически искри и внезапно усети някаква опасност с кожата си?

— Ще го запомня.

— Освен това, тъй като става дума за наистина красиво дупе, трудно мога да го виня.

— Мислех, че ти харесват краката ми.

— Скъпа, по тялото ти няма и сантиметър, който не е свършен, и ти добре го знаеш.

Тя леко наведе глава, като много се стараше да отвърне на шеговития му тон.

— Това не прозвуча като комплимент.

— Не беше такъв. Просто факт. — Пристъпи по-близо до нея в смътната светлина и тя се помъчи да пребори желанието си да отстъпи крачка назад. — Какво правиш, за да се отърсиш от напрежението след такова тържество?

— Зависи. Понякога всички се събираме и обсъждаме събитието. Друг път всеки се отправя към своето кътче, за да... Чакай — възрази тя, когато ръцете му се заключиха около нея.

— Мислех си да опитаме друг вид разпускане.

Пое устните ѝ в светкавичен изблик на страст, който бе по-скоро заплаха, отколкото обещание. Ръцете му се плъзнаха умело по тялото ѝ, докато по кожата ѝ запълзяха тръпки, опасни тръпки. Както и под кожата.

Каза си, че трябва да го прекъсне, а после, когато пламъкът стигна чак до костите ѝ, се запита защо да трябва.

— Искам да те докосна, Паркър. — Вече нямаше спокоен и шеговит тон. Сега долови дързостта, която бе подозирала, че се крие под спокойствието. Откъсна устни от нейните и леко докосна със зъби брадичката ѝ. — И го знаеш.

— Това не означава, че...

— Позволи ми. — Плъзна ръка между телата им, за да разкопчее копчетата на сакото ѝ.

— Трябва да...

— Позволи ми — повтори той и погали с пръсти гърдите ѝ.

Дъхът ѝ секна, когато пламъкът се превърна в болка, а тази болка — в неистова, първична нужда.

— Не мога да го направя сега. Няма да скоча в леглото с теб, докато...

— Не съм те канил в леглото. Само искам да те докосна.

Докато го правеше, той гледаше лицето ѝ, наблюдаваше я и когато устата му отново се сля с нейната, цялата потръпна в огнен копнеж и сила.

— Излез с мен утре.

— Аз... Да. Не. — Защо не можеше да мисли? — Имаме тържество.

— Тогава в следващата свободна вечер. — Ръката му нежно се спускаше надолу от външната страна на бедрото и отново нагоре, докато мускулите ѝ не се размекнаха като желе. — Кога е тя?

Как можеше да очаква от нея рационален отговор, когато тялото ѝ сякаш щеше да експлодира?

— Мисля, че е... вторник.

— Ще те взема в седем. Кажу „да“.

— Да. Добре, да.

— Сега най-добре да тръгвам.

— Да.

Той се усмихна и когато отново я притисна до себе си, тя успя само мислено да отправи молитва, преди да се изгуби в целувката му.

— Лека нощ.

Тя кимна, но не каза нищо, докато той излизаше от зимната градина.

После направи нещо, което никога не правеше след някое събитие. Остана сама в тъмното, за да събере мислите си и да се успокои, оставяйки партньорките ѝ да свършат по-голямата част от работата.

Като част от обичайния си график, Паркър прекара неделната вечер след тържеството в работа върху различни документи — за „Обети“, за къщата, за личните си дела. Разчисти писмата в

електронната си поща, прегледа съобщенията в телефона и на гласовата поща, внимателно обмисли планираните задачи — лични и служебни — за следващите две седмици, сравни графиците на партньорките си и направи нужните допълнения и корекции.

Отново провери списъка си със задачи за следващата сутрин.

Не смяташе това за тежка работа. Бе си създала навик, който спазваше строго, да започва всеки понеделник с разчистено бюро.

Доволна, тя отвори папката с материалите за книгата, които събираше, направи някои допълнения. Реши, че е почти готова да я покаже на партньорките си, да чуе тяхното мнение и да обсъдят сериозно как да продължат.

В единайсет вече бе в леглото с книга в ръка.

В единайсет и десет се взираше в тавана и си мислеше за една от бележките в графика си.

„Вторник, в седем часа, Малкълм.“

Защо се бе съгласила по този начин? Е, отлично знаеше защо се е съгласила, така че бе нелепо да си задава този въпрос. Беше сексуално превъзбудена и объркана, и заинтригувана. Нямаше смисъл да отрича.

Толкова бе възбудена, объркана и заинтригувана, че дори не бе попитала къде смята да я заведе, какво ще правят.

Как трябваше да се облече, за бога? Как можеше да се приготви, без да има и най-малка представа за къде? Дали щеше да я води на вечеря, на кино, на театър или направо в някой мотел?

И защо да ходят в мотел, след като и двамата имаха свои жилища?

А защо не можеше да престане да мисли и просто да чете проклетата книга?

Можеше просто да му се обади и да попита. Но не искаше да се обажда. Всеки нормален мъж би казал: „Ще те взема в седем за вечеря“. Тогава щеше да знае какво да очаква.

Определено нямаше намерение да се издокарва, след като вероятно щеше да дойде да я вземе с мотора. Дори не знаеше дали има кола.

Защо не го знаеше?

Можеше да попита Дел. Но щеше да се почувства глупаво. Чувстваше се глупаво дори при мисълта да пита Дел.

Изобщо се чувстваше глупаво.

Беше му позволила да докосва тялото ѝ, със сигурност възнамеряваше да му позволи да го стори отново — и дори нещо повече — а даже не знаеше дали изобщо има кола. Или как живее, какво прави в свободното си време, освен че играе покер с брат ѝ и приятелите му в тяхната вечер за карти.

— Бих могла аз да карам — измърмори си тя. — Мога да настоявам да вземем моята кола и после...

Когато телефонът звънна, тя бързо го грабна от нощното шкафче, щастлива, че може да откъсне мислите си от личната си лудост и да ги прехвърли върху някоя булка.

— Здравей, Емили. Как мога да ти помогна?

В понеделник сутринта, облечена в ръждивочервеникаво сако и черни панталони, с обувки на нисък ток, за да са ѝ удобни, докато тича по задачи, но и достатъчно стилни, за да подхождат на срещите с клиенти, Паркър измъкна торбите с дрехи за химическо чистене на стълбите.

— Дай да взема това. — Дел тъкмо идваше откъм своето крило и премести куфарчето си в другата ръка, за да вземе товара ѝ. — За химическото ли са? Ако сваля дрехите ти долу, ще занесеш ли и моите?

— Може, но действай бързо. — Потупа часовника си. — Имам график за спазване.

— Това изобщо не е новина. — Остави торбата и куфарчето си на земята. — Връщам се след две минути. Не ги носи надолу.

— Най-добре вземи и дрехите на Лоръл, докато си там — извика тя след него.

— Дай ми пет минутки.

Тя понечи да вземе отново торбата си, после сви рамене и вместо това взе куфарчето му със себе си. Ема тъкмо излизаше от големия салон.

— Здравсти. Изпросих си кафе от госпожа Г., затова реших да прегледам как са цветята в къщата, докато съм тук. Излизах ли?

— Обичайните задачи в понеделник сутрин, после имам консултация в булчинския магазин и куп други неща.

— Химическо чистене. — Ема размаха ръце. — Можеш ли да занесеш и моите дрехи?

— Ако ги домъкнеш тук по-бързичко.

— Считай, че вече съм се върнала — викна Ема, докато тичаше към вратата.

Паркър погледна часовника си, после отиде да вземе седмичния товар за химическото и от госпожа Грейди.

Докато го натовари в колата, Дел се появи с още две торби.

— Мога аз да взема всичко, когато е готово — предложи той. — Но май ще трябва да наема камион.

— Има и още. Ема ще донесе и нейните.

Той метна торбите в колата.

— Според мен, като се има предвид количеството, спокойно може да си уредиш да го вземат оттук и да го носят обратно.

— Да, но и бездруго ще минавам оттам. — Тя си пое дълбоко въздух. — Есента идва. Усеца се във въздуха. И листата вече почват да жълтеят. — Глупаво е, глупаво, повтаряше си тя, но не можеше да спре. — Предполагам, че когато времето се развали, Малкълм прибира някъде мотора си.

— Почти. Има „Корвет“, стар модел, която е възстановил. Много лъскава кола. Не дава на никой друг да я кара. Има и пикап. — Дел я погледна изпитателно. — Да не би да се тревожиш за превоза си?

— Не особено. Доста коли само за един човек.

— Такава му е работата. Купува стари класически модели на търгове, възстановява ги, после ги продава, както някои правят с къщи. Изглежда, има добър пазар за подобно нещо, стига да е направено качествено. — Пресегна се и дръпна конската ѝ опашка. — Може да те научи и теб как се разглобява и сглобява двигател.

— Полезно умение, несъмнено, но едва ли. — Погледна встрани и забеляза Ема и Картър да мъкнат торби с дрехи. — Може би все пак ще ни трябва камион.

— Сблъсках се пътьом с Мак — обясни Ема задъхано. — Така че взехме всичко.

— Сигурна ли си, че ще се справиш с всичко? — обърна се Картър към Паркър.

Нима не го правеше винаги, помисли си тя, но само посочи към колата.

— Натоварете ги вътре. — А тя щеше да се погрижи да бъдат прилежно надписани в ателието.

— Аз мога да ги взема... — започна Картър.

— Дел има задачата да ги върне обратно. Това ще стане в четвъртък — каза тя на брат си. — След два часа. Да не забравиш. Имаме пълна консултация за сватбата на Фостър-Джинеро — помни тя на Ема, докато заобикаляше колата. — Точно в пет.

— Всичко ще бъде готово. Благодаря, Паркър.

Тя потегли с колата, като знаеше, че и Дел, и Картър скоро ще я последват. Джак, както бе разбрала, вече бе излязъл за ранна среща на един от обектите си. Ема скоро щеше да започне да обработва сутрешната доставка от цветя, докато Мак щеше да работи по снимките си сутринта, следобед имаше насрочена фотосесия, а Лоръл щеше да приготвя сладкиши и торта за един външен ангажимент за сряда вечер.

Денят бе пълен със задачи за всички, помисли си тя. Точно както ѝ харесваше.

Най-напред остави дрехите в химическото чистене, като лично надписа всяка от торбите.

После систематично се зае с останалите задачи в списъка. Мина през банката, магазина за канцеларски материали, хартия и други неща за офиса — трябваше да попълни запасите си, които се бе наложило да използва за събитията през изминалата седмица. Допълни запасите си от дребни украшения за парти за спешни случаи, малки подаръчета и сувенири, които обикновено се подаряваха от домакинята на партито, като натовари всичко в колата си много внимателно и в строг порядък.

И междувременно разговаряше с клиенти по телефона, отговаряше на съобщения.

Отби се на редовния си седмичен маникюр и пристигна с петнайсет минути по-рано за консултацията си.

Обичаше булчинския магазин, мекото и женствено ухание във въздуха, бляскавите витрини, големите и нежни бели рокли.

Имаше и стилни или по-дръзки предложения за шаферките, прелестни модели за майките на булката и младоженеца и всички бяха изискано представени в красиви къччета с меки плюшени дивани и просторни пробни с многобройни огледала.

— Паркър. — Собственичката на магазина се появи да я посрещне. — Вече сме готови за клиентката ти. В първа пробна. Има шампанско и различни дребни сладки за булката, майка ѝ и двете ѝ приятелки. Набелязали сме четири рокли за начало. Каза да бъдат в цвят слонова кост, пищни, с бухнала пола и много блясък.

— Точно за нашата булка. Няма да иска нищо семпли или изчистено, а и има фигура, на която ще стои пищна рокля. Моника, тъй като съм подранила, ми се иска да погледна за нещо, което може да подхожда на Лоръл.

Жената плесна с ръце.

— Надявах се да го направиш.

— По-съвременно, но с усещането за блясъка на трийсетте години. Може би дискретно разкроена пола. Падаща свободно, но с изразена талия. — Тя махна с ръка към роклята на близката витрина. — Не точно тази, но нещо подобно.

— И аз имам няколко свободни минутки. Хайде да си поиграем.

За Паркър нямаше удоволствие, което да се сравни с това от разглеждането на булчински рокли. Обичаше да се наслаждава на силуета, на оттънка в цвета, на детайлите. Да си представя всичко. И тъй като Моника имаше опитно око и добра преценка, тя се наслади истински на следващите десет минути.

— Тази почти отговаря на представата ми. — Тя вдигна една рокля и я огледа от бюстието до подгъва на полата. — Но искам малко повече детайли в бюстието. Лоръл е с малки гърди. Освен това е в отлична форма, затова миля, че би харесала рокля без презрамки или с много тънички, особено след като сватбата ще е през лятото. И искам да има някакъв стилизиран и забавен детайл отзад.

— Чакай! Има една рокля в склада, която пазехме за клиентка. Но тя си хареса съвсем друга. Много сбърка ако питаш мен. Мисля, че може да е това, което търсиш. Да идем да я погледнем.

Двете с Моника отидоха отзад, където имаше още рокли, които само чакаха да бъдат одобрени или отхвърлени от бъдещите булки.

Забеляза я, преди Моника да посегне към нея. Видя роклята на Лоръл.

— Точно тази е! О, да, съвсем точно. — Огледа я от горе до долу, отпред и отзад, взирайки се внимателно във всеки и детайл и елемент. — Моника, направена е като за Лоръл. Ти отново успя.

— Мисля, че заслугата е и на двете ни. Тази е най-малкият размер.

— Идеална е за Лоръл. Това е съдба. Може ли да я взема у дома за проба?

— Изобщо няма нужда да питаш. Ще накарам да ти я опаковат.

— Много благодаря. Ще се обадя набързо по телефона, преди да пристигне булката, която чакаме.

— Не бързай. Ако дойдат междувременно, ще ги настаним в пробната.

Паркър извади телефона си, щом Моника излезе.

— Госпожо Г.? Намерих сватбената рокля на Лоръл. Можете ли да ни подготвите всичко за довечера? Така е. Просто е идеална. Ще се опитам да намеря и нещо подходящо за косата ѝ, докато съм в салона. Ще трябва да го направим след консултацията в пет. Благодаря, госпожо Г. Ще си бъда у дома след няколко часа.

Прибра телефона в джоба си и след още една замечтана въздишка и поглед към роклята излезе да се види с клиентката си.

Ако разглеждането на рокли бе удоволствие, това да помогнеш на една нетърпелива булка да избере своята можеше да е изпълнено с опасности или радостни емоции.

В случая с Емили се сблъска и с двете.

— Не искам да изглеждам като никоя друга. — Емили приглади с длани пухкавите пластове тюл.

— Никоя булка не прилича на друга — увери я Паркър.

Четирите предварително заделени рокли вече бяха премерени и отхвърлени, както и още шест други.

И бяха отворили втората бутилка шампанско.

Проблемът при груповия избор, размишляваше Паркър, беше фактът, че групата често не можеше да постигне съгласие. Онова, което булката харесваше, не допаднаше на майката. Предложенията на майката биваха отхвърлени от някоя от приятелките.

— Ето какво предлагам. Защо всички не си починете за малко? Ще изнесем всички тези рокли, а вие можете да хапнете сладкиш или да пийнете шампанско. Да си прочистите съзнанието. Дайте ми пет минутки. — Смяташе, че вече ѝ е ясно, и отиде да се посъветва с Моника пред вратата на пробната. — Бухнала пола от тюл отгоре ще свърши работа, стига долният пласт да има релеф и блясък. Нека

запазим тънката талия и отново да добавим блясък. Тя би харесала нещо различно от бюстие без презрамки или стандартно деколте. Видях една рокля с нежно деколте от тюл и презрамка около врата. Имаше и сребърно бижу за акцент между гърдите и мисля, че беше с дантелен ръб на полата и малък шлейф.

— Знам точно за коя рокля говориш. — Моника стисна устни и кимна. — Може да си права. Ще наредя да я донесат с още две други, които може и да станат. Има една, която е с толкова пищна бухнала пола, че цяла армия може да скрие отдолу.

— Отлично. Един от проблемите е, че майката иска булка в бяло.

— Майката греша. С този тен на лицето на Емили й трябва топлотата на слоновата кост. Ще го разбере, когато улучим правилната рокля.

Десет минути след това Паркър помагаше да закопчечат гърба на роклята.

— Никой да не издава и звук. — Каза го с усмивка, но тонът бе категоричен. — Никакви коментари, докато Емили не се обърне и не види сама. Нека този път чуем нейните мисли и впечатления най-напред.

— Чувствам се добре. Харесва ми полата. — Тя се усмихна притеснено на Паркър. — Харесват ми дантелата и тюлът, копринените цветя и мънистата. Но си мислех за нещо по-пищно, ако разбираш какво имам предвид.

— Нека видим какво ще кажеш, като я видиш цялата. Ето. Отзад е прекрасна между другото. Сега си поеми дълбоко въздух и се обърни към огледалата.

— Добре, готова съм.

Емили се обърна и Паркър си каза, че са улучили десетката. Видя смайването и радостта в замъглените ѝ очи, увереността и промяната в езика на тялото ѝ, когато Емили изпъна рамене и вдигна глава.

— О, вижте ме само! Вижте роклята. — Погали с върховете на пръстите си бляскавата материя върху талията си. — Харесва ми презрамката около врата, толкова е деликатна, не е като тези през раменете.

— Няма да можеш да сложиш колие — обади се една от приятелките.

— Но пък си помисли само какви обици може да сложиш с тази рокля — побърза да се намеси Паркър. — Ще подхождат както малки топчета, така и дълги и масивни.

— И с подходящото украшение за коса, една тиара, която да подчертае изящната бродерия върху бюстието, ще грееш като принцеса. — Водена от опита си, Паркър наблюдаваше реакцията на майката, после се усмихна на себе си. — Какво ще кажете, госпожо Кеслър?

— Мисля, че... това просто е... О, Еми.

Паркър им подаде кърпички.

Украшението за коса, подплатата и останалите детайли им отнеха само частица от времето, което вече бяха отделили за роклята. По молба на булката, Паркър остана, за да даде предложения за рокли на шаферките, докато самата тя направи първата проба на роклята.

Паркър набързо направи съответните промени в графика си и зарадва двете приятелки, които съставляваха една трета от цялата група на шаферките, с избора си на стилни рокли с голи рамене в предпочитаното от булката пастелнорозово.

Остави довольната клиентка и излезе от магазина с роклята, която се надяваше приятелката ѝ да избере за свой сватбен ден.

— Паркър Браун.

Тя погледна встрани и за миг се поколеба.

— Госпожо Кавана. Как сте?

— Много добре. — Яркооранжевата коса на Кей Кавана се разпиля от лекия ветрец, докато тя наведе глава и надникна над зелените рамки на очилата си. — Рокля ли си купуваш?

— Не, всъщност ще занеса тази за проба на приятелка. Лоръл Макбейн. Мисля, че я познавате.

— Веднъж докара колата си в сервиза, за да я поправи Мал. Стори ми се добро момиче. Ще се омъжва за брат ти, нали?

— Да, другото лято.

— Другите две, с които работиш, и те също се омъжват.

— Да, Мак през декември, а Ема напролет.

— Ти излизаш със сина ми, нали?

Рязкото преминаване от сватбите към Малкълм отново я стресна.

— Излязохме на вечеря, но... Да, предполагам, че е така.

— Пие ми се кафе. Можеш да ме почакаш ей там. — Тя посочи едно от кафенетата на главната улица.

— О, благодаря, но наистина трябва да...

— Трябва да можеш да отделиш десет минутки за кафе, когато някой те покани.

Паркър знаеше кога са я поставили на мястото ѝ.

— Разбира се. Само ще оставя това в колата.

— Да ти помогна ли?

— Не, няма нужда. Мога и сама.

— Тогава ще се видим там.

Господи, възкликна мислено Паркър, какво беше пък това? Беше много глупаво да се притеснява да изпие чашка кафе с една много приятна жена само защото тя беше майка на мъжа, с когото...

Каквото и да правеха с Малкълм.

Прибра роклята, заключи колата, погледна часовника си. Имаше двайсетина минутки. Какво толкова можеше да стане за двайсет минути, докато пият кафе?

Влезе в кафенето и отиде до сепарето, където госпожа Кавана вече обсъждаше менюто със сервитьорката.

— Имат отличен ябълков пай. Аз ще си взема пай.

— За мен само кафе — поръча Паркър и се настани на седалката срещу майката на Малкълм. — Днес ли е почивният ви ден?

— Само следобед. Трябваше да свърша някои неща. — Кей се облегна назад. — Синът ми има набито око за красиви жени, но не е глупак.

— Това е... добре да го знам.

— Забелязах, че ти е хвърлил око, още първия път, като дойде в сервиза. Отне му доста време да направи нещо по въпроса — това показва, че не е глупак. Ясно е, че и ти не си глупава.

Паркър се замисли за миг.

— Не мога да измисля какво друго да кажа, освен че сте права.

— Но си много различна от хората, с които сме свикнали в нашия квартал.

— Не съм сигурна какво имате предвид.

— Ако не си, ще си помисля, че все пак си глупава. Ти си Браун, носиш фамилното име, имаш положение в обществото и богатство. Недей да скачаш веднага на коня — предупреди я Кей, когато

сервитьорката донесе пая и кафето. — Не съм свършила. Държиш се като истинска наследничка на Браун и с това искам да кажа, че се държиш като хората, които са те отгледали и възпитали да бъдеш Браун. Родителите ти бяха добри хора, които не парадираха с името си, с положението си в обществото и богатството си. Не се стремяха да натрият носа на някого. Работила съм на някои от партитата, които организираха, когато ти беше малка. Винаги съм смятала, че можеш да съдиш за един човек по това как се отнася с помощния персонал.

Озадачена, Паркър само разбърка сметаната в кафето си.

— Харесвам и брат ти, макар че той и приятелите му не ме искат на сбирките им за покер, защото нямам нужните атрибути.

Паркър се разсмя и когато Кей се усмихна, тя видя в лицето на жената Малкълм.

— Ако се чудите дали е така, искам да знаете, че двамата с Дел съзнаваме и високо ценим привилегиите, които имаме по рождение.

— Това го виждам и сама. Двамата не сте седнали да лентяйствате по цял ден, нали? Знаете как да работите и да създадете нещо за себе си и за тези след вас. Това говори много за родителите ви, както и за вас.

— Много мило, че го казвате.

— Мило или не, така го виждам. Щом Мал ти е хвърлил око, то е само и единствено заради теб. Не е заради онова, което имаш — името, парите, положението в обществото. — Кей вдигна едната си вежда, забелязала пламъка в очите на Паркър. — А ти току-що отговори на единствения въпрос, който смятах да задам в случая. Вече знаеш какво търси той, така че можеше да си спестя думите. Сега мога да си хапна пая.

— Госпожо Кавана...

— Мисля, че след всичко това можеш да ме наричаш Кей. Или „мамче Кавана“, ако повече ти харесва.

— Ако си мислех, че Малкълм е „хвърлил око“ на наследството на фамилията Браун, аз щях...

— Вече да си го разкарала. И аз не съм глупава.

— Вие двамата винаги ли прекъсвате хората по средата на изречението?

— Ужасен навик. — Кей отново се усмихна. — Искаш ли малко пай? Много е хубав.

Паркър понечи да откаже, после взе втората виличка, която сервитьорката бе донесла, и опита малко.

— Имаш право. Много е хубав.

— Мразя да бъркам. Мал имаше тежко детство — продължи тя. — Донякъде е заради мен и сигурно затова мразя да греша. Донякъде е и въпрос на късмет. Но това не го е развалило. Мисля, че той го използва, за да постигне нещо в живота си, да докаже нещо. Има си недостатъци и аз първа бих го признала, но е добър човек. Смятам, че можеше да случуш и на по-лош от него, но едва ли може да намериш по-добър.

Паркър не можа да сдържи усмивката си.

— И той те обича. Личи си. Това е едно от нещата, които харесвам в него.

— Никога не ме е разочаровал, това ще ти кажа. Нито веднъж, никога. Двамата си правим семеен неделен обяд поне веднъж месечно у нас. Ела и ти другия път. Ще кажа на Мал да се разберете.

— Аз... с удоволствие ще дойда.

— Не съм добра като Морийн Грейди в кухнята, но няма да те отровя. Хапни още малко от пая.

Паркър отново взе виличката и хапна пай.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След вечерната консултация Лоръл сви крака на дивана и протегна ръцете си.

— Мисля, че тази булка определено е фаворит за титлата „Безумно вироглава“. Не само че иска кумата ѝ да води двете ѝ сиамски котки към олтара, вместо да носи букет, ами и настоява да включим животинките и в списъка с гости.

— Което означава ние да осигурим, а тя да плати храната — ще хапнат съомга — за всяка котка. — Мак вдигна очи към тавана.

— Освен това ще имат малки букетчета на каишките си. — Ема само се засмя. — Както и бавачка по време на приема. Къде ще намериш бавачка за котки? — попита тя Паркър.

— Ще говоря с ветеринаря. Поне не настоя да ги настаним на главната маса за тържествената вечеря.

— За малко се размина. Е, това е проблем, който що решаваме друг път — реши Лоръл. — Сега искам чаша хубаво вино, преди да видя какво мога да си изпрося от госпожа Г. за вечеря, тъй като Дел се обади и каза, че има късна среща.

— Смяна на плана — обяви Паркър. — Трябва да свършим нещо горе.

— Паркър, не мога да участвам в служебна дискусия. Мозъкът ми е блокирал.

— Не става дума за такава. — Паркър стана. — И мисля, че мозъкът ти ще се събуди.

— Не разбирам... — прозрението озари мигновено очите на Лоръл. — Намерила си рокля за мен.

— Да идем да видим.

Лоръл се усмихна широко и подскочи.

— Мой ред е! Има ли шампанско?

— Ти как мислиш? — попита Мак и ѝ помогна да стане.

— Важат същите правила — напомни Паркър, докато се качваха заедно нагоре. — Ако роклята не е подходящата за теб, значи не е. Без

сърдити и обидени.

— Още не съм решила какъв стил искам. Все се колебая. Но съм почти сигурна, че не искам було, толкова е средновековно. Извинявай — обърна се тя към Ема. — Но вероятно просто ще избира някакво украшение за косата или само цветя, затова не мисля, че роклята трябва да е прекалено традиционна. Не искам и да съм ултрамодерна, затова...

— И така се започва. — Мак я прегърна през кръста и я стисна здраво. — Нарича се „булчинска треска“, миличка. Била съм на твое място, изпитала съм я.

— Не мислех, че ще бъде така, но се предавам. Затова ли Дел каза, че ще закъснее днес?

— Обадих му се, когато намерих роклята. — Паркър спря пред затворената врата на Булчинския апартамент. — Излязоха навън с Джак и Картър. Готова ли си?

Лоръл прибра косата си зад ушите, леко се стегна. Засмя се.

— Напълно.

Както бе по-рано за Мак, после и за Ема, роклята на Лоръл бе окачена в средата на стаята. До нея имаше бутилка шампанско, която се охлаждаше в сребърна кофичка, както и поднос със сирене и плодове.

Госпожа Грейди стоеше, стиснала в ръка игленика с карфиците и фотоапарата си.

— Красива е, Паркър. — Съсредоточила поглед, Лоръл пристъпи по-близо. — Не бях много сигурна дали да е без презрамки, но ми харесва леко извитото деколте — нежно е — както и наборът, и мънистата по корсажа, които му придават плътност и блясък. — Пресегна се и докосна полата, само с върховете на пръстите. — Не бях сигурна за блясъка.

— На мен ми харесва как материята е прибрана в талията, сякаш нежно насочва погледа към сребрилата бродерия в центъра, а после се спуска плавно надолу. — Мак наведе глава, заобиколи и кимна. — Ще станат прекрасни снимки.

— Вижте само как пада и се прихлупва в средата на полата — добави и Ема. — С тези сребърни мъниста по ръбчетата. Украсят роклята, но не я правят прекалено натруфена. И как само тези линии и форми са повторени и на гърба. Наистина е хубава, Паркър. Браво.

— Ще видим това, след като момичето я облече. — Госпожа Грейди махна с ръка. — Помогнете ѝ. Аз ще наля шампанското.

— Не надничай — предупреди Мак и извърна Лоръл с гръб към огледалото.

— За късмет е точно твоят размер, така че няма да има нужда от много поправки. Затова взех и подплатата. Дори и да не харесаш роклята, самата подплата ще стане за роклята, която избереш в крайна сметка.

Мак грабна своя фотоапарат, след като бяха облекли Лоръл, за да улови в снимка как Паркър и Ема пригласяват полата, закопчават копченцата на гърба.

Мак чукна леко чашата си с тази на госпожа Грейди.

— Какво мислите?

— Нито дума, докато булката не каже мнението си. — Но в очите ѝ имаше влага.

— Добре, можеш да се обърнеш и да видиш.

След разрешението на Паркър Лоръл се завъртя. Лицето ѝ остана безизразно, докато се оглеждаше.

— Ами... — Тя се завъртя на една страна, после на друга, със сериозно лице, после леко поклати глава, от което сърцето на Паркър изтръпна.

— Може би не е точно това, което си имала предвид — започна Паркър. — Което си си представяла. Това е твоят ден. Трябва да бъде абсолютно подходяща.

— Да, така е. Не съм сигурна... — Лоръл се завъртя, за да може да погледне и разгледа добре гърба на роклята. — Просто не знам... как го правиш! Сякаш четеш мисли! — Тя се засмя и прегърна Паркър. — Трябваше да си видиш изражението. Истински стоик. Обичам те. Обичам ви, момичета. О, прекрасна е! Просто идеална. Трябва пак да се огледам.

Откъсна се от тях, за да се завърти пред огледалото със светнали очи, а Паркър само въздъхна облекчено.

— Три от три. — Ема чукна чашата си с нейната. — И макар да възнамерявах да предложа було, сега виждам, че си права, Лоръл.

— В този ред на мисли, взех тези. — Паркър прекоси стаята, за да донесе кутия, в която имаше два декоративни гребена за коса с

камъни. — Хрумна ми нещо. Ако можеш да спреш за секунда да се любоваш на себе си, искам да опитам нещо.

— Не може ли да се любовам на себе си, докато ти опитваш? Виж ме само. — Вдигнала поли, Лоръл се завъртя отново. — Аз съм булка!

— Тогава стой мирно. Мислех си, че ако прибереш косата си назад от слепоочията с тези, фризьорът може да измисли нещо забавно за косата на тила.

— И ще сложим цветя — може би косата й ще е достатъчно за френска плитка — пресметна Ема, — като останалата ще пада свободно. Ще кажем да вплетат тънка панделка с мъниста в плитката и ще закрепим малко цветя. Ароматен грах, беше ми казала, че харесваш най-много ароматен грах и божури.

— Наистина харесвам ароматния грах — потвърди Лоръл, после вдигна ръка и докосна бляскавите гребени в косата си. — Харесват ми гребените, Паркър. Точно такава нещо се опитвах да си представя. О, каква рокля! Това е роклята. Малко в стила на трийсетте години. Класическа, но не традиционна. Това е моята сватбена рокля.

— Сега всички заедно — нареди госпожа Грейди, — преди да се размекнете съвсем от емоции и шампанското. Браво на моите момичета — измърмори тя, докато те се подреждаха за снимката.

Мак оглеждаше огромната и ужасяващо подредена гардеробна на Паркър.

— Може би, ако имах толкова голям дрешник, и аз щях да го поддържам спретнат и подреден.

Паркър отхвърли една червена риза и продължи да избира.

— Не, нямаше.

— Много безчувствена забележка. Вярна, но безчувствена.

— Ако си подреждаше гардероба, нямаше да можеш да си купиш още една бяла блуза само защото е сладка, тъй като щеше да ти е известно, че вече имаш поне дузини бели ризи.

— И това е вярно, но трябва да отбележа и колко е важно да знаеш къде ти е коланът от лачена червена кожа, когато ти трябва точно той. — Мак отвори едно чекмедже в един от многото вградени шкафове, в което бе подредена колекцията от колани на Паркър,

спретнато намотани на ролка и подредени по цветовете. — И след като знаеш точно кое къде е и пазиш на компютъра си подробен списък на всичко, което имаш, и конкретното му място, защо тогава ти отнема толкова дълго да избереш нещо?

— Защото не знам къде ще ходим, нито как ще стигнем там. — В гласа ѝ се прокрадна раздражение и тя отхвърли още една риза. — И защото е важно да не изглежда, че смятам това за важно.

Разбрала идеално смисъла на думите ѝ, Мак кимна.

— Кашмирен пуловер, силен цвят. С остро или дълбоко кръгло деколте с бяла блуза отдолу, черни или сиви панталони. Боти на висок ток, в цвят в зависимост от цвета на пуловера. Тази вечер ще е хладно, затова си сложи и онова страхотно кожено яке, което стига до средата на бедрото и леко шумоли, когато вървиш.

Паркър се извърна към приятелката си.

— Имаш пълно право.

— Образите са моят бизнес. Сложи си страхотни обеци и си пусни косата.

— Пусната?

— По-секси е пусната, по-небрежна. Опушен грим на очите и бледи устни. Няма нужда да добавям да носиш луксозно бельо за всеки случай, защото ти имаш само такава. Често ме обзема завист към бельото ти.

Паркър обмисли цялостния образ, нарисуван от Мак.

— Не съм решила дали Малкълм ще има шанса да види бельото ми.

— О, да, решила си.

— Не знам дали ще бъде тази вечер.

— Така е още по-секси.

— Това ме прави нервна, а не обичам да съм нервна — отвори друго чекмедже. Поклати глава и отвори трето. — Това? Хубав, наситен морав цвят, остро деколте, но с оранжев кант, което добавя интересен детайл.

— Отлично. Ако имаш блуза в по-бледомораво, а ти сигурно имаш, сложи нея, вместо бяла. И сивите панталони, светлосивите, с права кройка. Освен това... — Отиде до отсрещната стена, където обувките бяха подредени по вид и допълнително разделени по цвят. — Имаш тези прелестни боти от велур в люляков цвят с този страхотен

заострен ток. Цветовете и материите са меки и наситени, но комбинацията има леко небрежен и все пак стилизиран вид, типичен за теб.

— Чудесно.

— О, и си сложи онези големи халки от ковано сребро. Много рядко ги носиш, а ще допълнят чудесно този тоалет.

— Много са големи.

Мак я посочи с пръст.

— Довери ми се.

— Защо си причиняваме всичко това? — запита Паркър. — Мъжете и без това не забелязват.

— Защото начинът, по който сме облечени, въздейства на това как се чувстваме, как се държим, как се движим. А това го забелязват. Особено как се движим. Облечи се, гримирай се. Ще знаеш, че изглеждаш добре, и ще се чувстваш добре. Така ще си прекараш чудесно.

— Щях, ако знаех какво да очаквам.

— Паркър? — Мак поглади с длан конската опашка на приятелката си, когато очите им се срещнаха в огледалото. — С повечето от мъжете, с които излизаш, знаеш какво да очакваш още от първия миг. Те не те притесняват. Не знам да си имала сериозно увлечение, нещо повече от обикновено харесване или може би известна загриженост за някого, откакто беше в колежа.

— Джъстин Блейк. — Паркър се усмихна леко. — Наистина си мислех, че съм влюбена в него, но после...

— Светът се срива — продължи Мак, мислейки си за времето, когато бяха загинали родителите ѝ. — Той не ти оказва нужната подкрепа тогава, нямаше тази сила.

— И това бе краят.

— И си остана така обаче. Наистина смятам, че Мал е първият мъж, с когото поемаш някакъв риск, след глупавия и егоистичен негодник Джъстин Блейк.

— И виж как добре ми се отразява.

Мак се обърна, постави длани на раменете ѝ.

— Обичам те, Паркс. Рискувай.

— И аз те обичам. — Паркър въздъхна. — Ще си сложи големите сребърни халки.

— Няма да съжالياваш. Трябва да тръгвам. Забавлявай се тази вечер.

Разбира се, че щеше да се забавлява. Защо не, мислеше си Паркър, докато си обличаше коженото яке, което Мак правилно ѝ бе препоръчала.

Знаеше как да се забавлява.

Тя не беше само ангажиран и делови човек през цялото време, както повечето, ако не и всички, от клиентите и можеха да потвърдят. Вярно, че забавлението с клиенти си беше бизнес, но това не елиминираше фактора на забавлението.

Знаеше, че прекалено много обмисля цялата ситуация, което я накара да се запита защо мисли прекалено много, докато накрая ѝ идваше да закрепци.

Нищо не можеше да я облекчи повече от звънеца на входната врата. Сега поне можеше да започне с каквото там щяха да правят тази вечер.

— Непринудено — напомни си тя, докато отиваше към вратата. — Спокойно. Без стрес и напрежение.

Отвори вратата и го видя, застанал на прага, с палци в джобовете на черните панталони и кожено яке върху синя риза с цвета на избелял деним, която не бе затъкната.

Непринуден, помисли си тя отново. Той определено владееше това умение.

— Изглеждаш чудесно.

Тя понечи да пристъпи навън.

— Благодаря.

— Наистина страхотно. — Той не отстъпи, за да ѝ направи път, а направи крачка към нея. Много ловка маневра, щеше да си помисли тя по-късно, при която ръцете му се озоваха в косата ѝ, а устните му — върху нейните.

— Не каза къде ще ходим — успя да прошепне тя. — Нито как... — Забеляза колата му отвън, ниско полегнал звяр в лъскаво черно. — Страшна кола.

— Тази вечер е малко хладно. Реших, че няма да искаш да сме с мотора.

Паркър слезе по стъпалата на верандата и се възхити на силуета на колата. Дел имаше право. Наистина бе елегантна.

— Изглежда нова, но не е.

— По-стара е от мен, но пък се движи отлично.

Отвори ѝ вратата.

Тя се качи. Усети миризмата на кожа и мъжественост и това я накара да осъзнае по-осезаемо своята женственост. Когато и той седна и завъртя ключа, звукът от двигателя я накара да си представи юмрук, свит и готов за удар.

— Е, разкажи ми за колата.

— „Корвет“, модел шейсет и шеста.

— И?

Той ѝ хвърли бегъл поглед, после рязко потегли по алеята.

— Движи се страхотно.

— Виждам го.

— Четирискоростна трансмисия с ниско предавателно число, седемлитров двигател с висок разпределителен вал, двойни странични ауспуси.

— Какво е предимството на ниското предавателно число в трансмисията? Предполагам, че за нея говориш, а ниското число означава, че няма голяма разлика между предавките.

— Схванала си. То е за двигатели с максимална мощност — спортни коли — така че използваните предавки имат малък диапазон. Така контролът е на шофьора.

— Няма смисъл да имаш такава кола, ако не е.

— Тук сме на едно мнение.

— Откога я имаш?

— Като цяло ли? Около четири години. Тъкмо привърших с реставрирането ѝ преди няколко месеца.

— Реставрирането на коли явно е тежка работа.

Той я погледна косо, докато ръката му бе заета със скоростния лост.

— Бих могъл да изтъкна каква ирония е именно ти да кажеш, че нещо е тежка работа. Освен това ми служи като подвижна реклама за бизнеса. Хората забелязват подобна кола, после разпитват за нея. Разчува се наоколо. Така може би някой богат наследник, който държи в гаража си дядовия си „Кадилак“, ще реши да го реставрира или пък някой по-възрастен тип с тлъста пачка в джоба си ще реши да се върне в младостта си и ще ме наеме да му намеря и ремонтирам „Порше

деветстотин и единайсет“ от седемдесет и втора година, в което е изгубил девствеността си, което си е постижение в подобна кола.

— Ще приема думите ти на доверие.

Той се ухили.

— Ти къде изгуби своята?

— В Кабо Сей Лукас.

Усмивката му бе светкавична.

— Виж ти, колко ли хора могат да кажат същото?

— Доста от жителите на Кабо Сен Лукас, предполагам. Но да се върнем на колата, много е хитро. Да си имаш подвижна реклама на бизнеса.

И наистина се движеше чудесно, помисли си тя. Прилепваше към извивките на пътя като гушер върху камък. И също като мотора, издаваше приглушено ръмжене и тихо бучене, които говореха за сила и мощ.

Не беше практична, разбира се, ни най-малко. Нейният седан бе практичен. Но...

— С удоволствие бих я покарала.

— Не.

Тя наклони глава, предизвикана от категоричния отказ.

— Имам отлично шофьорско досие.

— Сигурен съм. И все пак не. Каква беше твоята първа кола?

— Малко БМВ кабрио.

— Модел триста дващест и осем, инжекцион?

— Щом казваш. Беше сребристо. Много го харесвах. А твоята?

— „Камаро зет дващест и осем“ от осемдесет и втора година, с пет скорости, осемцилиндров двигател. Колата беше истински звяр на пътя. Поне когато приключих с нея. Беше навъртяла над сто и дванадесет хиляди километра, когато я взех от един тип в Стамфорд. Както и да е. — Той паркира срещу един популярен ресторант. — Реших, че можем да хапнем.

— Добре.

Улови ръката ѝ, докато прекосяваха улицата, което предизвика у нея странна лека тръпка, отбеляза тя.

— На колко години беше, когато получи колата?

— На петнайсет.

— Дори не си бил достатъчно голям, за да шофираш.

— Това бе един от многото аргументи на майка ми, когато разбра, че съм похарчил голяма част от парите, които би трябвало да спестявам за колежа, за някаква раздрънкана бричка, която изглеждаше готова за моргата. Щеше здраво да ме натупа и да ме накара да я продам, ако Напи не я бе разубедил.

— Напи?

Той вдигна два пръста, когато влязоха в ресторанта, и получи кимване и сигнал да изчакат малко от салонния им управител.

— Тогава той беше шеф на сервиза, който сега е мой. Работех за него през уикендите и през лятото, както и когато успеех да се измъкна от училище. Той я убеди, че реставрирането на колата ще има образователен ефект, че така ще уча занаят и че това ще ме държи настрана от неприятности, което предполагам си беше самата истина. През повечето време.

Докато вървеше редом с него след салонния управител, Паркър се замисли за своите лета като ученичка. Тя бе работила във „Фондация Браун“ и заедно с Дел се учеха да поемат отговорности и да уважават наследството си, но по-голямата част от ваканциите бе прекарвала в Хемптънс, край басейна на имението им или с приятелки, както и седмица-две в Европа.

Той си поръча бира, тя — чаша червено вино.

— Съмнявам се, че майка ти би одобрила бягството от училище.

— Не и когато ме хванеше, което се случваше често.

— Вчера я срещнах. Пихме кафе.

Видя нещо, което рядко се бе случвало. Малкълм Кана да зяпна от изненада.

— Пили сте кафе... Тя не ми е казала.

— О, беше случайна среща. — Паркър небрежно разгърна менюто. — Трябва да ме поканиш на вечеря.

— Сега вечеряме.

— Неделна вечеря. — Тя се усмихна. — Кой е уплашен сега?

— Уплашен е силна дума. Считай се за поканена, а допълнително ще се уговорим кога е удобно. Била ли си тук преди?

— Ммм. Сервират печени картофи, големи като футболна топка. Мисля да си поръчам един. — Остави менюто си настрана. — Знаеше ли, че майка ти е работила за моята понякога, помагала е на персонала за разни партита.

— Да, знам. — Очите му се впиха в лицето ѝ. — Мислиш ли, че това е проблем за мен?

— Не. Не мисля. Смятам, че би могло да е проблем за някои хора, но ти не си от тях. Не го казах в този смисъл. Просто ме порази...

— Какво?

— Че е имало връзка между нас още тогава, когато сме били деца.

Сервитьорът донесе напитките им и взе поръчката.

— Веднъж смених гума на майка ти.

Тя усети леко стягане в сърцето.

— Така ли?

— Пролетта, преди да замина. Сигурно се е прибирала от някой обяд в кънтри клуба или някъде другаде. — Той отпи глътка бира и се върна в спомените си, извика образа в съзнанието си. — Беше с красива рокля, от онези, които се развяват и карат мъжете да си мечтаят зимата никога да не идва. Имаше напъпили рози, цялата беше на червени пъпки от рози.

— Помня тази рокля — прошепна Паркър. — Представям си я в нея.

— Беше свалила гюрука на колата и косата ѝ бе разрошена от вятъра, носеше и големи слънчеви очила. Казах си, че прилича на кинозвезда. Както и да е, гумата не беше спукана. Просто издишаше бавно, което тя не бе забелязала навреме, затова бе отбила и бе повикала помощ. Никога не бях виждал жена, която изглежда като нея. Толкова красива. Преди да срещна теб. Тя си говореше с мен през цялото време. Къде ходя на училище, какво обичам да правя. И когато разбра, че съм син на Кей Кавана, тя ме разпита за нея, как е и какво прави. Даде ми десет долара повече и ме потупа по бузата. И докато я гледах как потегля с колата си, си помислих, спомням си го, че това е красотата. Истинската красота.

Отново вдигна бирата си и забеляза израза на лицето на Паркър.

— Не исках да те натъжавам.

— Не съм тъжна. — Макар че очите ѝ пареха. — Ти ми даде малко късче от нея, което няхах досега. Толкова много ми липсват, толкова болезнено, затова за мен е утеха да събирам тези късчета, тези образи. Сега мога да си я представя в пролетната ѝ рокля на розови пъпки, как си говори с момчето, което ѝ сменя гумата, едно момче,

което само чака да дойде моментът, в който може да замине за Калифорния. И как го очарова. — Тя се пресегна и сложи длан върху ръката му на масата. — Разкажи ми за Калифорния и какво си правил там.

— Нужни ми бяха шест месеца, за да стигна.

— Разкажи ми за това.

Научи, че е живял в колата си през голяма част от времето, че се е хващал на случайна работа, за да си плати бензина, храната и понякога нощувка в мотел.

Разказът му звучеше забавно и любопитно и докато се хранеха, тя си мислеше, че вероятно е било по малко и от двете. Но си представяше и колко тежко и страшно сигурно е било на моменти за момче на тази възраст, което е далеч от дома си и живее само с онова, което съумее да изработи по пътя.

Беше работил на бензиностанция в Питсбърг, после в сервиз в Западна Вирджиния, след това продължил към Илинойс, където работил като механик в околностите на Пеория. И така се придвижвал, прекосявайки страната, и бе видял части от нея, които Паркър знаеше, че не бе виждала и едва ли някога щеше да види.

— Мислил ли си някога да се върнеш? Просто да направиш обратен завой и да се прибереш у дома?

— Не. Трябваше да стигна там, закъдето бях тръгнал. Когато си на осемнайсет, можеш да изкараш много дълго време само с гордостта и ината си. А и ми харесваше да съм сам, без някой да ме наблюдава и да повтаря как било ясно, че няма да успея и че за нищо не ме бива.

— Майка ти никога не би...

— Не, не мама.

— О! — Вуйчо му, досети се тя, но не каза нищо.

— Това е дълга и грозна история. Нека вместо това се разходим.

По оживената главна улица се сблъскваха с хора, които тя познаваше или пък той. И в двата случая имаше достатъчно озадачаване и любопитство, за да го развеселят.

— Хората се чудят какво правиш с мен — отбеляза той — или какво правя аз с теб.

— Най-добре всеки да си гледа неговата работа, вместо да се чуди за чуждите.

— В Гринуич всички са склонни да мислят за семейство Браун. Просто са по-внимателни, когато става дума за теб.

— За мен ли? — Искрено изненадана, Паркър го изглежда намръщено. — Защо?

— В твоя бизнес се сблъскваш с много тайни. В моя — също.

— Какво имаш предвид?

— Хората карат колата си на преглед например, но не — винаги се стараят да извадят всичко, което не искат да се вижда от други.

— Като например?

— Не мога да ги издавам.

Тя го сръчка с лакът.

— Няма такова нещо, ако не знам кой какво е забравил.

— В сервиза си имаме постоянно съревнование. Който намери най-много части от дамско бельо за месеца, получава каса бира.

— О! Хммм.

— Сама попита.

Тя се замисли за момент.

— Мога да те надмина — реши тя. — Мога да те надмина в това.

— Добре.

— Веднъж намерих сутиен „Шантел“ с получашки черна дантела, размер трийсет и шест С, да виси на един клон на върбата край езерото, а във водата плуваха и бикините от комплекта.

— Коя е Шантел?

— Дизайнерка на бельо. Ти разбираш от коли. Аз — от мода.

— Има нещо в колите и сватбите — подхвърли той, докато отваряше вратата до шофьорското място за нея, — което подтиква жените да си свалят бельото. — Ухили се, докато тя се настаняваше на седалката. — Не се стеснявай.

— Много мило от твоя страна.

Когато отново се озова в колата, тя си каза, че вечерта е била успешна. Беше й приятно, беше се забавлявала с него и бе научила малко повече, макар че се бе наложило да тегли думите му с ченгел.

И само на два пъти се наложи да излезе, за да говори по телефона с клиентки.

— Голяма сватба през уикенда — подметна той.

— Две големи, две средни и смесено предсватбено тържество в четвъртък вечер, веднага след репетицията. Както и две събития извън

имението.

— Натоварена програма. Защо му е на един мъж да ходи на предсватбено тържество?

Понечи да му отговори дипломатично и професионално, после се засмя.

— Защото годеницата му го кара. За мъжете приготвяме допълнителен бар и пури на терасата. Това помага да издържат до края.

— И морфин ще ми е малко. Колкото до сватбата. Имах предвид тази на сестрата на Картър.

— О, да. Всички я очакваме с нетърпение. С Шери беше истинско удоволствие да се работи. Не попадаме често на булки като нея. Ти си на дванайсета маса. Ще си прекараш добре вечерта.

— Уверен съм.

Когато колата зави по алеята, Паркър усети, че съжaliaва, задето вечерта приключва, колкото и нервна да бе преди началото ѝ.

— Лятото си отива — отбеляза тя, когато слезе от колата и усети хладината на нощта. — Обичам есента, цветовете и уханието, промяната в светлината. Но винаги ми е тъжно да се сбогувам със зеленината и летните цветя. Предполагам, че и ти съжaliaваш, че трябва да се разделиш с мотора си до другата година.

— Ще се поразходя с него още няколко пъти. Вземи си почивен ден и ще го направим заедно.

— Изкусително предложение. — Наистина смяташе така. — Но сме плътно ангажирани през следващите няколко седмици.

— Мога да почакам. Бих предпочел да не го правя. — Пристъпи близо до нея и макар да не я докосваше, тя почувства нарастването на възбудата. — Защо не ме поканиш да вляза, Паркър?

Тя възнамеряваше да каже „не“, бе планирала да го направи още когато се обличаше за излизане. Прекалено рано, прекалено много, прекалено рисковано.

Отвори вратата и му протегна ръка.

— Влез, Малкълм.

Той пое ръката ѝ и затвори вратата зад гърба си. Очите му останаха приковани в нейните, настоятелни, единственият контакт помежду им бе докосването на дланите.

— Покани ме горе. В леглото си.

Тя почувства туптенето на сърцето си, бързите му удари в гърлото си. Бъди разумна, заповяда си мислено тя. Бъди внимателна.

В место това тя пристъпи към него този път, тя потърси устните му със своите.

— Ела горе, Малкълм. Искам те в леглото си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изкачването беше дълго, помисли си той, достатъчни дълго, за да усети нервността ѝ. Тя умееше да се прикрива, но той се бе научил как да я разгадава. Особено сега, когато усещаше всяко нейно движение, всяко вдишване.

Качиха се по елегантно извитите стълби до нейното крило, където тишината бе толкова пълна, че можеше да се закълне, че чува ударите на сърцето си. И на нейното.

Тя влезе в спалнята — голяма, в пастелни цветове, със снимки и картини, както и меко проблясващи мебели, които сигурно бяха служили на поколения наред.

Паркър заключи вратата и забеляза повдигнатата му вежда.

— О... обикновено не го правя, но Лоръл или Дел може... Както и да е, ще взема якето ти.

— Якето ми?

— Ще го сложа на закачалка.

Разбира се, че ще окачи якето му. Беше типично в неин стил. Леко развеселен, той го съблече и ѝ го подаде. Когато тя прекоси стаята и влезе през някаква врата, любопитството го накара да я последва.

„Дрешник“ не бе достатъчно голяма, нито достатъчно изискана дума. В никой от дрешниците, които някога бе притежавал или виждал, нямаше изящни малки табуретки с извити крака, декоративни лампи или пък цяла стена с обувки. В една малка ниша — а дрешниците обикновено не предполагаха наличието на ниши — имаше осветено огледало, разположено над нещо като малко бюро, където тя явно се занимаваше с косата си или лицето, но единственото нещо върху плота му сега бе ваза с дребни цветя.

— Това общият ви дрешник ли е?

— Само мой. — Тя отметна коса и погледна през рамо. — Харесвам дрехите.

Също като „дрешник“, и думата „харесвам“ не бе достатъчно значима и изискана, за да опише отношението на Паркър Браун към дрехите.

— Подредила си ги по цветове. — Запленен, той прокара пръст по секцията с бели блузи. — Даже си ги — как се казва — нюансирала като в цветен каталог.

— Така е по-ефикасно. Ти не държиш ли инструментите си подредени?

— Мислех, че да. Тук има телефон.

— Само домофон. — Тя извади мобилния си от чантичката, която бе оставила на един плот.

— Искаш да се обадиш ли?

— Трябва да го заредя — отвърна тя, мина покрай него и излезе от стаята.

Тя направо можеше да организира екскурзии в този дрешник, помисли си Мал и постоя вътре още минутка. Да дава коктейли. Или да провежда събрания на борда.

Когато излезе, видя, че е оставила телефона на зарядното върху нощното шкафче близо до вратата към терасата. И за негово удивление, бе започнала да сгъва внимателно покривката — или завивката, както там се казваше — на леглото.

Той само се облегна на стената и я загледа. Движенията ѝ бяха енергични и грациозни, забеляза той, докато пригладваше, сгъваше и отново пригладваше завивката. Паркър Браун не можеше просто да се отпусне върху леглото.

Нищо чудно, че никога не бе изпитвал към друга жена онова, което изпитваше към нея. Никоя друга не можеше да се мери с нея.

— Нямам такъв навик. — Тя остави сгънатата покривка върху пейката в долния край на леглото.

— Да сгъваш завивката ли?

— Да водя мъже тук. Ако и когато го направя...

— Интересувам се само от теб и мен. Нервна си.

Тя се извърна и отиде до тоалетката. Погледът ѝ срещна неговия, докато сваляше обещите си.

— А ти не си.

— Прекалено много те желая, за да съм нервен. Не ми остават сили за друго. — Приблужи се до нея. — Свърши ли?

— С кое?

— С премислянето, колебанията.

— Почти.

— Нека ти помогна.

Хвана я за раменете и рязко я дръпна към себе си. Целувката на силните му и страстни устни ѝ помогна. Доста.

В мига, в който тя вдигна ръце, за да ги обвие около врата му, той повдигна пуловера ѝ нагоре и с едно бързо и нетърпеливо движение го измъкна през главата ѝ. Метна го върху стола.

— Можеш да го окачиш после.

— Пуловерите не се окачват.

— Защо?

— Защото... — Дъхът ѝ пресекна, когато дланите му се плъзнаха по тънката риза, по нея. — Това разваля формата им.

— Харесвам твоите форми. — Измъкна през главата ѝ и ризата и я метна върху пуловера. — Страхотно. — Прокара пръсти по дантелените чашки на моравия ѝ сутиен. — Това цветово координиране много ми допада.

Смехът ѝ завърши с пресеклива въздишка, когато ръцете му се плъзнаха надолу, устните му продължиха пътя си надолу. Той коленичи.

— Малкълм.

— По-добре свали ботите. — Той дръпна ципа от вътрешната им страна. — Не би искала да се увлечеш и да се озовеш с тях в леглото.

— Шегуваш ли се с мен, или ме съблазняваш?

— Мога и двете. Не само ти можеш да вършиш няколко неща едновременно. — След като бе свалил ботите ѝ, той прокара ръце нагоре по краката ѝ. — Това вече е Светият граал.

— И преди си виждал краката ми.

— Не и по този начин. — Разкопча панталона ѝ, дръпна ципа надолу, после смъкна крачолите надолу по краката ѝ. — Не, не и така. — Вдигна стъпалата ѝ едно по едно, за да ги освободи от смъкнатите панталони.

Протегна ръце нагоре, от прасеца до бедрото, за да докосне ръбчето на моравата дантела.

Телефонът ѝ звънна.

Той вдигна поглед, зелените му очи блестяха диво.

— Не и този път.

Тя поклати глава.

— Не, този път не.

Той скочи. Движението му бе толкова рязко, че както зрението ѝ, така и мислите ѝ се замъглиха. Устните му не просто поеха нейните, а направо се впиха в тях, докато задебелите му длани се нахвърлиха върху тялото ѝ и сякаш запалваха огньовете под кожата ѝ. Нервността, която я бе обзела сега, експлодира в чиста и примитивна нужда.

Тя задърпа копчетата на ризата му. И нейните ръце искаха да докоснат плът. Искане да я усетят, да я превземат. Когато стигна до плътта, до мускулите, релефните издутини, грубата и гладка кожа, нуждата се превърна в неистова жажда.

Опита се да я утоли с устни върху шията му, където топлата му кръв пулсираше ускорено, със зъби върху рамото му, където мускулите бяха напрегнати като въжета. Но жаждата стана още по-силна.

Можеше да я има още в този миг и на това място, бързо и страстно. Тя го искаше, чу се как му го казва, за да задоволи тази безумна жажда, преди да я погълне и изпепели жива.

Той я вдигна на ръце. Усещането не бе като че я носи към леглото, а по-скоро сякаш я замъкваше в пещерата.

И тя потрепери от удоволствие.

Когато се озова под него, тя изви тяло нагоре, притисна се страстно към него.

— Сега. Сега, сега, сега.

Той успя да поклати глава.

— Направо ме убиваш.

Не можеше да я желае толкова много и да приключи всичко, както бе започнало. Но камшикът на страстното желание го пришпорваше брутално, а тя бе като истинска буря, която се вихреше под него, около него, над него. Тялото ѝ бе толкова стегнато, толкова възбуждащо с копринената ѝ кожа върху тренираните мускули, че подкопаваше самоконтрола му. Нуждаеше се от още, преди да вземе всичко.

Не за да вкуси от него, защото знаеше, че това само ще го подлуди, а за да поеме на големи и жадни глътки.

Прелестните ѝ гърди най-последно бяха в ръцете и в устата му, докато ноктите ѝ се впиваха в гърба му, в бедрата му. Невероятните ѝ

крака, разтворени за него, бяха обвити около тялото му, мускулите на изящните ѝ бедра потръпваха, докато той я докосваше както му харесваше. Както искаше.

А лицето ѝ, с хладната и класическа красота, сега бе пламнало, изгаряше, сините ѝ очи бяха потъмнели, устните ѝ бяха парещи и жадни.

Той я доведе до оргазъм, дланите му бяха груби и безмилостни, правеше го заради нея, заради себе си. Искаше да я види как стига до върха, как се издига и се пречупва. Тя извика, ноктите ѝ се впиха още по-дълбоко. В мига, в който тя стигна предела, той проникна в нея.

Тя отново извика, задавен звук, който издаваше удоволствие. Това удоволствие, диво и разтърсващо, я понесе като вихрушка, все по-нагоре и по-нагоре, докато не остана нищо друго.

Погълната от устрема, потънала в усещанията си, тя ги пришпорваше със същия плам, с някаква дълбока сила.

Той потъна дълбоко, тя се издигна още по-нагоре, телата им блестяха от потта на страстта и нуждата. Видя лицето му над нея, рошавата му коса и котешките му очи, вперени в нея.

Опита се да проговори, да му каже... нещо. Но единственото, което се откъсна от устните ѝ, бе името му.

Когато телефонът звънна, тя чу само бясното туптене на сърцето си.

Лежеше под него, останала без дъх от бурята и от пълната тежест на тялото му, която се бе стоварила върху ѝ като камък.

Бяха се разкъсали взаимно на парчета, помисли си тя, само дете нямаше кървави следи. Винаги бе смятала, че е разкрепостена и отзивчива в леглото — с подходящия партньор — но това бе като яростна битка с една-единствена цел.

Покажи ми всичко, което имаш, и после още.

Което, заключи тя, обясняваше усещането за лек шок и пълно задоволство.

Искаше ѝ се да мисли, че и той изпитва същото или пък просто бе изпаднал в кома. Поне не беше сърдечен удар, тъй като усещаше бесните удари на сърцето му.

Когато вдигна ръка и докосна косата му, той изпъшка.

Значи не беше в кома, а...

— Ти падаш — каза му тя и главата му рязко се вдигна.

— Какво?

— Ти падаш, ето защо... — Силната обида, изписана по лицето му, накара лампичката в главата ѝ да светне. — О, господи, не в този смисъл. — В гърдите ѝ напираше смях и се мъчеше да заобиколи наковалнята, притиснала гръдния ѝ кош. Задъха се, размаха ръце във въздуха и се опита да каже нещо, въпреки неконтролируемия смях. — След това. Падаш след това.

— Аз съм мъж, което би трябвало да си разбрала от...

— Не и в този смисъл. — Отново се засмя, безпомощно, докато накрая си пое дъх свободно, когато той се премести. Вдиша дълбоко и се наложи да седне и да се хване за ребрата. — След... след това. Просто падаш като камък. — Тя плесна ръце една в друга. — Като скала. Но няма нищо, защото и бездруго спрях да дишам някъде между третия и четвъртия оргазъм.

— О, съжалявам. — Той отметна косата от лицето си. — Броиш оргазмите си?

— Нещо като хоби ми е.

Сега той се засмя.

— Радвам се да помогна за колекцията ти.

Тя не покри тялото си, а той си призна, че бе очаквал да е от жените, които посягат към чаршафите още щом страстта леко охладнее. Но тя само седеше гола, с порозовяла кожа, и му се усмихваше.

— Пълна си с изненади, Легс.

— Харесвам секса.

— Така ли? Нямахте да се досетя.

— Често забравям този факт в дългите периоди, когато не правя секс. Беше хубаво да си го припомня. — Тя се пресегна и проследи с пръст пресичащите се белези по бедрото и хълбока. — Това сигурно е боляло.

— От голямата катастрофа е. Понатроши ме.

— А това? — Погали по-тънките линии по ребрата му.

— Също. Там, на рамото. Както и още няколко тук и там.

— Този?

Той погледна надолу към сърповидния белег на дясното си бедро.

— Този е от друга каскада. Леко недоглеждане. Ти нямаш нито един.

— Белег ли? Имам.

— Скъпа, разгледах всеки сантиметър.

— Тук. — Тя потърка с пръст място в косата си, малко над лявото слепоочие.

Той седна и също потърка мястото.

— Не усещам нищо.

— Да, но е там. — И колкото и нелепо да бе, струваше й се, че е въпрос на чест. — Четири шева.

— Толкова много?

— Не се хваля.

— Как го получи?

— Бяхме в Прованс и цял ден бе ваяло. Когато слънцето се показва, изтичах на терасата. Бях на седем. Подхлъзнах се и забих глава в железния парапет.

— Ранена в Прованс.

— Болеше ме много. Ами тези? — Тя се намръщи на тънките и почти равномерно разположени хоризонтални белези по лявата му лопатка. И усети как тялото му се напруга, когато ги докосна.

— Нищо важно. Блъснах се в един шкаф. С метални решетки.

Тя не помръдна дланта си.

— Чичо ти.

— Беше отдавна. Имаш ли вода наблизо?

Без да обръща внимание на въпроса му, тя се наведе и докосна с устни белезите.

— Никога не съм го харесвала.

— Нито пък аз.

— Сега — още по-малко. Ще донеса вода.

Стана от леглото и отиде до дрешника. Той със съжаление забеляза, че си е наметнала халат, когато се появи с две малки бутилки вода.

Студени.

— И хладилник ли имаш там?

— Малък вграден хладилник. Удобно е. И... — Тя разви капачката на бутилката си. — Много ефикасно.

— Спор няма. — Видя я как хвърля бегъл поглед към телефона и се усмихна. — Хайде, давай. Няма смисъл да се разсейваш.

— Обещавам на нашите булки да сме на разположение по всяко време. А дори и да не беше така — добави тя, докато отиваше да вземе телефона, — някои от тях пак биха се обаждали когато им скимне. Сватбите могат и наистина значат всичко на света, когато става дума за твоята собствена такава. Клара Елдър, две позвънявания — каза тя, щом погледна дисплея. Включи гласовата поща.

Той я чу как въздъхна и видя как затвори очи, докато сяда на леглото.

— Лоши новини?

— ИстERICните и разплакани булки винаги са лоша новина.

Когато изслуша и второто съобщение, тя отвори чекмеджето на нощното шкафче, извади таблетки против стомашни киселини и си взе една.

— Какъв е проблемът?

— Скарала се е със сестра си, която е и нейна кума, заради роклята, която иска тя да облече. Кумата изобщо не я харесва и според Клара младоженецът е взел страната на сестра ѝ, което е довело до нов голям скандал и той излязъл от апартамента им. Трябва да ѝ се обадя. Може да ми отнеме известно време.

— Добре. — Той сви рамене, пийна жадно вода. — Тъкмо ще видя как оправяш всичко.

— Оценявам високо доверието ти — отвърна тя, после набра номера на клиентката.

— Искаш ли нещо по-силно от вода?

Тя поклати глава.

— Клара, обажда се Паркър. Съжалявам, че не можах да те чуя по-рано.

Паркър замълча и в тишината Малкълм можеше да чуе, макар и не самите думи, истеричния глас на булката. Писклив и пресекващ от гневни сълзи.

Значи, заключи той, стратегията бе да я остави да излее всичко, да си изплаче гнева и сълзите пред човек, които ѝ съчувства. Докато Клара си изливаше душата, Паркър стана и отвори вратата към терасата. Вътре нахлу хладен въздух с уханието на нощта. На Малкълм му хареса как ветрецът развя халата ѝ.

— Разбира се, че си разстроена. — Гласът на Паркър бе направо гальовен. Хладен повей, помисли си той отново, върху горещия гняв. — Никой освен теб не може да разбере напрежението, свързано с всички решения и детайли. Естествено е да си засегната, Клара. Всеки на твое място би се засегнал. Но мисля... Хммм. Аха. — Тя продължи да издава утешителни звуци, докато отново затвори вратата на терасата и се върна да седне на леглото. Този път отпусна глава на свитите си колене. — Разбирам напълно и имаш право, това е твоята сватба. Твоят ден. Предполагам, че Нейтън само е искал да помогне... Да, знам това, но нека си признаем, Клара, мъжете просто не разбират, нали? — Извърна лице и се усмихна на Малкълм, при което вдигна очи към тавана. — И понякога просто се забъркват в нещо, а после не знаят как да се измъкнат. Наистина вярвам, че Нейтън се е опитвал да изглади нещата между теб и Марго, защото не е искал да си разстроена. Просто е действал непохватно. — Отново се заслуша в телефона и Малкълм долови как тонът на булката е вече малко по-спокоен. — Въпросът не е в това, че за него не са важни подробностите, Клара, а че ти си по-важна. Гняв и напрежение, Клара, от двете страни. Знаеш, че той те обожава и че знае колко много означавате една за друга ти и Марго. Не. — Тя отново вдигна очи към тавана. — Не мисля, че не си била права. — Без думи изрече: Да, мисля. — Смятам, че емоциите са взели връх в ситуацията. И още нещо, Клара, знам колко ще съжеляваш, ако сестра ти не стои до теб в най-важния ден от живота ти. Да, роклята е важна. Много е важна. Мисля, че мога да помогна в това отношение. Защо не се срещнем всички заедно в магазина другата седмица? Ти, Марго и аз. Сигурна съм, че ще намеря нещо, което да хареса и на двете ви. — Послуша още минута-две, успокои отново жената, насочи я спокойно към решението на проблема. — Точно така. Защо сега не се обадиш на Нейтън? Да, знам, но нима бихте могли да сте щастливи, ако оставиш това да стои помежду ви? Роклята е важна, но нищо не е по-важно от това, че ти и Нейтън започвате живота си заедно... Знам, че ще го направиш. — Засмя се. — Обзалагам се. Ще се видим с теб и Марго във вторник. Затова съм тук. Лека нощ.

— Браво.

Паркър издиша шумно.

— Искан сестра й да носи резеда, която тя никак не харесва. Казва, че й придава болнав вид, и понеже съм виждала Марго, съм

сигурна, че е така.

— Какво, по дяволите, е резеда?

— Особено жълтеникавозелено. Една добра сестра не би искала кумата ѝ да изглежда бледа и болнава, но пък една добра кума следва да преглътне всичко и да носи онова, което булката иска. Основно сватбено правило. И така следва голяма кавга, която продължава и по телефона и в която била замесена и майката на булката, но тя мъдро не взела отношение. После горкият младоженец се опитва да потуши бурята, като казва на побеснялата булка, че не е чак толкова важно и може просто да избере друга рокля. Че важното в случая са те двамата. След което булката избухва наново и се продължава до безкрайност.

— Значи всичко е заради цвета.

Тя се засмя.

— Цветът е само последната капка. Става въпрос за власт, контрол, емоции, стрес и отношения в семейството.

— Успя да я убедиш да избере друга рокля и да се обади на годеника си, при това без да ѝ кажеш каква глупачка е.

— Такава ми е работата. Освен това тя не е толкова глупава, колкото фокусирана върху дребните детайли, които би трябвало да остави на мен.

— И тези детайли са виновни за това, че държиш таблетки против киселини в нощното си шкафче?

— Помагат ми, когато някоя разгневена и разплакана булка се обади посред нощ. — Тя отметна коса върху раменете си и се загледа в лицето му. — Трябва да ставам рано.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не, не искам, но ако останеш, трябва да знаеш, че ще ставам рано.

— Чудесно, защото и аз трябва да стана рано. — Остави бутилката вода и се пресегна да погали разпиляната по раменете ѝ коса. — Защо не минем към втория рунд малко по-бавно?

Тя обви ръце около врата му.

— Защо не?

Мал чу алармата на часовника и отвори едно око в мрака. Усети как Паркър се размърда до него и после се пресегна да спре звука.

— Трябваше да попитам точно какво разбираш под „рано“ — измърмори той.

— Днес съм плътно ангажирана и искам да си направя тренировката, преди да започна деня.

Той отвори и двете си очи, за да погледне часовника. Пет и петнайсет. Можеше да е и по-зле.

— Нямам нищо против тренировките. Другия път ще си донеса спортен екип.

— Имам резервни дрехи, ако искаш да използваш фитнеса.

— Не мисля, че твоите ще ми станат.

Тя включи нощната лампа, стана и като наметна халата си, отиде до дрешника.

— Изчакай минутка.

Точно след толкова, докато той обмисляше дали да не дремне още половин час, тя се появи със сива тениска, спортни гащета и чорапи.

— На Дел ли са?

— Не. Държа най-различни дрехи за гости.

— Имаш дрехи за гости?

— Да. — Остави ги на леглото. — И както виждаш, това е много полезен навик. Освен ако само не си се шегувал, че искаш да потренираш.

— Дай ми пет минутки.

На нея ѝ трябваша съвсем малко повече, за да се преоблече в секси червено потниче и спортен клин, който стигаше над коляното. Върза косата си на опашка. И закачи телефона на колана на кръста си.

— Колко дни в седмицата тренираш, за да имаш това тяло, Легс?

— Седем.

— Е, от моя гледна точка мога да кажа, че си струва. — Потупа я леко по дупето, което я накара да примигне. — И на чичо Хенри.

Паркър се засмя и го поведе към фитнеса.

Той спря на прага. Бе виждал залата им със спортни уреди във вилата в Хемптънс, но онова бе нищо в сравнение с това тук.

Две бягащи пътечки, кростренажор, велоергометър, универсална лежанка, гирички, лежанка с тежести — да не говорим за огромния телевизор с плосък екран и хладилната витрина, в която имаше

бутилки вода и сок. Забеляза също и спретнато сгънати кърпи, влажни кърпички за дезинфекция, страхотна гледка.

— Удобно — отбеляза той — и ефикасно.

— Години наред го използвахме само двете с Лоръл, а Ема и Мак само понякога се отбиваха тук. Но напоследък има повече посетители. Мисля, че е време да сложим още един кростренажор и велоергометър, а може би и гребен тренажор. Това е. — Тя си взе кърпа от купчината. — Аз слушам новините, докато пробягам няколко километра, но ей там има и айпод със слушалки, ако искаш музика.

— Разбира се, че има. Аз ще потичам с музика.

Различен свят, каза си той, след като се качи на едната бягаща пътечка. Нямаше нищо общо със спортните уреди, които имаше у дома. Фитнесът тук бе от висока класа със сигурност, но и определено бе практичен. Той много харесваше практичните решения.

Освен това никак не бе зле да потича, докато Паркър тренираше редом с него.

Той навъртя пет километра, преди да премине към гиричките. Докато тя използваше универсалната лежанка, двамата се потяха в приятно мълчание.

Малкълм отиде до хладилната витрина за вода, а тя в това време разгъна постелка на пода и се зае с някакви упражнения от йога, при които плавно преминаваше от една трудна поза в друга.

— Някой ден трябва да ми покажеш как се прави това.

Тя изправи прегънатото си на две тяло и премина в някакво свободно протягане.

— Имам много хубав диск с упражнения за начинаещи.

— Сигурен съм, че имаш, но мисля да те оставя ти да бъдеш инструктор. Страшно красива си, Паркър. Ще ида да си хвърля душ, става ли?

— Аз... Разбира се. Аз ще се забавя още петнайсетина минути.

— Не бързай.

Излезе от фитнеса, погълнат от мисли за нея, и тогава забеляза Дел, облечен в спортен екип, който идваше насреща му. Дел спря, направо замръзна като в анимационен филм.

Почва се, каза си мислено Малкълм и продължи да върви.

— Здравсти.

— Здравсти? — Очите на Дел щяха да изскочат. — Само това ли ще кажеш?

— Чудесен фитнес. Спах със сестра ти и можеш да ме удариш с юмрук, както направи с Джак заради Ема, но това няма да промени нещата. Няма да ме спре да спя отново с нея.

— По дяволите, Мал!

— Предупредих те съвсем честно и не съм я притискал. И мога да ти кажа, че последното никак не беше лесно. Тя е най-забележителната жена, която някога съм срещал, при това във всяко отношение. Ако за теб това е проблем, Дел, ще ми бъде много мъчно, но то също не може да промени нищо.

— Какви са ти намеренията, по дяволите?

— Господи. — Малкълм прокара пръсти през косата си. — Сериозно ли питаш? Намеренията ми са да бъда с нея толкова често, колкото мога, в леглото и извън него. Тя е красива, интелигентна и забавна, дори когато не се опитва да е такава. И направо ми е взела ума, за бога.

Дел закрачи напред-назад за минутка.

— Ако провалиш всичко, ако я направиш нещастна, тогава няма да се разминеш само с удар с юмрук.

— Ако объркам нещата, няма да се налага ти да ме удриш. Паркър вече ще ме е проснала на земята.

Остави Дел да си мърмори под нос и се запъти към душа.

Тъкмо се бе облякъл, когато Паркър влезе.

— Да се извиня ли за брат си?

— Не. Ако аз имах сестра, вероятно първо бих замахнал, а после щях да питам. Всичко е наред.

— Отношенията ни са по-сложни, отколкото при повечето братя и сестри. Когато родителите ни загинаха, той... Дел смята, че трябва да се грижи за мен — за всички нас, но най-вече за мен.

— Ясно ми е, Паркър. Не мога да го виня. Още повече че това е част от него, а той ми е приятел. На теб чете ли ти конско?

Сега тя се усмихна.

— В типичния за Дел стил, а после аз му го върнах както аз си знам. Всичко е наред. Той също те смята за приятел, Малкълм.

— Точно така, затова мисля, че е добре да се разберем за нещо, преди да сме стигнали по-далеч в каквото има да става. Не ме

интересуват парите.

Погледът ѝ стана студен. Според него никой не можеше да изрази студено презрение така явно, както Паркър Браун.

— Никога не съм мислела така, нито пък Дел.

— Тази мисъл все ще се появи някой ден, затова нека да я отхвърлим още сега. Имате си страхотно местенце тук и нямам предвид само имението. Говоря за положението ви, Паркър, в този град. Мога само да уважавам времето, усилията и уменията, които са спечелили това положение на семейство Браун. Но аз сам избирам пътя си и така ми харесва. Сам се грижа за себе си и за майка си, защото така е редно. Когато те погледна, не виждам пари, положение в обществото или как се казва — потекло. Виждам само теб и трябва да знаеш това.

Както бе направила и през нощта, тя отиде до вратата на терасата и я отвори, за да влезе въздух. После се обърна към него.

— Смяташ ли, че съм решила да излизам с човек, който е под нивото ми?

Той я изгледа за миг. Не беше само ядосана, а и наранена. Както беше казал и на Дел, съжаляваше за това, но не можеше да промени нищо.

— Не. Това не е в стила ти. Ясно ми е. Само искам и двамата да сме наясно, напълно.

— Явно е така.

— Малко си ядосана. — Приблужи се до нея. — Ще ти мине. Искаш ли да идем на кино довечера? Има преглед на филмите на Хичкок. Мисля, че тази вечер дават „Небезизвестните“.

— Наистина не знам дали...

— Добре, ще ти се обадя и ще се разберем.

— Можеш да се отбиееш в кухнята за кафе и закуска — предложи му тя с абсолютна учтивост.

— Звучи добре, но трябва да бягам. — Сграбчи я, просто я сграбчи и бързо ѝ припомни какво бяха споделили предната нощ. — До скоро — каза той и се запъти към вратата.

Погледна през рамо и я видя да стои все така в средата на отворената врата, а зад гърба ѝ се виждаха небето и дърветата.

— Внимавай с хапчетата против киселини, Легс.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това беше нещо лично. Шери Магуайър беше приятелка и сестра на Картър, което я правеше член на семейството. И за да се подсили още повече значението и силата на връзката, именно фактът, че Картър бе замествал Ник на срещата за планирането на сватбата през януари, бе сближил него и Мак.

Тази сватба, категорична бе Паркър, не само щеше да мине без засечка, или поне без някоя да проличи, но и щеше да остане в историята. „Обети“ щеше да осигури на Шери и Ник идеалния ден и спомени за цял живот.

Освен това тя реално гледаше на нея като на прелюдия към тържеството на Мак през декември.

Мнозина от същите гости щяха да присъстват и тогава, замисли се тя, докато правеше пълна обиколка на залите за празненството. Целта ѝ бе да даде на клиентите, на приятелите и роднините им перфектно обслужване, докато в същото време изостря апетита им за сватбата на своята партньорка и приятелка от детинство.

Не се случваше за първи път някоя от тях или пък всичките да са едновременно и гости, и организатори на сватбеното тържество, така че владееха достатъчно трикове, за да успеят.

Забеляза, че Ема е успяла набързо да се отърве от деловия си костюм за следобедното събитие и вече работеше заедно с екипа си за разчистването на строго официалните аранжировки от рози и лилиуми, венците в бяло и старо злато, мраморните постаменти и урните. Сега бе с маратонки, джинси с много джобове и спортна блуза.

И отново щеше да се преоблече, каза си Паркър, в семейното крило за събитието.

Атмосферата, която Шери искаше да види, вече оживяваше с помощта на големите и весели главици на бонбоненорозови гербери, огромните цветове на циниите в ярки и наситени тонове и нежното и почти прозрачно розово на мъничките рози. Цветята бяха сложени в

големи кошници, преливаха от широки купи в закачливи и забавни аранжimenti.

Нямаше нищо строго и официално, не и за Шери, помисли си Паркър.

Помогна на екипа, като качи няколко аранжировки в Булчинския апартамент и ги остави, както ѝ бе казано, между свещите, които вече бяха подредени там. Слезе по централното стълбище и се зарадва на украсата му от дантела, преплетена с ярка дъга от малки розички.

Точно такава беше и Шери, помисли си тя — мила, забавна и щастлива.

Оттам изтича навън, където Джак и Картър помагаша на Тинк да преобрази перголата в арка от свежи цветя. Нервите ѝ изтръпнаха при вида на Картър, покачен на стълба. Този човек не бе известен със сръчността си.

— Ще бъде много красиво. Картър, би ли слязъл оттам, за да ми помогнеш?

— Почти съм готов.

Тя задържа дъха си и се постара да не мисли за счупени ръце и глезени, докато Картър се протягаше да увие една цветна клонка. Замалко да пропусне едно стъпало, докато слизаше, но успя само да си удари лакътя.

— Изглежда много добре, нали? — обърна се той към Паркър.

— Направо прекрасно и напълно в стила на Шери.

— Нервен съм. — Той свали очилата, които си бе сложил, за да вижда добре наблизо, и ги пхна в джоба си. — Не мислех, че ще е така. Репетицията снощи мина толкова добре, беше приятно и забавно. Много ти благодаря, че ангажира и Ди да участва. Тя наистина се забавляваше.

— Това ми е работата.

— Трябва да съм зает с нещо. — Той пхна ръце в джобовете и отново ги извади. — Ако не съм зает, веднага се сецам, че малката ми сестричка се омъжва.

— Е, мога да ти направя услуга. Направо съм затрупана с работа и ако ти вземеш този списък и го провериш заедно с доставчика на храната, това би ми освободило малко време, а теб ще те отърве от нервността.

Тя също щеше да си спести малко нерви, защото нямаше да се налага той да се качва по разни стълби.

— Мога да го направя. Виждала ли си Мак?

— Помага за украсата на зимната градина, но скоро ще се наложи да я прекъсна.

Преди това тя помогна да се поставят букети на покритите в бяло столове. Имаха късмет с времето, така че Шери щеше да получи своята сватба на открито. Когато слънцето залезеше, щеше да захладнее доста, но печките за външно отопление щяха да осигурят на гостите приятно загряване, ако някои решат да излязат на терасите.

А дърветата, огледа се за последно Паркър, бяха толкова пъстроцветни и ярки, колкото и цветята на Ема. След като погледна часовника си, тя побърза да влезе и да види докъде е стигнала Лоръл. Освен това можеше да пийне набързо няколко глътки кафе.

Булката и шаферките ѝ щяха да пристигнат след петнайсет минути.

— Моля те, кажи ми, че имаш прясно кафе и че си почти... О, Малкълм.

— Здравсти, Легс. — Той престана да подрежда в чинии разкошните курабийки на Лоръл, за да огледа добре Паркър. — Нов имидж. Изглеждаш много добре.

Беше с бяла престилка върху синята рокля, която бе избрала за сватбата. Нямаше да има време да се преоблече по-късно. Беше сменила високите си токчета с удобни пухкави боти на равна подметка.

Далеч не бе в най-добрия си вид, помисли си тя, колкото и целесъобразно да бе облечена. Той, от друга страна, беше с тъмен костюм, снежнобяла риза и вратовръзка на дискретно райе.

— Ти също. — Никога не бе го виждала в костюм, осъзна тя. Бяха прекарвали заедно почти всяка нощ през седмицата, бяха спали заедно, а тя дори не бе съвсем сигурна дали той изобщо притежава костюм.

— Намерих му работа. — Лоръл стоеше на малка табуретка и добавяше последните щрихи към пететажната торта. — Дел ме изостави. Отлично си ги подредил — каза тя на Малкълм. — Може да те взема за помощник.

— Но още ми нямаш вяра за сладкишите.

— Ще я караме полека.

— Лоръл. — Паркър направи крачка напред. — Тази торта. Изглежда толкова весела.

Квадратните етажи приличаха на плетени кутии и бяха в изумителни цветове, а върху тях бяха разцъфнали букети от истински и захарни цветя.

— Страхотна, отвън и отвътре, но мисля, че любимата ми част е на върха на тортата, а заслугата е изцяло твоя, Учителю.

— Тя не искаше нищо традиционно или официално. — Засмените фигурки на младоженци, уловени в буен танц, върху тортата я караха да се усмихва всеки път. — Майсторът сладкар наистина бе уловил приликата.

— И ще бъдем затрупани с молби за такива лично изработени фигурки в мига, в който покажем тези.

— Което ще стане скоро. Трябва да...

— Кафе. — Малкълм ѝ подаде чаша.

— О! Благодаря.

— Много е полезен — отбеляза Лоръл.

— Така ми казват. Нещо друго?

— Всъщност движим се по график... По дяволите! — Паркър докосна слушалката в ухото си. — Тя е тук. Дошла е по-рано. Тази жена закъснява винаги, но днес е подранила. — Докато говореше, тя смъкна бялата си престилка, изу ботите и ги замени с високите си обувки, които бе оставила встрани, до тези на Лоръл. Измъкна гланц за устни от джоба си и си сложи малко, докато тичаше.

— Как го прави? — попита Малкълм.

— Върши много неща едновременно, това е отличителната ѝ черта. — Лоръл слезе от табуретката. — Двамата си подхождате чудесно.

— Мислиш ли?

— Тя е щастлива и малко обърквана. Много неща я правят щастлива. Числови таблици например, по неznайни причини. Но малко са нещата, които я объркват. — Лоръл замълча и отпи голяма глътка вода. — Като нейна приятелка открай време бих казала, че, да, двамата си подхождате доста. Сигурна съм, че вече си го чул от Дел, но ако оплескаш нещата с нея, ще си платиш скъпо. В това отношение сме като мафията.

— Съпротивата е безсмислена?

— Наистина те харесвам, Мал. — Тя му се усмихна широко и сияйно. — Затова се надявам да не се наложи да те наранявам.

Той — също.

Тъй като Паркър бе заета да помага на булката, Малкълм беше свободен да се разхожда наоколо. Вече бе присъствал на няколко събития и му хрумна, че четирите жени и армията им от помощници някак си успяват да превърнат всяко тържество в уникално. Разписанието на Паркър може да бе строго, но под него, както и навсякъде около него всичко отразяваше личния стил на двойката. Както и времето, и усилията, вложени в осъществяването на плана, съдейки по видяното дотук.

Намери Дел, Джак и Картър на бара в зимната градина.

— Точно каквото търсех.

Дел се пресегна и измъкна една бира на плота.

— Стараем се да поддържаме духа на Картър.

— Така ли? Какво пиеш, професоре?

— Чай. Чудесен билков чай.

— Господи, сестра ти се жени, а ти си седнал да пиеш женски чай?

— Точно така. Трябва да си облека смокинг и да придружавам разни хора, включително и майка ми, към олтара. Трябва да вдигна тост. Ще остана трезвен.

— Изперкал е — отбеляза Джак.

— Личи си. Ако си изперкал само от мисълта, че сестра ти ще направи голямата крачка, тогава как ще се справиш, когато е твой ред?

— Няма да мисля за това отсега. Първо ще гледам да преживея днешния ден. Щях да съм по-добре, ако можех да се кача и да помагам на Мак, но Шери не ми позволява. Трябва само да... — Той прекъсна думите си и извади пейджъра от джоба си. — О, добре, за мен е. Искам да кажа, че Ник пристига. Тук са. Трябва да ида при тях. — Изгълта чая си като лекарство. — Ще се справя — решително отсече той и се отдалечи.

— Ще го напием после — каза Дел.

— Нямам търпение. — Мал вдигна бирата си и тримата докоснаха бутилките си за наздравича.

Идеално, помисли си Паркър. Смехът на Шери изпълваше Булчинския апартамент, докато тя и шаферките се обличаха. Искрената ѝ радост бе заразителна и осигури на Мак безброй възможности да снима щастливи и усмихнати лица, прегръдки и весели завъртания на булката пред огледалото.

Имаше и насълзени очи, когато Пам Магуайър помогна на дъщеря си да нагласи воала в косите си, както и когато Майкъл пристъпи, за да зърне за първи път малкото си момиче като булка.

— Шери. — Той поспря, за да прочисти гърлото си. — Като видение си.

— Татко. — Стиснала ръката на майка си, тя се пресегна към баща си и ги придърпа и двамата към себе си. Отново се обърна към огледалото, прегърнала родителите си през кръста, и грейна като слънце. — Колко сме хубави само.

Колко са хубави само, помисли си Паркър, докато Мак увековечаваше мига. Бяха красиви и щастливи заедно. Това я накара да усети болка, само за миг, за онова, което тя никога нямаше да има. Този миг никога нямаше да бъде неин.

Пое си въздух и се отърси от мислите си.

— Време е.

Булката се усмихваше, докато крачеше към олтара след красивите си шаферки. Когато стигна до младоженеца, който бе останал с отворена уста, щом я бе зърнал, и преди да се усмихне широко, тя улови ръката му и се засмя.

И Паркър си помисли, че точно така трябва да бъде.

— Най-страхотното тържество — заяви Мак. — Както се очакваше. Как можем да го надминем? — Тя склони глава на рамото на Картър.

Не бяха успели да го напият — той бе упорствал и се бе дърпал, а сега седеше отпуснат на дивана в семейния салон и държеше в ръка чаша с два пръста уиски в нея.

— Тя сияеше — отбеляза той.

— Да, наистина.

— Страшно вкусна торта. — Малкълм хапна пак от парчето в чинията си. — Това е любимата ми част от тези събития.

— Това е мъж с добър вкус — подхвърли Лоръл и се прозя. — Утре ще има шоколадов ганаш.

— Ще ми хареса ли?

— Да, освен ако не си изгубиш ума през нощта. Вдигни ме, Дел. Скапана съм.

— Браво на нас. — Ема се сгуши в Джак със затворени очи. — Мога ли просто да заспя така? — Джак стана и я вдигна на ръце. Тя му се усмихна сънено, докато обвиваше ръце около врата му. — Обичам да правиш така.

— Заслужи си носенето на ръце. Лека нощ на всички.

— Аз пък кипя от енергия. Смятам да разгледам част от снимките, преди да си легна. — Мак сръчка Картър с лакът. — Хайде, любими, да си вървим, за да може да се възхитиш на гениалността ми.

Той успя с мъка да се изправи.

— Паркър, благодаря ти, задето направи деня незабравим за сестра ми и за всички нас.

— О, Картър! — Развълнувана, тя стана и отиде да го целуне по бузата. — Обещавам същото и за теб и Мак.

Остана загледана след тях.

— Виждам как колелцата в мозъка ти се въртят — обади се Малкълм.

— Хрумнаха ми няколко идеи днес. Ще видим дали мога да ги осъществя.

— Ако изобщо някой може, това си ти. — Той замълча за миг. — Да остана ли?

— Бих искала. — Тя му протегна ръка.

В един прохладен октомврийски следобед, в който небето бе покрито с облаци, а купчини с пъстри листа се носеха от вятъра в градините, Паркър свика съвещание на партньорите.

За да повдигне общия дух, тя запали огън в камината, тъй като в библиотеката винаги пращеше огън в студените есенни дни. Когато пламъците обхванаха дървата, тя отиде до един от прозорците и се

загледа в обширните морави, треперещите от вятъра дървета и сивите вълни в езерото.

Не се случваше често да се пита накъде върви животът ѝ. Вниманието ѝ по-скоро бе ангажирано с плановете, нуждите, намеренията, исканията и фантазиите на другите. Може би ѝ въздействаше контрастът в този ден — мекото и мрачно небе и все още изпъстрените с цвят дървета. Листата им се отделяха от клоните, за да потанцуват вихрено, докато хризантемите и астрите упорито продължаваха да цъфтят.

Всичко сякаш бе готово за промяна, ами тя? Промяната бе свързана както със загуба, така и със спечелване на нещо ново, с отказването от нещо старо, докато се стремиш към новото и различното. А тя ценеше обичайното, традицията, дори повторението, призна си Паркър.

Рутината се равняваше на сигурност, стабилност, спокойствие. Докато непознатото често вирееше върху нестабилна почва.

Тези мисли бяха също толкова мрачни, колкото и небето, осъзна тя. Светът се разтваряше пред очите ѝ, напомни си тя, а не се свиваше на кълбо. Тя никога не бе живяла като страхливка, никога не се бе опасявала да пристъпи върху несигурна почва.

Животът се променяше и така беше редно. Трите ѝ най-близки приятелки се омъжваха, започваха нов етап в живота си. Някой ден, представи си тя, тук щеше да има деца, които да се търкалят по моравата като онези пъстри листа. И така трябваше да бъде.

Това бе смисълът на дома.

Бизнесът им се разрастваше. И ако след събранието всички бяха съгласни, той щеше да се разшири отново, в нови и неизследвани територии.

Имаше го и Малкълм — а това, налагаше се да признае, бе в основата на тази нервност и усещане за неуравновесеност. Господ ѝ бе свидетел, че той бе голяма промяна. Не можеше да реши дали се бе промъкнал ловко и хитро в живота ѝ, или бе разбил вратите, които тя смяташе за здраво залостени.

В повечето дни, помисли си тя, ѝ се струваше, че е комбинация и от двете.

Както и да бе влязъл вътре, тя все още не можеше точно да определи какво да очаква от него. Беше внимателен любовник, а после

и неудържим и взискателен в леглото, забавен събеседник, а след това пък я засипваше с въпроси, които я караха да се замисли сериозно и понякога нетрадиционно. Беше човек, който поема рискове, всеотдаен син, лошо момче, умен бизнесмен.

Бе виждала всички тези негови лица, а усещаше, че едва се е докоснала до повърхността.

Високо ценеше вроденото му любопитство и умението, с което успяваше да изкопчи информация, да научи историята и да направи нужните връзки. Беше разбрала, че така той научава страшно много за другите.

И беше ужасно пестелив с информацията за себе си.

По-голямата част от онова, което знаеше за него, бе дошла от други източници. Той умееше ловко да избягва отговорите винаги когато му зададеше въпрос за детството му, за първите му дни в Калифорния и дори за възстановяването от катастрофата, която го бе върнала отново у дома.

Ако отношенията им бяха останали само повърхностни, тогава сдържаността му нямаше да е от значение. Но не беше така, замисли се Паркър, затова беше важно. Имаше голямо значение, защото тя бе минала от интерес към него към замайване от увлечението си, после се изгуби в пламъка на страстта, последваха я топлите чувства и загрижеността, а сега се носеше без контрол направо към любовта.

И не бе особено щастлива от това.

Дъждът започна да пада на ситни и невидими капчици тъкмо когато Лоръл се появи с голям поднос в ръце.

— Щом ще имаме събрание по това време на деня, най-добре да хапнем. — Тя хвърли поглед към Паркър, докато оставяше подноса. — Изглеждаш ми замислена и объркана.

— Може би просто съм гладна.

— Това може да се поправи. Имаме много симпатични и чисто женски малки сандвичи, плодове, пръчици от целина и моркови, картофен чипс и петифури.

— Идеално.

— Хубаво е. — Лоръл захрупа от чипса. — Да има огън в дъждовен следобед. Както и да мога да седна за малко. — Избра си чай, после седна. — Какво става?

— Разни неща.

— Имаш предвид, че ще ни осведомиш за разни неща или ще ни представиш нещо, което после трябва да обсъдим в детайли?

— По-скоро второто.

— Тогава ми е нужен сандвич.

Мак и Ема влязоха заедно, докато Лоръл си пълнеше чинията с храна.

— Затова избрахме мини кали в цвят манго за бутониерите — обясняваше Мак, явно продължавайки разговора. — А ти би могла да ги направиш централен елемент в букетите и аранжировките. Всичко ще бъде смесено, но те все пак ще изпъкват.

— Точно така.

— Мисля, че така ми харесва най-много. Консултирам се със сватбения си флорален дизайнер — обърна се тя към Паркър и Лоръл. — Мисля, че е направо гениална.

— И аз съм гениална — напомни ѝ Лоръл. — Ако още си на вълна цветни консултации, Ем, мисля си да заложа на хладни и пастелни цветове. Като студен плодов сок.

— Не ме карай да нося малиново. — Мак задърпа яркочервената си коса.

— Бих могла, бих могла да те накарам, но освен гениална съм и мила. Мислех си за лимоново. И трите ще изглеждате много добре в много бледолимоново. Може би шифон. Вероятно е доста клиширано. Бледожълт шифон, лятна сватба, но...

— Хубаво е. И мога да работя много добре с бледолимоново — замисли се Ема. — Ще използвам акценти в яркосиньо, ментовозелени лиани. Всичко ще бъде в меки тонове, но наситени цветове, с неочаквани акценти от по-ярки багри.

— Искам да направим годиешните ви снимки другата седмица — обърна се Мак към Лоръл.

— Не сме решили точно какво искаме още.

— Аз знам. — Мак захапа една морковена пръчица. — В кухнята.

Лоръл мигновено се нацупи.

— И това ако не е клише.

Мак само я посочи с моркова си.

— Плотът ще бъде отрупан с прекрасни сладкиши, торти, курабийки, а ти и Дел ще сте в центъра отпред. Искам той да седи на

табуретка, а ти ще носиш готварската си престилка и шапка.

Намусеното ѝ лице стана още по-мрачно.

— Много съм шик, нали?

— Онова, което ще бъдеш, след като приключи с вас, невярна ми приятелко, е секси, мила, дръзка и уникална.

— Беше права да направим нашите с Джак в градината — изтъкна Ема. — Изглеждаме страхотно и секси.

— Също гениална идея, но доста помогна и фактът, че бездруго сте прекрасни и секси. Това е. — Мак се отпусна на стола си. — Е, за какво е всичко? — Повдигна вежди, когато погледна Паркър, и забеляза, че приятелката ѝ се усмихва широко. — А това пък защо?

— Забавно е, просто е забавно да ви слушам как си говорите за сватбени планове. Вашите лични планове. Мак, помолих Моника и Сюзън от булчинския магазин да ме заместват — да поемат функциите ми, да го наречем — за твоята сватба. Те са умни, опитни и способни. И ако има нещо, което трябва да се свърши по време на церемонията, няма да се налага да се извинявам и да хукна на мига.

— Много добър план.

— Което означава, че и четирите сме гениални в работата си. Освен това ще ни помогнат и за гостите, докато ние сме в Булчинския апартамент. Ема, знам, че имаш екип, но...

— Съгласна съм с теб — прекъсна я Ема. — Няма да съм изцяло на разположение за украсата и няма да можем да викнем на помощ Картър, Дел или Джак. Има двама стилисти, с които ще работят по предстоящи събития. И ако се окажат толкова добри, колкото очаквам, те ще работят с моя екип за сватбата на Мак. Ще ни трябват допълнителни опитни помощници за сватбата на Сиймън през април, както и за моята и тази на Лоръл.

— Добре. Лоръл?

— И аз мислих по въпроса. Помолих Чарлс, майсторът сладкар в „Уилоус“, да ми отдели малко време и да поработи с мен за сватбата на Мак. Казвала съм ви колко е добър. Той е във възторг. Ще трябва да измоля малко свободно време за него, но знам как да действам с Хулио — добави тя, говорейки за темпераментния главен готвач на ресторанта.

— Мисля, че всичко е уредено — каза ѝ Паркър. — Ще трябва да направим още няколко събрания за изглаждане на стратегията, а

всички допълнително ангажирани помощници трябва да бъдат запознати със залите и откритите площи, както и с нашите методи на работа. Мак, започнах да работя по графика за твоята сватба.

— Моят график — повтори Мак и се ухили. — Паркър ми е направила график!

— Различен е от обичайния, защото става дума за теб и за нас. Ще изчистим всички ограничения във времето на репетицията, за която също исках да поговоря с теб. На вечерята... Вероятно ще резервираме „Уилоус“, но... — Паркър срещна погледа на Мак, прочете там собствените си мисли и се усмихна. — Надявах се да поискаш.

— О, да! — Разбрала разменените погледи, Ема запляска с ръце. — Направете я тук. Ще бъде идеално.

— Идеално — съгласи се и Лоръл. — Дори и с допълнителната работа по разчистването, все пак е най-удачно.

— Значи е решено?

Мак се пресегна през масата и стисна ръката на Паркър.

— Решено.

— Нова тема. Става дума за необичаен нов бизнес. Обади ми се Катрина Стивънс. Кратко освежаване на паметта. Тя беше една от първите ни булки. Висока, слаба като вейка блондинка, с гръмогласен смях. Мисля, че една от нейните шаферки първа прави секс с един от шаферите и Булчинския апартамент.

— О, да! — Мак вдигна ръка. — Беше поне метър и осемдесет и носеше високи тънки токчета, които добавяха поне още десет сантиметра към ръста ѝ. Младоженецът бе около два метра. Изглеждаха като скандинавски богове.

— Тортата беше „Сребърен дворец“, шестетажна — спомни си Лоръл.

— Бели рози и тъмнолилави кали — добави Ема.

— Двамата с Мика се развеждат.

— Не може всички да печелят. Жалко обаче — добави Лоръл. — Бяха очарователна двойка.

— Явно, поне според Катрина, той е обичал да очарова и други и когато тя го хванала да го прави с една от клиентките му, го изритала от дома. Имало известни колебания, раздели, сдобрявания и нова

раздяла, а сега тя казва, че е приключила. Разводът ще стане окончателен в края на февруари. Тя иска тържество по случая. Тук.

— Тържество по случай развода? — Ема нацупи устни. — Не ми изглежда редно.

— Не мисля, че изпитва особени симпатии към Мика в момента, но ми звучеше бодро и щастлива. Наумила си е, че иска да отпразнува това, което тя нарича ново начало в живота си, и иска да го направи тук — с много стил. — Паркър надигна бутилката с вода, която винаги ѝ бе под ръка. — Не е нещо, което сме правили досега, както обясних и на нея, но тя се е вкопчила в идеята здраво. Категорична е, иска да резервира един цял ден в месеца, който е най-слаб откъм ангажименти за нас, ако не броим лудостта покрай Деня на свети Валентин. Реших, че трябва да го обсъдим.

— И как по-точно ще рекламираме това събитие на интернет сайта си? — измърмори Мак.

— Мисля, че разводът трябва да те натъжава или ядосва. — Ема се намръщи над чая си. — Мога да разбера някой да излезе навън и да се напие с приятели, но това ми се струва подло.

— Подло е да изневеряваш на жена си — изтъкна Лоръл.

— Несъмнено, но... — Ема разкърши рамене, за да покаже колко неловко се чувства. — И то тук, където са се оженили.

— Сигурно е малко дребнаво, но ми харесва начинът ѝ на мислене. — Лоръл сви рамене и захапа морков. — Сякаш затваря кръга и вместо да хленчи и да проклина — а вероятно вече е направила и двете — тя го отбелязва с храна, напитки, цветя, музика, с приятели. Не бих искала да правим подобни събития често, но мога да го разбера за стар клиент.

— Може би трябва да предлагаме пакетна услуга. — Мак си взе сандвич. — „Планираме сватбата ви, ще планираме и развода. Празнувайте с десет процента отстъпка“.

— Имат ли деца? — попита Ема.

— Не.

Тя кимна на Паркър.

— Е, това поне е хубаво, предполагам. Не си ни казала ти какво мислиш.

— Първоначалните ми реакции бяха като на трите ви, в различна степен. — Тя вдигна ръце, после ги остави да паднат. — В началото

инстинктивно отказах. После, колкото повече говореше тя, толкова по-ясно разбирах какви са мотивите ѝ и защо го иска. След това събрах всички възможни реакции и инстинктивни чувства и ги обмислих сериозно. Това е бизнес и не ни влиза в работата да съдим човека, ако някой клиент иска да ни наеме, за да отпразнува края на един наистина лош брак.

— Гласуваш „за“? — попита Мак.

— Гласувам „за“, защото тя ми каза, че иска да направи това парти, това ново начало точно тук най-вече защото това ще ѝ напомня, че и другото начало е започнало красиво, изпълнено с надежди и любов. Че така ще си спомня, че не е направила грешка. Нещата са се променили и сега иска да започне наново, като запази вярата си в любовта и надеждата. Тя определено ме убеди.

— Трябва да ѝ се възхищаваме на... — какво е това? — на куража — отбеляза Мак.

— Аз подкрепям Паркър и допълнително гласувам за това, ако подобно нещо се появи отново, да го разгледаме като отделен случай. — Лоръл огледа другите около масата. — Става дума за бизнес, но ако клиентът ни иска просто да натрие носа на бившия си, дори и заслужено, не мисля, че това е мястото.

— Съгласна — мигновено я подкрепи Паркър. — И ако бях усетила нещо подобно, непременно щях да отклоня молбата ѝ.

— Добре. — Мак кимна. — Всеки случай ще бъде сам по себе си.

— Ще се съглася с вас — реши Ема, — защото ми се струва, че тя просто иска да затвори една врата и да види какво има зад другите. Но все пак ме натъжава.

— С това приключваме темата и имам нещо друго, което, надявам се, ще ви развесели. Готова съм с подготовката на предварителния план за книгата.

— Наистина ли? — Ема зяпна. — Не знам дали това ме развеселява, или ме ужасява.

— Ще ви изпратя файла по електронната поща. Искам да го редактирате, допълвате, критикувате, да изразите несъгласието си и оплакванията си. А в частите, които се отнасят до работата, която вие ще свършите по този проект, искам да удвоите всичко гореизброено. Както и събитието, за което говорихме, проектът ни трябва да бъде

нещо, с което всички сме съгласни и доволни. Трябва всички да го искаме.

— Трябва да отбележа, че всички го искаме. — Лоръл отново огледа останалите край масата за потвърждение. — Просто това е съвсем нова територия. Понякога човек потъва в непознати води.

— Самата аз доста мислих за новите територии. — Паркър се намръщи на бутилката си с вода. — Нови стъпки, нови рискове. Искане ми се да вярвам, че сме достатъчно силни и умни, за да рискуваме да направим тези стъпки на нов терен.

— Е, щом така представяш нещата. — Лоръл издиша шумно. — Какво толкова може да загубим, освен егото си, ако не ни бива в това?

— Предпочитам да съм оптимистка и да не се проваляме — реши Ема. — Нямам търпение да видя какво си сътворила вече Паркър.

— Мисля, че има голям потенциал. Мак, използвала съм някои снимки от твоите файлове, които показват уменията ти в областта, както и снимки, които илюстрират работата на Ема и Лоръл. Това показва много нагледно същината на онова, което правим тук.

— Аз съм някъде по средата на опасенията за накърнено его на Лоръл и оптимизма на Ема. И от тази изходна позиция много бих искала да видя положеното начало.

— Добре. Когато всички го прегледат, когато сте готови, ще го обсъдим подробно. Тогава евентуално ще го изпратим на някой издател. Само ако, отново подчертавам, всички сме съгласни. — Тя въздъхна дълбоко. — И това е всичко.

— Искане Картър да го погледне. Професор е по английски и литература — обади се Мак. — Многообещаващ писател.

— Разбира се. Той също може да редактира, коригира и всичко останало. Това е всичко, което исках да обсъдим. Някой друг да предложи нещо за обсъждане, след като и бездруго сме се събрали?

Ема вдигна ръка.

— Аз. Искане да знам какво става с теб и Малкълм. Наистина какво има между вас, с подробности.

— Подкрепям искането — обади се Лоръл.

— И аз, единодушни сме. — Мак се наведе над масата. — Хайде, Паркс, излей си душата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Паркър огледа трите лица, които я заобикаляха. Приятелки, помисли си тя, не можеше да живее без тях. Не можеше да им каже да си гледат работата.

Не и на тези трите.

— Какво имате предвид с това „какво става“? Знаете какво. Двамата с Малкълм излизаме заедно и когато графикът ни го позволява и настроението е подходящо за това, спим заедно. Искате ли да ви разкажа подробно сексуалните ни приключения?

— Аз бих искала, но запази това за нашата Вечер по женски — посъветва я Лоръл. — Когато ще има много вино и от пицата на госпожа Г.

— Първи въпрос. — Мак вдигна пръст. — Това взаимно сексуално привличане ли е, краткотрайна връзка или сериозни отношения?

С пълното съзнание, че само отлага отговора, Паркър стана да си налее още кафе.

— Не може ли да бъде и трите?

— Добре, сексуалното привличане е за удоволствие и забавление. Краткотрайната връзка е по-сериозно нещо и те кара да мислиш, че може да доведе и до нещо повече или пък не. Но обикновено продължава, докато привличането изчезне или просто решиш да продължиш нататък. — Ема замълча за миг и огледа масата, за да получи общото им съгласие. — Сериозните отношения са нещо, в което влагаш усилия, те предполагат да създадеш и поддържаш определена връзка. Може да има елементи от първите две в сериозната връзка, но тя е много повече от сбора на отделните части.

— Тя трябва да води някое телевизионно шоу. — Лоръл вдигна чашата си за тост. — Е, ако използваме терминологията на домашния ни експерт, ти просто се забавляваш, смяташ, че може да има и нещо повече, или си установила трайна връзка?

Паркър реши, че се нуждае от петифура.

— Проблемът с вас трите е, че всички имате сериозни връзки и нещо повече, вие сте лудо влюбени и ще се омъжвате. Затова гледате на мен през тази призма.

— Което не само заобикаля въпроса ни, но го извърта така, сякаш е неоснователен. Което не е вярно — настоя Мак. — Ние си казваме как се чувстваме. Така правим винаги. Това, че не ни казваш сега, ми говори, че все още го обмисляш и може би леко се притесняваш. Просто не си готова. Няма проблем. Ние ще почакаме, докато станеш готова.

— Това е удар под кръста. — Намръщена, Паркър захвапа красивата малка петифура. — „Ние ще почакаме“ има под текст — „защото сме добри и истински верни приятелки“.

Мак също си взе петифура.

— Свърши ли работа?

— Ужасна си.

— Получи се. — Лоръл се усмихна. — И само Ема изпитва някакво чувство на вина. Ще го преживее.

— Съвсем мъничко вина, но не мисля, че трябва да я притискаме, ако не е готова.

— И ти ли?

Ема сведе очи под унищожителния поглед на Паркър.

— Влияят ми зле.

— Добре. Простият отговор е, че не знам какво е точно. Предполагам, че все още обмислям положението. Излизаме само от няколко седмици. Харесвам го. Приятно ми е с него. Той е интересен и умен, без да е обременен с излишна показност или лустро или самодоволен вид, които или ме дразнят, или отегчават. Разбира какво означава да управляваш собствен бизнес и уважава онова, което правя, и начина, по който го правя. Аз уважавам онова, което той прави, макар да не знам много подробности за това как точно го прави. Човек направо трябва да му вади думите с ченгел, за да каже нещо за себе си.

— Ти притежаваш цяла колекция от средства, с които да го накараш да проговори — в различни размери, форми и цветове — изтъкна Мак. — И знаеш отлично как да ги използваш, така че хората ти казват всичко.

— Явно Малкълм не е като всички. Имам предвид скритите под повърхността подробности, което е дразнещо, защото ако наистина е

било отдавна и не е важно — две от дежурните му извинения — тогава защо просто не ми каже, след като аз очевидно искам да разбера? Вместо да му го кажа, аз си замълчавам, защото си мисля, че вероятно е нещо важно и затова не иска да говори за него. После той отклонява разговора, нещо, в което страшно го бива, или ме размива, или правим секс и всъщност не научавам за него нещо повече от онова, което вече знам. — Тя преглътна зальк от петифурата и размаха останалото парче. — Освен това е дързък. Държи се самонадеяно, което не би трябвало да е привлекателна черта, не би трябвало да ме привлича изобщо, но в същото време е и много чаровен и просто... естествен. И начинът, по който те гледа — гледа мен — хората, не знам. Много мъже просто не те виждат истински, но той го прави, сякаш не просто разбира онова, което казваш, а разбира самата теб. А това е много завладяващо. — Грабна нова петифура. — Откъде можех да знам колко силно ще ми въздейства тази комбинация от сила и естественост? Сериозно, нямаше как да знам.

— Хмм — измърмори Лоръл и погледна двете си приятелки с вдигнати вежди.

— Точно така. — Паркър захапа пастичката. — В разговор ме прекъсва десет пъти, докато се опитвам да изложа тезата си или да му докажа нещо, което означава, че ми е страшно трудно да се съсредоточа. Затова очевидно не знам какво точно има между нас, защото той е много уклончив. Измъкна се — повтори тя и посегна за нова петифура. — Какво? — попита, забелязала как я зяпат приятелките ѝ.

— Изяде пет петифури — отбеляза Мак. — Сега посягаш за шеста.

— Не е вярно! — Шокът по лицето ѝ бе красноречив, след като погледна чинията. — Пет? Ами... те са малки.

— Добре. Стой далеч от сладкишите. — Лоръл внимателно измъкна пастичката от ръката на Паркър, остави я и избута чинията надалеч. — Проблемът е, че си потиснала това в себе си и щом изригна, мигновено се опита да го затрупаш със захар.

— Явно.

— Влюбена си в него — заяви Ема.

— Какво? Не. — Паркър поклати глава и отхвърли идеята. — Не — каза го по-твърдо. После просто затвори очи. — Господи. Мисля, че

вероятно съм, но щом е така, къде е чувството за лекота, вълнението, топлината, която те сгрива отвътре? Защо се чувствам само леко замаяна и ми се гади?

— Последното сигурно е заради петифурите. — Мак погледна бързо към Лоръл. — Не се обиждай.

— Няма защо. Предназначени са да се опитват с наслада, а не да се гълтат като пуканки.

— Не е от петифурите. — Паркър притисна ръка към стомаха си. — Или може би само малко. С него не знам точно къде се намирам, не съвсем.

— Кое то за теб е по-трудно, отколкото за повечето хора — отбеляза Лоръл. — Любовта направо ти взема ума.

— Винаги съм си представяла, че ще бъде извисяваща, че всичко ще стане по-хубаво и по... Повече.

— Така е — настоя Ема. — Може да бъде такава. И ще стане.

— Но първо здравата ти натрива носа. — Мак се усмихна и вдигна рамене. — Поне моят личен опит е такъв.

— Не ми харесва. Предпочитам аз да натривам носове.

— Може би го правиш и дори не го съзнаваш — предположи Ема. — Той може да се чувства по същия начин като теб. Ако му кажеш...

— За абсолютно нищо на света. — Паркър размаха ръце във въздуха, сякаш за да изтрие самата мисъл от лицето на земята. — Нещата са си добре, направо чудесни, така. Освен това нека той ми каже нещо, за разнообразие. Чувствам се по-добре — настоя Паркър. — Трябваше по-рано да си излея душата или каквото там се прави. Двамата се забавляваме един с друг, а аз премислям прекалено много всичко. Отношенията ни са такива, каквито са... и всичко е наред. След малко имам среща с клиент.

Мак понечи да каже нещо, но Ема стисна коляното ѝ под масата.

— И аз. Хей, това е вечерта за покер на мъжете. Защо и ние не си направим наша вечер. Вино, пица, филми?

— Аз съм „за“ — подкрепи я Лоръл.

— Звучи добре. Защо не... — Мак замълча, след като телефонът на Паркър звънна.

— Някой да иде да пита госпожа Г. Ако тя няма нищо против, и аз съм „за“. Трябва да се обадя. — Паркър стана и отговори на

обаждането, докато излизаше от стаята. — Здравей, Рони, какво мога да направя за теб?

Трябваше да е благодарна за обаждането, за срещата с клиент, за следващите две обаждания, както и спешната консултация с доставчика на храна относно промени в менюто в последния момент, защото така вниманието ѝ бе ангажирано непрекъснато. Нямаше как да мисли прекалено много и да се измъчва заради отношенията си с Малкълм или личните си чувства към него, когато бе заета с детайлите, малките кризи и желания на клиентите си.

И бездруго, каза си тя, когато най-сетне тръгна да слиза надолу, сигурно не беше влюбена в Малкълм. Вероятно това бе само увлечение, маскирано от несъмненото сексуално привличане.

Увлеченията бяха безобидни и забавни и човек можеше да гледа на тях с добро чувство и дори с хумор, след като зрението му се избистри след време.

Да, предпочиташе теорията си за увлечението.

С по-леко сърце и по-уверена в себе си, тя влезе в кухнята, за да чуе мнението на госпожа Грейди за предложената Вечер по женски.

— Госпожо Грейди...

Не довърши изречението си, защото видя Малкълм на масата за закуска.

Стара покривка закриваше плота на масата и отгоре ѝ бяха разпилени различни инструменти, както и всякакви странни части от прахосмукачката, която лежеше изтърбушена на пода.

— Говори по телефона — каза той и посочи с палец към покоите на госпожа Грейди.

— Не знаех, че си тук. — Ето това бе и друго от нещата които я объркваха. Той много често не ѝ даваше време да планира, да се подготви, да измисли стратегия. — Какво правиш?

— Трябваше да докарам едно „Порше“ наблизко, затова се отбих. Госпожа Г. се канеше да замъкне това на буницето за домашни уреди. — Той тръсна глава, за да махне косата от очите си, докато развиваше някаква гайка или болт, или нещо, което свързваше други две неща. — Мога да я поправя.

Паркър пристъпи малко по-близо.

— Така ли?

— Вероятно. Струва си да опитам. — Наклони глава и ѝ се усмихна. — Не е толкова сложно като някое „Порше“.

— Сигурно, но как знаеш кое къде се слага, ако тръгнеш пак да го сглобяваш?

— Знам, защото аз съм го разглобил.

Тя самата би направила списък, помисли си Паркър. Щеше да нарисува схема. Загледа се в него, докато той човъркаше мотора или поне част от него.

— Какво ѝ има?

— Според госпожа Г. започнала да трака.

— Да трака ли?

— И да дрънчи. Искаш ли урок по ремонтване на домашни уреди, Легс? Мога да ти покажа основните неща, да ти купя няколко прилични инструмента.

Тя се постара да го погледне преднамерено надменно.

— Имам си инструменти, много благодаря.

— Розови ли са?

Тя го перна отстрани по главата и го накара да се ухили.

— Това са си моите инструменти.

— Така ли? Бива си ги. Приключи ли за днес?

— Надявам се. — Загледа се в ръцете му и се замисли. Естествено, че бе увлечена по него. Ръцете му бяха толкова уверени, толкова сигурни. Също както когато бяха върху тялото ѝ. Отстъпи леко назад и реши да си сипе чаша вино още сега. — Мислех, че днес е вечерта ви за покер.

— Така е. После отивам у Дел.

Не беше се обръснал, отбеляза тя, а по джинсите му имаше петна от масло и скъсани места. Явно облеклото за покер вечерта бе съвсем, съвсем свободно.

— Искаш ли питие?

— Не, добре ми е така.

Той работеше мълчаливо, докато тя си сипа малко вино. Само понякога изругаваше под нос или измърморваше доволно. Леко потропваше с крак, сякаш в ритъм с някаква вътрешна мелодия, а косата му бе разпиляна пред лицето, тъмна и рошава, и пръстите направо я сърбяха да ги зарови в нея.

Може би беше малко влюбена в него, но това бе също толкова безобидно, колкото и увлечението. Нали? Не беше като да планира остатъка от живота си с него или съобразявайки се с него.

Господи, защо не можеше просто да се отпусне и да не усложнява всичко?

— Как се справяш, Малкълм? — госпожа Грейди влезе в кухнята и намигна на Паркър.

— Мисля, че съм готов.

— Е, след като сглобиш отново онова нещо, се измий добре. Можеш да хапнеш курабийки с мляко.

Той вдигна глава и ѝ се усмихна широко.

— Добре.

— Хубаво е да има някой сръчен мъж в къщата. От доста време сме само жени в домакинството. Не че не се оправяме и сами, но следващия път, когато някоя от съдомиялните ми създава ядове, ще знам на кого да се обадя.

— Някоя ли?

— Имаме сервизно помещение с уреди на всеки етаж.

— Много удобно. — Той повдигна вежда и се обърни към Паркър. — И практично.

— Така е. Излизам с приятелки тази вечер. Ще се погрижа за пицата ви, преди да тръгна — каза тя на Паркър.

— Можем сами да си приготвим нещо набързо — започна Паркър. — Върви да се забавляваш.

— Така и ще направя, но мога да свърша и двете. Тази вечер ще се видя с майка ти, Мал.

— Така ли? И тя ли ще идва?

— Ще хапнем по нещо, ще се наприказваме. А после кой знае в какви неприятности ще се забъркаме.

— Аз ще ви платя гаранцията.

Госпожа Грейди се засмя доволна.

— Ще го запомня. — Сви устни и отиде до масата. — Гледай само как си лъснал тези части.

— Имаха нужда от малко човъркане, малко почистване и незаменимата смазка. Колко такива имате?

— Само една. Стар модел е, но ми е удобна за моите стаи. Иначе Паркър е купила цял куп нови и лъскави прахосмукачки, така че да не

се налага да мъкна някоя между етажите, ако реша да почистя между идванията на фирмата за почистване. О, видях се случайно с Марджи Уипстън. Каза ми, че си вдъхнал нов живот на онази бричка, която кара.

— Старата дама е навъртяла цели двеста деветдесет и шест хиляди километра. Говоря за понтиака, не за госпожа Уинстън.

Паркър ги слушаше как си приказват, дружески, докато той сглобяваше машината. Това бе друго негово качество, замисли се тя, намираще общ език с хората, очевидно знаеше как да общува с клиентите си.

Както и широката усмивка, която се появи на лицето му, когато включи уреда и изпробва колко силно засмуква.

— Бива си я.

— Гледай ти! И при това не звучи като стъргане по метал.

— Ще издържи още известно време.

— Благодаря, Малкълм. Заслужи си млякото и курабийките. Чакай само да прибера това.

— Аз ще я прибера — наведе се да навие кабела. — Къде да я сложа?

— В сервизното помещение тук, първата врата вляво по коридора. — Госпожа Грейди поклати глава, когато той изнесе прахосмукачката навън. — Ако бях с трийсет години по-млада, нямаше да го оставя да ми се изплъзне. Какво пък, бих казала дори двацет, и щях да си пробвам късмета с по-млад мъж.

Паркър замалко да се задави с виното си.

— Все едно не съм го чула.

— Мога да го кажа и по-силно.

Тя само поклати глава и въздъхна.

— Влюбена си до уши.

— Нещо не е наред с теб, ако и ти не си.

— Нищо ми няма.

— Радвам се да го чуя — каза госпожа Грейди и се зае да прибира инструментите в сребрилата метална кутия.

— Аз ще ги занеса в килера. Ти обеща на любимия си мляко и курабийки.

— Значи ще му ги приготвя и ще ти сипя още малко вино. Ще му правиш компания.

Сложи на масата чиния, отрупана с курабийки, и голяма стъклена чаша студено мляко, докато Малкълм се върне, за да измие ръцете си.

— Изпий си млякото и ще кажа на майка ти, че си бил добро момче.

— Няма да ви повярва.

След като прибра кутията с инструментите, Паркър го завари сам в кухнята.

— Тя каза, че има да върши разни неща, а ти ще ми правиш компания. Е, какво прави Квартетът, след като хапне пица, когато мъжете ги няма?

Тя седна срещу него и бавно отпи от виното си.

— О, ами, организираме си бой с възглавници на забавен кадър и само по бельо.

— Още една сбъдната фантазия. Искаш ли курабийка?

— В никакъв случай — отсече тя, сетила се за петифурите.

— Изпускаш. И преди сме били тук двамата.

Тя се усмихна.

— Да. Но този път не съм ти ядосана. Засега. Чувстваш ли се късметлия? За покера — престорено го укори тя, забелязала бързата му усмивка.

— Усещането, че си късметлия, може да те направи невнимателен. По-добре е просто да имаш късмет.

— Добре. Да пием за твоя късмет. — Леко чукна чаша в неговата.

— Докато вие хапвате домашна пица и се замеряте с възглавници в секси бельо. Какво трябва да направи човек, за да бъде поканен на подобно събитие?

— Да не е мъж, това е първото условие. Но можем да направим нещо по въпроса с пицата някой ден.

— Ще се задоволя и с това. Виж, като стана дума за покани, майка ми иска да дойдеш на вечеря в неделя.

Чашата бе на половината път до устните ѝ, но сега тя я остави обратно.

— Вечеря у майка ти. В неделя? Тази неделя? — Странно бе да усети как лека паника се надига в гърлото ѝ. — О, но ние имаме тържество, а и...

— Тя ще се съобрази с това. Казах ѝ, че имате ангажимент, но тя знае, че е дневно тържество. — Пристъпи от крак на крак, загледа се в курабийката си. — Мисля, че двете с госпожа Грейди си приказват доста напоследък, излизат заедно или каквото там правят.

— Хмм — измърмори само Паркър и го загледа внимателно.

— Както и да е, майка ми си го е навила на пръста. Мисля, че си е внушила, че аз... ами прекарвам тук доста време, хапвам си на воля, така че тя, нали разбираш, трябва да върне жеста.

— Аха. — Май не се канеше да каже точно това, отбеляза мислено Паркър. И ако тя бе усетила лек пристъп на паника, то ѝ се струваше, че Малкълм направо е ужасен.

Колко интересно!

— Така че, решила го е категорично и няма начин да я разубеди човек. Мога да ѝ кажа, че не можеш да дойдеш тази седмица, но тя ще настоява, докато накрая получи своето.

Не беше просто паника, реши тя. Беше силно притеснен. Бяха го изнудили да доведе жена на вечеря в дома на майка си. И имаше чувството, че Малкълм не бе съвсем сигурен как става това.

— С удоволствие ще дойда на вечеря в неделя.

Погледът му моментално потърси нейния — беше предпазлив.

— Така ли?

— Разбира се. Би трябвало да приключим тук до пет и половина. Ако няма нещо извънредно, мога да дойда към шест. Просто ще се кача на колата, когато свършим, и непременно ще се обадя, ако случайно се наложи да закъснея. Така става ли?

— Да. Разбира се. Добре е.

Колкото по-голяма неловкост изпитваше той, толкова повече се ентусиазираше тя. Призна си, че бе дребнаво от нейна страна, но какво пък.

— Питай я дали мога да донеса нещо за десерт или бутилка вино. Или пък недей, аз ще ѝ се обадя.

— Ще се обадиш на майка ми.

Тя се усмихна, гледаше го спокойно и с широко отворени очи.

— Това проблем ли е?

— Не. Всичко е наред. Разберете се двете — махна с ръка. — Така не се налага да играя посредник.

— Аз ще се чуя с нея. — Паркър отново надигна виното си, вече бе уверена. — Тя вижда ли се с някого?

— Какво? — Чист и неподправен шок се изписа на лицето му. — Майка ми? Не. Господи!

Не успя да потисне смеха си, но смекчи реакцията си, като се протегна и сложи ръка върху неговата.

— Тя е много жизнена и интересна жена.

— Спри дотук. Сериозно.

— Попитах само защото се чудех дали ще е поканила и приятеля си, или ще бъдем само тримата.

— Само ние. Тримата. Това е.

— Ще бъде чудесно.

— Добре. Добре, трябва да тръгвам.

— Приятно прекарване тази вечер. — Тя се надигна заедно с него.

— Да, и на теб също.

— И късмет. — Приближи се към него. — Може би това ще ти помогне.

И продължи да се приближава, бавно, изкусително, докато тялото ѝ не прилепна плътно към неговото и ръцете ѝ се обвиха като лиани около врата му. Устните ѝ го докоснаха леко, отдръпнаха се, отново го докоснаха, а после меко и топло погълнаха неговите.

Издаде тих стон на удоволствие, съблазън, отдаване и намек за бъдещи обещания. И усети как тялото ѝ копнее за тези обещания, когато ръката му стисна здраво ризата на кръста ѝ.

Той забрави, почти забрави къде се намира. Забрави почти напълно всичко, освен Паркър. Уханието ѝ, онова деликатно и незабравимо леко ухание, което му нашепваше за нейната женственост, за тайни и хладен бриз едновременно. То го разтърсваше, смесваше се в съзнанието му с горещата сила на страстната целувка, зашеметяваше го с неутолим копнеж по стегнатите и гъвкави извивки на тялото ѝ.

Тогава тя въздъхна отново, прокара пръсти в косата му и понечи да се отдръпне.

— Не.

Той я дръпна обратно и неудържимо повлече и двамата към ръба.

— Малкълм. — Тя сама бе откrehнала вратата на клетката, а сега, колкото и да ѝ се искаше да я отвори докрай, знаеше, че трябва да успокои и двамата. — Не можем.

— Да се обзаложим ли?

Задърпа я към вратата на кухнята, а крачките му бяха толкова широки и бързи, че тя трябваше да подтичва, за да го следва.

— Чакай. Къде отиваш? — Дъхът ѝ заседна някъде между дробовете и гърлото ѝ, когато я замъкна в сервизното помещение и я притисна гърбом към вратата. Завъртя ключа. — Нали няма да...

Заглуши протеста ѝ с опустошителна целувка, докато ръцете му жадно превземаха тялото ѝ.

Малкълм се насили да разкопчее блузата ѝ, вместо просто да я разкъса на парчета, после смъкна сутиена ѝ надолу, за да погали със загрубелите си длани зърната на гърдите ѝ.

Тя простена. Потрепери.

— Господи. Малкълм. Чакай.

— Не. — Рязко издърпа нагоре полата ѝ, след това плъзна длан между краката ѝ. — Ще те имам тук, точно тук. Първо ще те гледам как стигаш върха. — Плъзна пръст под дантелата, вътре в нея. — После ще те накарам да свършиш отново и отново и ще бъдеш моя точно тук, до тази врата, докато свърша с теб.

Трябваше да се вкопчи в раменете му или да падне, защото коленете ѝ трепереха и се подкосиха. Непосилната, разрушителна страст я изгори. Очите му, пламнали в зелено, уловиха нейните и тя забеляза нещо да проблясва в тях — тържество, не би могло да се опише иначе — когато тялото ѝ избухна.

Чу как дантеленото бельо се разкъсва и можа само да простене.

— Кажи ми, че ме искаш. — Трябваше да го чуе. Искеше да чуе гласа ѝ, дрезгав от страст, как му казва, че е също толкова луда от желание като него. — Кажи ми, че искаш това. Искаш да те имам точно така.

— Да. Господи! Да.

Той сграбчи бедрото ѝ, когато тя вдигна крак, за да го обвие около кръста му. Отваряше се, предлагаше му всичко. Устата му заглуши вика ѝ на върховна наслада, когато проникна в нея. Силно и дълбоко.

Тя му позволи да я опустоши — никоя друга дума не бе достатъчно силна — и бе във възторг от това, втурна се заедно с него, в лудешки вихър, към финалния безумен скок.

Дори тогава трепереше. Дори и когато главата ѝ се отпусна на рамото му, когато ръката му галеше косата ѝ, тя не можеше да си поеме дъх. Той повдигна лицето ѝ, обгърна го с длани, докато устните му нежно обхождаха скулите и слепоочията, а тя си мислеше: „Кой си ти? Кой си, че можеш да правиш това с мен, да превземеш тялото ми и сърцето ми?“.

Тогава отвори премрежените си очи, впити в неговите и разбра. Не всичко, може би не дори и достатъчно, но разбра, че го обича.

Когато тя се усмихна, той също се усмихна.

— Ти започна.

Тя щеше да се засмее, ако ѝ стигаше въздухът.

— Това ще ми е за урок.

Той опря чело в нейното и започна да закопчава блузата ѝ.

— Малко си поомачкана. — Приглади надолу полата ѝ, косата, наведе леко главата ѝ. — Няма смисъл. Приличаш на жена, която току-що е правила секс в сервизното помещение.

— Предполагам, че си го заслужих.

— Определено. — Той се наведе. — А аз си заслужих това. Ще ги запазя.

Тя отвори уста невярващо, когато той натъпка разкъсаните ѝ бикини в джоба си.

— Като трофей ли?

— Военна плячка.

Паркър се засмя задавено, после само поклати глава.

— Сигурно нямаш гребен у себе си?

— За какво ми е гребен?

Тя въздъхна и се опита още малко да приглади с пръсти косата си.

— И така ще се оправим. — Допря пръст до устните си и получи в отговор дръзката му усмивка. — Не се шегувам — просъска тя. Възможно най-тихичко отключи вратата и я отвори на милиметър. Ослуша се. — Излизаш направо навън, през кухнята и към двора. А аз... — Той я грабна и я погъделичка по ребрата, докато я целуваше. — Престани! Малкълм!

— Исках само да те поразроша малко.

Хвана я за ръка и я дръпна навън.

Облекчена, че в кухнята нямаше никого, тя го избута и изтласка през вратата.

— Чувствам се толкова използван — каза той и я накара да се засмее, докато го побутваше за последен път.

— Върви да играеш покер. Късмет.

— Нося си талисмана тук. — Потупа джоба, в който бяха бикините ѝ.

Когато тя отново остана със зяпнала уста, смехът му огласи влажната есенна привечер.

— До скоро, Легс.

Тя хукна към стаята си, но не успя да се сдържи и се приближи до един прозорец, за да погледне навън. Видя го да сменя посоката и да отива към дома на Мак, за да поговори с някакъв мъж — или беше момче — който тъкмо излизаше оттам.

Поговориха малко, размениха си дружески поздрав с юмрук. После момчето се качи в кола с две врати, форсира двигателя и потегли, а Малкълм се върна към пикапа си.

Сепна се, чула стъпки зад гърба си, и щом се обърна, видя госпожа Грейди.

— О! — възкликна само тя и прочисти гърлото си, силно засрамена от изчервяването си.

— Хмм — измърмори само икономката. — Явно си била добра компания.

— Ха. Ами... Хм, знаеш ли кое беше онова момче, излезе от къщата на Мак? Малкълм явно го познава.

— Така и трябва, след като работи за него. Момчето не може да чете — добави госпожа Грейди — или едва-едва се оправя. Мал помоли Картър да му дава уроци.

— Ясно.

Остана до прозореца, загледана в ситния дъждец. Тъкмо когато си мислеше, че е опознала донякъде този мъж, откриваше нова страна в него, нов, по-дълбок пласт.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— В сервизното помещение. — По пижама, просната на дивана в семейния салон, Мак зяпна в тавана. — Паркър Браун от рода Браун в Кънектикът прави секс в сервизното помещение.

— Бяхме като животни.

— Сега вече се хвали — отбеляза Лоръл и ухапа парче пица.

— И това ми харесва.

— Мога само да те поздравя, но сериозно, направо съм влюбена в него заради факта, че ще те води на вечеря у майка си. — Ема доля чашите им с вино. — И задето е толкова очевидно притеснен от това.

— Ще бъде интересно.

— Аз пък искам да знам дали може да поправя и по-малки домакински уреди. Един от миксерите ми бръмчи странно.

Паркър погледна към Лоръл.

— Питай го. Явно му харесва да поправя разни неща. Кое то ме подсеща, че е помолил Картър да дава уроци на онова момче. Кога е започнало това?

— Миналия месец — осведоми я Мак. — Картър казва, че Глен много напредва. Накарал го е да чете „Кери“.

Ема преглътна тежко.

— Имаш предвид „Кери“ с многото кървища в нощта на бала?

— Картър разбрал, че Глен обича филми на ужасите и че е гледал точно този филм няколко пъти, затова решил, че ще му хареса да чете книгата. И наистина се получава.

— Много хитро — отбеляза Паркър. — Страхотен начин да покажеш на някого как да чете за удоволствие и че това не е само работа, просто заради ученето или досадно задължение, а за забавление.

— Да. Картър... просто много го бива, нали разбирате? — Лицето на Мак грейна в топла усмивка. — Толкова е търпелив и умен, и добър по природа, без да е сладникав. Мисля, че някои хора като него

са късметлии, че вършат онова, за което са родени. А ние, останалите, се възползваме от това.

— И с нас е така. Наистина вярвам, че правим онова, за което сме родени — добави Ема. — Именно затова работата ни е нещо повече от бизнес, също както преподаването не е само професия за Картър. Ние правим много хора щастливи и една от причините за това — освен че сме страшно талантиливи — е, защото вършим онова, което прави нас щастливи.

— За нас. — Лоръл вдигна чаша. — Щастливи, красиви, сексуално задоволени и страшно талантиливи.

— Не мога да не пийна за това — обади се и Мак.

Паркър се присъедини към тоста и пийна от чашата си. В този момент телефонът ѝ звънна.

— Е, добре, за миг ще изляза оттук и ще бъда щастлива. Връщам се веднага.

— Добре — започна Мак в мига, в който Паркър излезе от стаята. — Какво мислим по въпроса?

— Мисля, че привличането помежду им е извън всякакви класации — отговори Лоръл. — И че всеки от тях е дълбоко емоционално привързан към другия. Мъж с дръзкото поведение и увереността на Мал няма да се смути от една вечеря при майка му, освен ако наистина е много важно за него.

— Защото когато майката е важна — а в случая с Мал е точно така — това е голяма стъпка. Издига отношенията на по-високо ниво. — Мак кимна. — Ако той не искаше да минат на по-горно ниво, щеше да намери начин да разубеди майка си.

— Много е мило, че това го притеснява — добави и Ема, — защото наистина е важно. И двете жени са важни за него. Знаете ли, според мен той обича да се изправя лице и лице с всичко. Беше казал на Дел направо, че се интересува от Паркър. И после откровено повдигна въпроса с парите и положението в обществото, когато за първи път станаха интимни. Всичко е съвсем открито и ясно. Това е обичайното му поведение. Затова не мисля, че са много нещата, които го притесняват.

— Искате ли да чуете моето мнение? — Мак се замисли дали да хапне още едно парче пица. — Аз виждам двама уверени в себе си и можещи да се справят с живота индивиди, които не само се опитват да

осмислят уязвимостта на това да си влюбен, но и се опитват да пресметнат рисковете и евентуалния изход. Най-общо казано? Мисля, че са идеални един за друг.

— Да! И аз мисля така. — Ема погледна за миг към вратата. — Но още не е време да ѝ го кажем. Тя не е готова да го чуе.

— Нито пък той — отбеляза Лоръл. — Чудя се кой ли от двамата пръв ще стигне до тази мисъл.

Мал събра заложените чипове. Последната обърната карта му бе осигурила много приличен фул хаус — дами и осмици — с който напълно разби събраните пет поредни карти до асо, но от различни бои, на Джак.

— Голям късмет имаш тази вечер, Кавана.

Мал подреди чиповете си и за миг си представи Паркър, сервизното помещение и разкъсаното дантелено бельо в задния джоб на джинсите си.

Нищо не знаеш, приятелю, помисли си той.

— Нося си го с мен — каза той и отпи голяма глътка от бирата си.

— Не е лошо да споделиш малко с мен. — Род, един от редовните участници в покер вечерите им, се намръщи и хвърли картите си на масата. — Аз нямам нищо цяла вечер.

— Не се тревожи. Следващото раздаване ще те очисти до шушка. После може спокойно да ни гледаш как играем.

— Студенокръвно копеле си ти, Браун.

— Покерът не е за нежни души.

Мал също хвърли раздадените му карти. Нямаше съмнение, че Дел е безпощаден на масата, каза си той. Вероятно бе същият и в съда, макар че той никога не го бе виждал как работи. Но дълбоко в себе си? Там бе съвсем друго нещо.

Покер вечерите водеха началото си от времето, когато Дел и Джак бяха учили заедно в Йейл, а Дел бе главният виновник за продължаването на традицията. Повечето от мъжете край масата играеха заедно от години. Той и Картър бяха най-новите членове на групата. Картър се бе присъединил най-вече заради връзката си с Мак, макар че двамата с Дел се бяха познавали и като ученици.

А той самият? Не беше съвсем сигурен, освен че двамата с Дел просто си бяха паснали идеално.

Онова, което характеризираше Дел — освен страстта му към покера и правото — бе традиционализмът му, неговата щедрост, лоялност и непоколебимата му воля да защитава хората, които бяха важни за него.

Паркър бе такъв човек. Не беше сигурен как Дел или Паркър биха реагирали на факта, че тя бе станала по-важна за него, отколкото някога си бе представял, че е възможно или реално. Как би могъл да предвиди техните чувства, след като не знаеше той самият какво изпитва?

Погледна флопа, своите карти, пресметна възможните варианти и направи залога си, докато наоколо се водеше спокоен разговор. Закачки, малко бизнес, пиперливи шеги.

Когато Картър обърна следващата карта, Мал преосмисли възможностите си, видя колко са намалели. Тогава Дел увеличи залога и той се оттегли.

Според него между покера и живота имаше много общо. Играеш с картите, които са ти раздадени, пресмяташ шансовете си, рискуваш или не. А когато картите са лоши, блъфираш, ако залогът си заслужава и ако имаш куража да рискуваш.

Ако ли не? Чакаш следващата ръка.

Според него начинът, по който бе играл в живота си досега, бе доста печеливш. Сега трябваше добре да разгледа картите си, да прецени шансовете си с Паркър. Тя си струваше риска.

Франк, друг редовен играч, също хвърли картите си.

— Е, Дел, кога ще бъде готов новият мъжки палат?

— Питай архитекта.

Джак отговори на вдигнатия залог на Дел.

— Занимавам се с разрешителните. Ако нещата минат гладко? Ще можем да те обираме на покер в новото място през март или април най-късно. — Джак се озърна наоколо в стаята за игри. — Ще ми липсва това място.

— Ще бъде странно — обади се и Род. — Покер вечер с жени точно отгоре... — Той вдигна палец към тавана.

— Не просто жени — изтъкна Франк. — Съпруги, след като ти и тези тримата направят голямата крачка. Господи, по това време

догодина всички ще сме скочили в пропастта. Освен теб — обърна се той към Мал.

— Някой трябва да държи фронта.

— И ти май си близо до ръба. — Род му се ухили през дима от пурата си. — Излизаш с Паркър. Последната неомъжена от Квартета на Дел.

Мал хвърли поглед към Дел, но лицето на приятеля му остана безизразно като на професионален картоиграч и ответният поглед бе хладнокръвен.

— Умея да пазя равновесие.

Франк изсумтя.

— Продължавай да си го повтаряш, приятел, чак докато се озовеш над пропастта и усетиш как въжетото се изплъзва между пръстите ти.

— Добре, че е бил каскадьор — обади се Джак. — Би трябвало да знае как да пада.

Мал пийна отново от бирата си. Да, знаеше как да пада. Но знаеше и точно какво може да стане, ако приземяването не мине както е планирано.

Майка му поддържаше спретнат дома си, замисли се Мал. Правеше го от гордост, по навик и защото това бе в природата ѝ. Но за неделната вечеря — тази неделна вечеря — направо бе изпаднала в мания, която можеше да съперничи на любовта на пияницата към бутилка уиски.

Къщата бе прилична. Бе проявил изключително внимание, докато бе избирал къща, която ще ѝ върши работа и в която той щеше да е спокоен тя да живее. Търсеше хубав квартал, в който хората разговарят със съседите си, грижат се един за друг понякога. Не искаше нещо прекалено голямо, за да се притеснява тя или да се чувства смазана от размера ѝ, нито пък толкова малко, че да се чувства затворена в капан.

Бе намерил идеалния вариант в преустроено ранчо с традиционна тухлена фасада и не много голяма морава, която двамата лесно можеха да поддържат сами. Големият бонус на сделката се оказа пристроеният гараж, над който имаше жилищен апартамент.

Двамата се обичаха и дори се харесваха взаимно, но никой не би искал да живее заедно с другия. Така всеки имаше лично пространство, своя територия и личен живот. Но той бе достатъчно близо, за да я наглежда. Както и тя него, съзнаваше отлично Мал.

Винаги можеше да се отбие за храна в кухнята ѝ и често го правеше, ако беше в настроение, или се отбиваше да пийне кафе сутрин — или пък не. А тя можеше да го повика да се погрижи за някой дребен ремонт или да изхвърли боклука.

И двамата бяха доволни от положението.

Освен когато тя го подлудяваше.

— Майко, това е само вечеря. Храна.

— Не ми казвай кое какво е. — Кей размаха пръст към него, докато бъркаше соса — отново — за лазанята, с която много се гордеше, както той отлично знаеше. — Кога за последен път си водил жена у дома за вечеря?

— Горе-долу никога.

— Точно така. — Спря да размахва пръст и го забодя в гърдите му.

— И бездруго не я водя аз — От самата мисъл го засърбя между лопатките. — Тя ще дойде сама.

— Коего трябва да те засрами.

— Но тя...

— Хм!

Това бе друго нещо, което отлично познаваше — този тон, който казваше, че изобщо не трябва да опитва да спори с нея.

Пое си въздух и пробва друга тактика.

— Мирише хубаво.

— На вкус е още по-добре. — Тя взе лъжица, топна я в соса и му подаде да опита.

— Вярно е — съгласи се Мал, след като опита.

— Така и трябва. Важно е. Това момиче има класа.

— Както и ти, майко.

— Съвсем вярно, но знаеш за какво ти говоря. Именно защото е много добре възпитана, ми се обади да ми благодари за поканата. Ще ѝ поднесе вкусна вечеря. — Тя намигна. — От класа. Направих изискани ордъври.

— Кифлички с кренвирш? — Когато тя се засмя с цяло гърло и отметната глава назад, той я сръчка с лакът. — Аз ги харесвам.

— Няма да ги видиш тази вечер. Сигурен ли си, че това вино е добро? — Посочи към двете бутилки на плота, които бе отворила да дишат.

— Сигурен съм.

— Разбираш по-добре от мен от тези неща след холивудските си похождения.

— Да, но тогава пиех само от пъпа на някоя хубавица.

— Няма начин да си пийнеш порядъчно по този начин — отбеляза тя и този път той се разсмя.

Кей се отдръпна леко от печката и отново огледа кухнята.

Беше сложила красива купа с плодове на малката разтегателна маса под прозореца, където обичаше да сяда и да пие кафе сутрин. Дребничката декоративна детелина, която Мал ѝ бе подарил, цъфтеше с малките си нежни цветчета на полицата над мивката.

Колекцията ѝ от солнички бе подредена на един рафт над дървената пейка, която той бе направил в часовете по практика в училище.

Човек можеше да се храни направо на пода, а и всяка друга повърхност блестеше от чистота.

Тя кимна доволно, после разпери ръце.

— Как изглеждат?

— Също толкова добре, колкото и лазанята ти.

— Зачервена и пикантна?

Той подръпна кичур от буйните ѝ яркооранжеви коси.

— Точно така.

— Ще наредя лазанята и ще я сложа да се пече. Искам да вземеш и да запалиш свещите, които съм подредила наоколо. И недей да разтуряш нищо.

— Че какво мога да разтуря?

Тя го изгледа втренчено със зелените си очи.

— Нищо, ако ти е мил животът.

Мал се примири, взе запалката и обиколи навсякъде трапезарията, дневната, дори и в банята за гости. Навсякъде бе сложила декоративни свещи. Вероятно бяха аранжирани както бе

видяла в някое списание или по любимия си телевизионен канал със съвети за дома и градината.

В малката баня бе сложила красиви цветни кърпи и сапуни и както отлично знаеше от опит, щеше да му съдере кожата от бой, ако ги използва наистина.

Надникна в малкия ѝ кабинет, в спалнята и голямата баня най-вече за да не ѝ се мярка пред очите и да не го тормози повече.

Тя бе създала дом тук, замисли се той. Уютен и хубав дом. В много отношения това бе първият дом, който имаха. Всички останали бяха временни жилища или апартаменти под наем. Преходни.

Затова имаше пълното право, ако поиска да боядиса стените — както и бе направила — в различен цвят във всяка стая, ако иска да си подреди навсякъде свещи или да сложи в банята луксозен сапун, който никой друг, освен госта, не може да използва.

Когато реши, че достатъчно се е забавил, слезе обратно долу. Почукването на вратата го спря.

— Вземи палтото ѝ — извика майка му. — И го закачи в дрешника.

— Естествено, да не съм някакъв глупак? — измърмори той под нос.

Отвори и видя Паркър на прага, наметнала светъл тренчкот върху тъмнозелена рокля и стиснала букет дребни ириси в синьо и бяло.

— Здравей. Явно не ти е било трудно да намериш мястото.

— Никак.

— Ще взема палтото ти.

— Каква приятна къща. — Тя огледа всекидневната, докато той вземаше връхната ѝ дреха. — Прилича на майка ти.

— Как така?

— Толкова е цветна.

— В това си права. Ела, влез. Тя е в кухнята. Как мина тържеството?

— Беше... О, виж това! — С неприкрито удоволствие тя спря, за да разгледа пощенските картички, които бяха окачени в рамки на стената. — Прекрасни са!

— Събирала ги е на път — от различните места, където е служил за по-дълго баща ми или където са се срещали за кратък отпуск.

— Чудесен начин да си спомниш. Ти сигурно си бил на някои от тези места. Помниш ли ги?

— Не съвсем. — Той хвана свободната ѝ ръка и я поведе към кухнята.

Влязоха тъкмо когато Кей затваряше вратата на фурната.

— Кей, радвам се да те видя. Благодаря, че ме покани в дома си.

— Добре дошла. Ириси. — Удоволствието сгря лицето ѝ. — Любимите ми цветя.

— Някой ми спомена. Ема ги аранжира.

— Много я бива. — Кей ги подуши и остави букета на плота. — Засега ще стоят тук, но довечера ще проявя егоизъм и ще ги взема в спалнята си. Мал, сипи малко вино на момичето. Цял ден е работило.

— С удоволствие ще пийна чаша вино. Имаш много красив дом. Излъчва щастие.

Много точно казано, помисли си Мал, докато сипваше виното.

— Заповядай. Майко.

Кей опита, сви устни.

— Не е лошо. Вие двамата идете да седнете във всекидневната. Ще донеса ордъоври.

— Мога ли да помогна? Не съм голяма готвачка, но съм много добър помощник.

— Няма кой знае какво за правене. Просто ще поседнем за малко. Най-добре отивайте, а ти можеш да вземем и подноса, Мал, аз идвам след мъничко.

Отвори хладилника и извади най-красивия си поднос със студените ордъоври.

— О, колко са хубави само! — Стиснала чашата си с вино, Паркър се приближи до солничките.

Каза го искрено, установи с огромна изненада Малкълм. Вече прекрасно различаваше любезния ѝ тон от искреното удоволствие.

Имаше стилни фигурки, смешни, както и такива, които любезно можеха да се нарекат провокативни.

— Започнах да ги колекционирам веднага след сватбата. Нещо дребно, което можех да опаковам където и да се преместим. После малко се поувлякох.

— Прекрасни са. Очарователни и забавни. Батман и Робин?

Кей отиде до нея.

— Мал ми ги подари за деня на майката, когато беше на дванайсет. Както и онези съвкупяващи се кучета — не вярваше, че ще ги сложа на полицата. Тогава беше на шестнайсет, мисля, че се опитваше да ме провокира. Научи си урока. — Погледна го през рамо и се усмихна на спомена. — Адски се засрами, когато ги сложих при другите в колекцията.

Мал пристъпи от крак на крак.

— Какво да правя с този поднос?

Паркър го погледна и се усмихна.

— О, благодаря. — Избра си кръгло хлебче, върху което имаше сирене „Бри“ и малина. — Ами тези?

Продължи да разглежда фигурките, сближавайки се с майка му покрай солничките, докато той държеше в ръце подноса с хапки.

С напредването на вечерта не бе сигурен дали да е доволен, облекчен или притеснен от това колко добре се разбираха Паркър и майка му.

Отлично знаеше, че Паркър може да съобрази поведението и стила си на общуване в най-различна социална ситуация и често го правеше. Но сега имаше нещо повече. Усещаше, както бе усетил и в онзи първи път, когато заедно хапваха пица, че тя е спокойна и се забавлява.

Разговаряха за местата, които и двете бяха посещавали, градове и страни, в които родителите му бяха пътували, когато е бил твърде малък, за да помни, и такива, които едва си спомняше.

Говореха за нейния бизнес и смехът на майка му отекваше отново и отново, когато Паркър споделяше някаква забавна или странна случка от някое тържество.

— Не притежавам твоето търпение. Толкова много хора да ми се обаждат по цял ден, да се оплакват, да мърморят и да искат какво ли не. По дяволите, на мен ми се иска да цапна някой от клиентите на Мал поне два пъти на ден.

— Паркър не ги удря — намеси се Малкълм. — Тя ги смазва като хлебарки.

— Само когато е абсолютно необходимо.

— Какво ще правиш с Линда Елиът или както там ѝ е сега фамилията? — Паркър се поколеба и Кей само сви рамене. — Не е моя работа.

— Не, не е това. Просто не съм сигурна още. Ще бъде сложно. Бих я смазала като хлебарка и това би ми доставило огромно удоволствие. Но тя е майка на Мак.

— Тя е уличница, която се мисли за нещо повече от останалите.

— Господи, майко.

— Не, абсолютно права си — обърна се Паркър към Кей. — Не само е уличница, която се мисли за нещо повече от всички останали, но и страда от комплекс за преследване на всичкото отгоре. През целия си живот съм я презирала, затова не би могла да кажеш нещо за нея, което да ме обиди. — Паркър хапна малко от лазанята и погледна Малкълм с вдигнати вежди. — Какво? Нямам ли право да презирам някого?

— Просто не е в твой стил.

— Тя използва и малтретира емоционално една от най-добрите ми приятелки откакто се помня. Заслужава много повече от онова, което най-накрая успях да ѝ причиня. Но... — Паркър разкърши рамене, пийна вино. — Ще дойде на сватбата. Ще иска да покаже новия си съпруг, да се похвали с него. В момента ѝ е забранено да стъпва в имението, но ще трябва да отменя забраната за събитието.

— Какво си направила, пропъдила ли си я?

Паркър се усмихна на Малкълм.

— Да. Достави ми голямо удоволствие. И повярвай ми, ще се справим с нея на сватбата. Още не съм сигурна как, но по-скоро ще я заключа в мазето, отколкото да ѝ позволя да съсипе, макар и за миг, настроението на Мак и Картър в този ден.

Кей стисна устни и кимна.

— Сигурна съм, че ще го направиш. Ако имаш нужда от помощ, само ми кажи. Никога не съм я харесвала.

— Не знаех, че двете с Линда се познавате.

— О, тя не би ми обърнала и грам внимание, но пътищата ни са се пресичали понякога. Навремето идваше да вечеря в ресторанта, когато работех там. И посещаваше много от партитата, на които ме викаха да сервирам. — Кей размърда рамене, както често правеше и Малкълм, за да покаже, че не е нещо важно. — Тя е от хората, които гледат през теб, сякаш си прозрачен, докато щракат с пръсти за следващия си коктейл или за по-бързо обслужване, и не се свенят да се оплакват от обслужващия персонал, докато стоиш до тях.

Паркър се усмихна и в очите ѝ блесна свирепо пламъче.

— Кей, би ли искала да дойдеш на сватбата на Мак?

Кей примигна.

— Ами аз почти не познавам булката, нито пък Картър.

— Много бих искала да дойдеш и да бъдеш мой гост на сватбата на приятелката ми в моя дом.

— За да ти помогна да заровим трупа ли?

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам. Но ако стане...

— Ще донеса лопата. — Кей въодушевено чукна чашата си в тази на Паркър.

— Вие двете малко ме плашите — отбеляза Малкълм.

В края на вечерта, след като приключиха с основното ядене, а после с десерта и кафето — а когато майка му приготвяше ябълков пай, това бе сериозно постижение — тя изгони него и Паркър от кухнята.

— Ще се заема с чиниите, когато сама преценя.

— Всичко беше прекрасно. Наистина. Благодаря.

Кей се усмихна самодоволно на сина си над рамото на Паркър, когато тя се наведе да я целуне по бузата.

— Гледай той да те доведе пак. Заведи я горе и ѝ покажи твоя апартамент, Мал.

— Разбира се. Лека нощ, мамо. Благодаря за вечерята. — Той поведе Паркър към стълбите, които водеха към неговия апартамент. — Накара майка ми да се почувства много добре тази вечер.

— Беше взаимно.

— Тя те харесва, а е човек, който много внимава кого допуска близо до себе си.

— Тогавя се чувствам поласкана.

Той спря за миг пред вратата на жилището си.

— Защо я покани на сватбата?

— Мисля, че ще ѝ хареса. Проблем ли е?

— Не, а и наистина ще ѝ хареса. Но имаше и още нещо. — Леко докосна с показалец слепоочието ѝ. — Имаше и друго предвид, когато я покани да дойде.

— Добре де, да. Линда наранява хората. Това е в характера ѝ, независимо дали го прави нарочно или по невнимание. Майка ти ми прави впечатление на човек, който не се засяга лесно, но Линда е

успяла да го направи. Затова е редно да дойде на сватбата на Мак като желан гост, докато Линда ще бъде там само по задължение и никога повече няма да бъде добре дошла в дома ми.

— Това е едновременно много мило и пресметливо.

— Постигането на няколко цели наведнъж е моя специалност.

— Несъмнено — погали нежно ръката ѝ. — Много внимаваеш кого допускаш близо до себе си.

— Да.

Остана загледан в нея още миг.

— Не водя жени тук. Малко е... странно — добави той и махна с ръка към къщата на майка му.

— Предполагам.

Отключи вратата.

— Заповядай.

Не беше пъстро като в дома на майка му, а по-скоро спартански обзаведено. И говореше за практичност, която допадаше на светоусещането на Паркър.

— Колко хитро. Представях си няколко малки стаи, а вместо това тук е едно цяло отворено пространство. Нещо като голям салон, с кухненски бокс в ъгъла, а мебелите служат за оформяне на различни кътчета.

Поклати глава при вида на огромния плосък екран на телевизора, който доминираше на цялата стена.

— Каква е тази работа с мъжете и размера на телевизора им?

— Ами жените и обувките им?

— Туше. — Пристъпи навътре и забеляза малката, отново много практична и изчистена като стил, спалня през отворената плъзгаща се врата. Върна се назад. — Харесват ми скиците с молив.

Няколко скици, изобразяващи много детайлно улични сцени, бяха окачени в черни рамки на стената.

— Да, хубави са.

Тя направи крачка към тях и се взря в подписа в долния ъгъл.

— Кавана.

— Баща ми ги е рисувал.

— Прекрасни са, Малкълм. Много хубаво е, че имаш това късче от него. Ти можеш ли да рисуваеш?

— Не.

— Нито пък аз. — Тя се обърна и му се усмихна.

— Остани.

— Нося си чанта с малко лични вещи в багажника на колата. — Отвори чантичката си и извади ключовете. — Ще я донесеш ли?

Той взе ключовете и леко ги тръсна, докато я гледаше внимателно.

— Къде ти е телефонът?

— В чантичката. Изключих го преди вечеря.

Наведе се и я целуна.

— Отговори на пропуснатите обаждания, после пак го изключи. Отивам за чантата ти.

Когато той излезе, тя извади телефона си, но отдели още миг, за да огледа жилището му.

Подредено, практично, отново си помисли тя, и доста оскъдно. Това бе жилището на човек, свикнал да се мести и да го прави без излишно суетене.

Плитки корени, каза си тя, а нейните бяха много, много дълбоки.

Не беше сигурна, никак даже, какво точно означава това.

Изтласка тези мисли от съзнанието си, включи телефона и се зае да отговаря на съобщенията в гласовата поща.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малкълм пристигна на мястото на катастрофата доста след полицаите, след пожарната кола и линейката на спешна помощ. Заради студения ситен дъждец той вдигна качулката на суичъра си, докато отиваше към мястото, оградено с жълта лента и сигнални флагчета.

Бяха махнали телата — не се съмняваше, че е имало такива, след като видя смачканите и огънати ламарини, които доскоро са били БМВ.

Втората кола бе ударена лошо, но вероятно можеше да бъде ремонтирана.

С малко повече късмет, пътниците в лексуса биха могли да са излезли куцайки или да са били извадени все още дишащи.

Неговата работа бе да изтегли от мястото онова, което бе останало.

Полицейските светлини прорязваха неспирно движещата се мъгла и постоянния дъждец над хлъзгавия път, осветяваха счупените и натрошени парчета предпазно стъкло, следите от гумите, огънати и почернели хромирани части, кръв и още по-страшно — една-единствена обувка, която още не бе прибрана от банкета на пътя. Тя се запечата в съзнанието му, рисувайки картина на страх и болка и ужасяваща загуба.

Разследващият полицейски екип вече се бе заел за работа, но той и сам можеше да сглоби случилото се.

Мокър път, лека мъгла. БМВ, което се движи прекалено бързо, завива, подхлъзва се, губи контрол, пресича осевата линия, блъска лексуса. Излита във въздуха, преобръща се, удря се, превърта се два пъти, може би и три.

Да, като се имат предвид теглото, скоростта, ъгълът, вероятно три пъти.

Някой излита през предното стъкло, вероятно пътник от задната седалка на смачканата кола, който не е сложил предпазен колан. Ако е

имало пътник на предната седалка, то той или тя е бил смазан. Шофьорът едва ли е имал повече късмет.

Виждаше, че пожарникарите са срязали БМВ-то с огромните си клещи, сякаш са рязали консервена кутия, но шансовете да са извадили някого жив от тази страховита развалина бяха нищожни.

Бе видял снимки на колата, която той бе карал, след катастрофата и сега картината изникна в съзнанието му. Не изглеждаше много по-добре от БМВ-то. Но пък колите на каскадьорите бяха направени, за да бъдат смачкани и да запазят живота на шофьора в същото време, освен ако някой по веригата не реши да се направи на много хитър и да спести някой долар.

Надяваше се пътниците да са били в безсъзнание или мъртви преди жестокия сблъсък и търкаляне.

Той не беше. И бе почувствал всичко — ужасяващата болка, жестокото разкъсване и чупене. Бе почувствал всичко, преди да изгуби съзнание. Ако опиташе, още можеше да го усети с пълна сила, затова не си го позволяваше.

Стоеше, пъхнал ръце в джобовете, и чакаше полицаите да му разрешат да изтегли разрухата с камиона.

Докато Малкълм беше на банкетата на пътя и мислеше единствено за кръвта и болката, Паркър се усмихваше на жените, които бърбеха и се смееха в салона в последните мигове на моминското парти на Мак.

— Справихме се добре. — Ема обви с ръка талията на Паркър.

— Много добре. Тя изглежда толкова щастлива.

— Не исках да го казвам по-рано, за да не предизвикам съдбата, но се тревожех до последната минута да не би Линда да чуе и да се натресе неканена.

— Не само ти. Предимството на това, че сега живее в Ню Йорк, е, че не може да научи за всичко, а и нали има нов съпруг, така че е достатъчно заета.

— Дано да продължи така — помоли се гласно Ема. — Цялата вечер беше чудесна и особено поради липсата на Линда. Всички се забавляваха страхотно.

— Вярно е. Погледни Шери. Все още сияе като младоженка, а виж само как си приказва със сестра ти...

— Бременността се отразява много добре на Сесилия, нали?

— Така е, а и както са склонили глава една към друга, мисля, че Шери вече се пита как ли ще ѝ се отрази на нея самата. Май е най-добре да сменя Лоръл в ролята ѝ на фотограф. Тя...

— Не.

— Не разбирам защо да не...

— Паркър, говорихме за това. — Ема се обърна към нея. — Избрахме Лоръл, защото аз прекалено се разсейвам и си приказвам с всички, а ти... Ами ти толкова дълго се опитваш да направиш перфектната композиция или каквото там искаш, че накрая не правиш почти никакви снимки.

— Няколко, но пък са много добри.

— Изключителни, но предпочитаме купища не толкова съвършени.

Паркър въздъхна примирено. Много обичаше да прави снимки.

— Щом трябва. Предполагам, че е добре да идем при останалите. Хората скоро ще започнат да се разотиват. — Измъкна телефона от джоба си, понеже го усети да вибрира. — Съобщение от Дел.

— Сигурно иска да знае дали вече е чисто и могат да се прибират с Джак и Картър.

— Не. Пише, че има катастрофа на северното шосе, южно от панорамния път. Движението е отклонено и има задръствания. Трябва да предупредим всички, които мислят да минат оттам, а те самите ще се приберат след няколко часа.

— Надявам се да няма пострадали — възкликна Ема, после се усмихна на майка си, която ѝ махаше от другия край на стаята. — Ще ти помогна да кажем на всички.

Както всяко добро парти, и това продължи и след определения час, мнозина останаха да си приказват още малко и накрая домакинята бе щастливо изморена.

— Сега искам шампанско. — Паркър грабна бутилката и си наля. — Вие седнете, госпожо Г.

— Така и ще направя. — Госпожа Грейди се отпусна тежко на стола, събу официалните си обувки и протегна крака. — Напълни ми чашата догоре.

Паркър послушно напълни чашите до ръба, докато Лоръл режеше парчета от онова, което бе останало от триетажната торта с маслен крем, която бе покрила с различни по форма шоколадови листенца.

— Супер. Вижте само какви прелестни подаръци! — Мак гледаше с грейнало лице и леко замъглен поглед към масата за подаръци, която Паркър внимателно бе подредила, след като Мак ги бе отворила един по един. — Сякаш съм спечелила малък, но много изискан магазин за подаръци. Благодарих ли на всички?

— Неведнъж. Колко точно шампанско си изгълтала вече, приятелко? — попита я Лоръл.

— Много, защото ми е позволено да съм леко замаяна на собственото ми моминско парти. Направихме моминското ми парти! — Взе парчето си торта от Лоръл и грабна едно шоколадово листенце. — О, ммм. Казах ли ти, че много ми харесва тортата, която си ми направила?

— Да, скъпа. — Лоръл се наведе и я целуна по главата.

— А казах ли също, че много ми хареса абсолютно всичко? Толкова се радвам, че го направихме тук, в семейната къща. Чувствах се като у дома си, нали разбирате? И всичко изглеждаше толкова красиво. Ем, цветята. Просто върхът. Беше права да използваме многото малки букети и аранжировки и да сложиш от онези оранжеви... как се казват?

— Лилия кана, както и малко цинии.

— Да, същите, както и моравите цветя, които си подхождаха с шоколада на Лоръл и със зелените лъскави панделки и всичко останало.

— Имай доверие на флоралния си дизайнер. Беше много мило от твоя страна да дадеш цветята на майката и сестрите на Картър, когато си тръгнаха.

— Сега те ще бъдат и мое семейство. — Отново се усмихна топло на всички. — Имам толкова невероятно семейство. Вие, момичета, сте най-добрите на света и аз съм щастлива, че ви имам. Всички вас, дяволски щастлива съм. И съм адски доволна, че майка ми не дойде. — Тя си пое въздух. — Опа! Може би наистина съм изпила прекалено много шампанско.

— Имаш пълното право. — Ема се приближи и седна до Мак, потърка с длан рамото ѝ. — Това е време за веселие и наистина беше едно прекрасно парти. Само това е важно.

— Права си. Просто гледам да си изкарам цялата сантименталност и заядливост преди сватбата. Не искам да подсмърчам и да нервнича в самия ден. Това е. Госпожо Г., вие сте майката, която ми е нужна и която винаги е била до мен.

— И аз самата пийнах доста от това шампанско. Не ме разплаквай сега. — После въздъхна. — Е, какво пък. Ти си една кльощава червеночоса многознайка. И аз те обичам още от първия ден, в който пристъпи този праг като малко дете.

— О! — Мак се изправи и се хвърли да притисне госпожа Грейди в здрава прегръдка. — Добре, Лоръл.

— Ооо, не!

Мак само изсумтя на реакцията ѝ.

— Ти си коравосърдечна, когато това ми е нужно, добра приятелка и в добро, и в зло. Когато се държа глупаво, винаги ми го казваш, но не ми се сърдиш.

— Добро обобщение. — Лоръл се засмя в прегръдката на Мак.

— Ема. Винаги готова да подаде ръка, както и да предложи рамо за опора. Ти намираш начин да видиш дъга и през бурята, а това ми е помагало в много бурни дни.

— Ще има още много дъги за теб, скъпа. — Ема отвърна на прегръдката на Мак със силно притискане.

— И Паркър. — Мак изтри с длани мокрите си бузи. — Нито веднъж през живота ми не си ме разочаровала. Никоя от нас. Ти си тази, която ни даде семейство, даде ни дом, показа ни какво можем да направим, какви можем да станем.

— Мак. — Паркър стана и обхвана с длани мокрите от сълзи бузи на приятелката си. — Знам, че съм малко замаяна от шампанското, но ми се иска всички да са толкова щастливи и толкова обичани, да се чувстват толкова добре, колкото съм аз в момента.

— След всичко казано, мисля, че и ние се чувстваме така. Това е добро начало.

Наближаваше полунощ, когато всички се озоваха в леглата си, а останките от тържеството бяха разчистени. Все още заредена с енергия от успеха и сантиментално настроена след прочувствената, леко

повлияна от алкохола реч на Мак, Паркър обикаляше къщата за една последна проверка.

Дом, мислеше си тя. Техният дом, както бе казала Мак. Не само това, което бе наследено от предните поколения — макар то да бе основата — но и онова, в което те го бяха превърнали. Също както техните родители го бяха направили свой дом, добавяйки различни детайли, създавайки живот.

Хората винаги щяха да го наричат „Имението Браун“, размишляваше тя, но онези, които живееха тук, знаеха че е много повече.

Може би един ден тя щеше да го сподели, да надгражда в него с мъжа, когото обичаше.

Това, знаеше тя, си оставаше основата на всичките ѝ мечти, цели, амбиции. Да обича, да бъде обичана, да споделя и гради върху тази любов и партньорство нещо силно и устойчиво.

Можеше да бъде успяла и без това. Да бъде доволна и без това. Но достатъчно добре познаваше себе си, за да знае, че никога няма да се почувства цяла, никога няма да е напълно щастлива без тази любов и партньорство.

Вярваше, с абсолютна убеденост, в силата и властта на любовта, на дадените обещания, на здравината на връзката. Сватбите бяха едно тържество, демонстрация, изпълнена със символи и традиции. Но дълбоко в същината си, именно обетите, обещанията, емоционалната връзка между двама души, които вярваха, че това ще продължи цял живот, бяха най-важни.

А тя бе осъзнала и бе на път да приеме, че Малкълм е човекът, с когото искаше да сподели тези обещания за цял живот.

Но пък, мислеше тя, партньорството изискваше това споделяне, дълбоко доверие, познаване. Все още имаше толкова много късчета и страни от живота му, които той пазеше настрана или дори криеше от нея.

Как би могла да издържи основата, както за него, така и за нея, ако част от него оставаше дълбоко заключена?

Неспокойна, тя намести една възглавничка на дивана. Може би искаше и очакваше прекалено много твърде рано. Но Малкълм не бе единственият, който искаше да знае какво движи нещата и защо.

Забеляза проблясъка на фарове в прозорците и се намръщи. Приблужи се и разпознала колата на Малкълм, се зарадва — сякаш го бе извикала с мислите си. Отиде да отвори входната врата.

— Късно е — каза той, когато пристъпи на верандата и прокара пръсти в измокрената си от дъжда коса.

— Няма нищо. Влез. Навън е студено и мокро.

— Видях светлините и реших, че може да си будна.

— Правилно си предположил. — Нещо не е наред, осъзна тя, докато оглеждаше лицето му и забеляза напрежението в него. — Тъкмо приключихме с разтребването.

— Вярно. Да. Как мина? Партието?

— Беше чудесно. — Не се приближи да я докосне, да я целуне. Тя се наведе към него, докосна с устни неговите за поздрав, както и за да го утеши. — От началото до краен.

— Добре.

Той закри из фоайето, явно неспокоен.

Каж ми какво не е наред, мислеше си тя. Сякаш виждаше преградата, която се издигаше помежду им, и мразеше да се блъска в нея.

— Малкълм...

— Имаш ли бира?

— Разбира се. — Трябваше да му даде малко време, каза си тя и го поведе към кухнята. — Сигурно си работил до късно. Успя ли да свършиш всичко, което беше планирал?

— Не. Отметнах доста работа, но после изникна нещо друго.

Тя извади бутилка бира и потърси чаша.

— Бутилката ме устройва. — Отвори я, но не отпи.

Как така не знаеше как да се справи с това — с него, питаше се тя, след като винаги знаеше какво да направи?

— Искаш ли нещо за хапване? Имаме останали хапки от партието или пък госпожа Грейди...

— Не, добре съм.

Не, мислено отбеляза тя, докато той крачеше из кухнята, *не беше добре*.

Достатъчно, реши тя. Стига толкова.

— Каж ми какво има.

— Имах да свърша някои неща. След като приключих, не ми се прибираще у дома, затова реших да видя дали не си будна още. Будна си. — Сега надигна бутилката, но след една малка глътка отново я остави на плота. — След като е така, може би ще успея да те убедя да си легнем заедно.

Объркването и разочарованието рязко преминаха в гняв.

— Ако знаех, че ще се отбиееш за бира и секс, може би щях да склоня. Но тъй като не очаквах, не, не можеш да ме убедиш да си легнем.

— Струваше си да опитам. Ще тръгвам.

А сега към останалите ѝ чувства се примеси и ярост. Очите ѝ блеснаха, щом той понечи да си тръгне.

— Да не би да мислиш, че можеш просто да дойдеш, да почукаш на вратата, а после да се обърнеш и да си тръгнеш, щом не можеш да получиш каквото искаш при твоите условия?

Лицето му остана спокойно — безизразно, отбеляза тя и бе сигурна, че има същото изражение и докато играе покер.

— Не помня да съм поставял никакви условия. Моментът е неподходящ, затова се прибирам у дома. И двамата можем да поспим няколко часа.

— О, да, точно така и ще стане, след като ме ядоса и разстрои.

Той спря и прокара пръсти в косата си.

— Съжалявам. Не съм го искал. Трябваше направо да се прибера у дома.

— Може би е трябвало, след като явно смяташ, че връзката ни не бива да включва никакво доверие от твоя страна, нито пък израз на истински чувства.

Безизразността изчезна светкавично, премина в раздразнение.

— Това са глупости.

— Не ми казвай, че са глупости, след като виждам сама. Знаеш къде е изходът — добави тя, докато минаваше покрай него.

Когато я сграбчи за ръката, сякаш лед опари пръстите му.

— Виж, имах тежка вечер, това е всичко. Тежка вечер, гадно настроение. Не биваше да ти ги натрапвам.

— Напълно си прав — отблъсна ръката му. — Занеси си ги у дома.

Рязко отиде до мивката и изсипа там бирата.

Когато погледна през рамо, вече бе сама. Усети пробуждането точно под сърцето си.

— Е — измърмори си тя и внимателно изплакна бутилката. — Добре. Ясно. Това не ме устройва.

Представи си как запраща бутилката към стената и чува звука от строшеното стъкло. Но после си призна, че това също не я устройваше, и вместо това я занесе до коша за рециклиране.

Обиколи отново къщата, угаси лампите, провери ключалките на вратите и се качи към своето крило.

В спалнята се съблече, прибра обувките си на мястото им, сложи дрехите в съответните кошове за пране, преди да си облече най-старата и удобна пижама.

Приключи с вечерния си ритуал, стъпка по стъпка.

После си легна ядосана и остана будна до късно през нощта.

— Не сме се карали. — Паркър вече бе на третия километър от тренировката си. — Ние сме в задънена улица.

— На мен ми звучи като кавга — каза Лоръл.

— Кавга е, когато хората спорят или викат, или си казват неуместни неща. Това не беше кавга.

— Той си е тръгнал. Ти си ядосана. Това също са елементи на кавгата.

— Добре, нека да е на твоето — сопна се Паркър. — Скарахме се и стигнахме до задънена улица.

— Държал се е като глупак.

— Най-накрая сме на едно мнение.

— Проявил е глупост — продължи Лоръл, — като е дошъл тук посред нощ, когато нещо го е тревожело, след като не е имал намерение да ти каже какво го е тормозело. И още по-глупаво е постъпил, като си е тръгнал, когато си му казала да си върви, защото всеки, който те познава, знае, че си очаквала от него да остане да спори с теб, докато накрая го пречупиш и сам не ти сподели какво го тревожи.

Паркър кимна, грабна бутилката си и отпи голяма глътка вода.

— Но пък, от друга страна, той не те познава толкова отдавна като мен, затова е възможно да е приел думите ти да си върви у дома

просто като отпращане.

Гърдите ѝ бяха стегнати в здравата хватка на сълзите. Паркър се бореше с тях, докато се бореше със следващия километър.

— Не мога да бъда с някого, който не разговаря с мен, който не може да общува интимно с мен, освен чисто физически.

— Не, не можеш. Но интимността, онази истинската, е по-трудно достижима за някои хора. Не го защитавам — побърза да каже Лоръл. — Просто преценявам и разглеждам трезво ситуацията. Разсъждавам от твое име, след като явно си твърде разстроена, за да го направиш сама.

— Значи сигурно съм много досадна. Съжалявам — мигновено каза тя и слезе от пътечката. — Много съжалявам. Почти не съм спала и се чувствам отвратително.

— Няма нищо. Понякога наистина си досадна.

Паркър се засмя измъчено и грабна една кърпа.

— Да, така е. Сама се дразня от себе си в момента. — Зарови лице в кърпата и го затърка здраво. После остана неподвижна, когато усети прегръдката на Лоръл. — Не искам да плача, защото е глупаво да се плаче за такова нещо. Предпочитам да съм досадна, вместо глупава.

— Не си нито едното, нито другото, а знаеш, че бих ти казала, ако беше.

— Разчитам на теб — отвърна Паркър, пое си дълбоко въздух и полека свали кърпата от лицето си.

— Вбесена си, объркана, тъжна и много уморена. Затова отдели няколко часа да си починеш. Аз мога да поема всичко, което евентуално ще изникне. Ако не мога, ще повикам на помощ Ема и Мак.

— Може би е добре да почина за час. Ще изляза навън, ще се поразходя, колкото да прочистя мислите си.

— Каквото решиш. Дай ми телефона си.

— О, но...

— Сериозно говоря, Паркър, дай ми телефона. — Лоръл присви очи, протегна пръст и го сви. — Иначе ще бъда принудена да приема, че Малкълм не е единственият с проблеми с доверието.

— Не е честно — измърмори Паркър, но откачи телефона от колана си.

Не си направи труда да се преоблича, само си наметна суичър и го закопча догоре. Чистият и прохладен въздух, толкова свеж след нощния дъждец, ѝ се отрази добре. Оголелите дървета протягаха тъмните си клони към небето, което бе толкова синьо и ярко, че тя съжали, задето не е взела слънчеви очила. Тревата, която бе вкочанена от нощния мраз, хрущеше под краката ѝ.

Замисли се, че есента с нейните цветове и блясък и миризмата на пушек почти си е отишла и на нейно място бавно се прокрадваше зимата.

Сватбата на Мак бе само след месец. Още имаше толкова много неща за правене, толкова много детайли, отделни стъпки до финала. Вероятно бе за добро, че двамата с Малкълм бяха направили крачка назад в отношенията си. Тя трябваше да се съсредоточи върху най-важната сватба, която „Обети“ някога бе планирала.

Имаше и достатъчно грижи с всички останали събития междуременно, а да не говорим за приказната сватба на Сиймън през пролетта, която изискваше постоянното ѝ внимание.

Все още трябваше да направи безброй планове и да подготви хиляди неща за сватбата на Ема и тази на Лоръл.

После идваше ред и на проекта за книгата. С промените и добавките, направени от партньорите ѝ, предварителният план бе готов и изчистен максимално. Време бе да го изпрати на литературния агент, замисли се тя.

В действителност простата истина бе, че нямаше никакво време за връзка.

В друг момент, след време, може би. Но не и сега. И със сигурност щеше да очаква и изисква пълно партньорство и истинско споделяне, пълно доверие.

Както бе между родителите ѝ.

Тя не можеше да бъде — нямаше да си го позволи — да е влюбена в мъж, който не иска същото. Колкото и да болеше да го осъзнае сега, да го приеме, много повече щеше да я боли впоследствие, ако го отрече пред себе си.

— Здравсти, Паркър.

Рязко се сепна наред мисления спор и зяпна Картър, който зави към нея с куфарче в ръка.

— Картър. Загубила съм представа за времето. Отиваш на работа.

— Да. Наред ли е всичко?

— Разбира се. Аз само... Най-добре да се прибирам и да се залавям за работа.

Той хвана ръката ѝ.

— Какво има?

— Нищо. Наистина. Не спях добре снощи, затова... — Правеше същото като Малкълм. Затваряше се в себе си, заключваше се. — Мисля, че двамата с Малкълм скъсахме снощи.

— Много ще съжалявам, ако е вярно. Можеш ли да ми кажеш защо?

— Предполагам, че нямаме достатъчно общи неща или не гледаме на живота по същия начин. Или не искаме едно и също. — Онова напирание на сълзи отново стегна гърдите ѝ. — Картър, не съм напълно сигурна. Не го разбирам.

— А искаш ли?

— Винаги искам да разбера нещата и бих казала, че именно затова няма да се получи между нас.

Той остави куфарчето си на земята, после я прегърна през рамо и тръгна да се разхожда с нея.

— Трябва да отиваш на работа.

— Имам малко време. Когато двамата с Мак имахме проблеми и усещах, че не я разбирам, ти ми помогна. Даде ми ценни съвети за нея, от които имах нужда. Може би ще успея да направя същото за теб.

— Той не ме допуска до себе си, Картър. Има толкова много заключени врати. Винаги когато го попитам за нещо неприятно и тежко — а трудните моменти са част от това, в което сме се превърнали — той казва, че не е важно или че е отдавна минало, или просто сменя темата.

— Не говори много за себе си. Мисля, че си права за заключените врати. Смятам още, че има хора, които ги заключват, за да могат да отворят други врати. Мислят си, че няма да могат да минат през другите, ако първо не затворят онова, което е било преди.

— Разбирам това, наистина. До известна степен. Но как можеш да бъдеш с някого, да се надяваш да останете заедно с човек, който не е склонен да ти позволи да видиш заключеното, който не споделя

проблемите си, трудните си моменти? Който не ти позволява да му помогнеш?

— Знам от малкото, което е казал, и много повече от онова, което майка ми е споделяла с мен, че той е понесъл доста тежки удари като дете. Емоционално, когато е загубил баща си, и чисто физически, от страна на вуйчо му и леля му. Не можеш да бъдеш учител, без да се сблъскаш с деца, които са минали през подобно нещо или в момента го изживяват. В много от случаите доверието изисква много време и страшно много усилия.

— Значи трябва да му дам повече време, да бъда търпелива и да положа повече усилия.

— Донякъде зависи от теб. — Той разтри рамото ѝ, докато вървяха. — От негова страна, бих казал, че той е луд по теб и още не е съвсем сигурен как да се справи с това. Ти искаш, нуждаеш се и заслужаваш да видиш цялата картина, а той смята, че трябва да видиш онова, което е в момента, и това да бъде достатъчно.

— Много добър анализ. — Тя въздъхна и с благодарност се облегна на рамото му за момент. — Не знам дали ме кара да искам да продължа напред, или да се отдръпна встрани, но е много добър анализ на положението.

— Обзалагам се, че и той не е спал много снощи.

— Надявам се да е така. — Беше хубаво да се усмихне и тя го направи, докато се обръщаше да го прегърне. — Благодаря ти, Картър. Каквото и да стане, разговорът ни ми помогна. — Отдръпна се от него. — Сега отивай на училище.

— Може би не е зле да подремнеш.

— Картър, с кого говориш?

— Трябваше да пробвам. — Целуна я по бузата и се запъти към колата си. Едва не се спъна в куфарчето си, преди да си спомни за него.

— Мак. — Паркър въздъхна дълбоко и се обърна към къщата. — Каква щастливка си само.

Остана за миг на мястото си, просто за да погледа голямата къща, която се открояваше в нежносиньо на фона на яркото небе. Какъв красив силует, мислеше си тя, със закачливите детайли на замък от приказките, с блясъка на прозорците. Както и при сватбите, това бяха подробности, знаеше го. По-важното бе, че това бе много повече от къща, дори и нещо повече от дом, което бе основното за нея. Беше

символ. Завет. Издигаше се от поколения наред, като наследство за рода и името ѝ. Стоеше и доказваше, че е в кръвта ѝ да съгражда нещо, което ще устои във времето.

Как би могла да съгради нещо с Малкълм, без да разбира какви са неговите устои?

Влезе през кухнята. Кафе, мислеше си тя, трябваше ѝ и прилична закуска, за да влее малко енергия в тялото си. Може би отговорите щяха да се появят по един или друг начин, след като отново се върне към обичайния си дневен ред.

Но когато се озова в кухнята, видя госпожа Грейди да седи до плота с насълзени очи.

— Какво има, какво е станало? — Забравила собствени те си тревоги, Паркър се втурна към нея.

— Снощи е станала ужасна катастрофа. Блъснали са се две коли.

— Знам. Дел ми спомена. О, господи! Има ли загина ли? Някой, когото познаваш?

— По-лошо е. Били са три момичета — тийнейджъри. Били четири, но тъкмо оставили едното у дома. Всички са мъртви, всички.

— О, не! О, господи!

— Познавам майката на едното момиче от литературния клуб, в който членувам.

— Госпожо Г., госпожо Г. — Паркър я стисна здраво и леко я залюля в прегръдката си. — Съжалявам. Много съжалявам.

— В другата кола е имало двама души. Казват, че единият вече е стабилен, но другият още е в критично състояние.

— Ще ти направя чай. — Тя отметна косата на госпожа Грейди от лицето ѝ. — Иди да полегнеш, а аз ще ти го донеса. Ще поседя при теб.

— Не, добре съм си тук. Двете с теб знаем как смъртта — внезапна и жестока като тази — опустошава душата ти.

— Да. — Паркър стисна ръката ѝ и отиде до печката да приготви чая.

— Дейна, жената от литературния клуб. Никога не съм я харесвала особено. — Госпожа Грейди извади кърпичка от джоба на кухненската си престилка, избърса очите си, бузите. — Неприятна жена като цяло, все разбира от всичко, нали ги знаеш. А сега си мисля как е загубила детето си и нищо друго няма значение. Някой е

направил снимки на ужасно смачканата кола и ги показаха по местните новини. Надявам се да не ги види, никога да не ги зърва дори, дано да ги отнесат някъде и да ги заключат, преди изобщо да ги види.

— Искам да... — Да ги отнесат някъде, повтори си наум Паркър.
Малкълм.

Затвори очи и ги стисна здраво, пое си въздух. Първо най-належащото.

— Искам да си изпиеш чая, докато аз ти приготвя закуска.

— Милото ми момиче. — Госпожа Грейди си издуха носа и почти успя да се усмихне. — Бог да те благослови, но ти не можеш да сготвиш, дори и ако от това зависи животът ти.

— Мога да направя бъркани яйца и препечени филийки. — Сервира чая на икономката. — Но ако ми нямаш вяра и за това, ще извикам Лоръл да ги приготви. Непременно ще хапнеш нещо и ще пийнеш чай. После ще се обадиш на Хили Бабкок, защото имаш нужда от приятелка.

— Раздаваш команди.

— Точно така.

Възрастната жена сграбчи ръката на Паркър, докато сълзите отново бликаха в очите ѝ.

— Седях тук, с разбито сърце за изгубените деца, за семействата им, дори за детето, което съдбата е пощадила. А част от мен благодареше на Бога, просто не можех да се спра да не благодаря на Бога, заедно моите са живи и здрави.

— Имаш пълно право да си благодарна за това. Всички имаме право. Това не намалява тъгата и съчувствието, които изпитваме заради загубата. — Отново прегърна здраво госпожа Грейди, защото си спомняше, много ясно помнеше, как бяха загубили своите близки. Как светът просто се бе сринал и сякаш въздухът бе свършил. Как нямаше нищо, освен ужасна, разкъсваща мъка. — Изпий си чая. — Паркър я стисна силно за ръката за последен път. — Ще се обадя на Лоръл, Ема и Мак и ще отделим малко време да благодарим на Бога и да изразим мъката си.

Целуна икономката по бузата.

— Но аз ще приготвя закуската.

Четирите се сменяха да наглеждат госпожа Грейди, като се стараеха да не ѝ се натрапват. Всички трябваше да се съобразяват с ангажиментите си, да се подготвят за репетицията същата вечер, както и за натоварения и плътно ангажиран със събития уикенд, така че на Паркър почти не ѝ оставаше време да мисли за друго.

Но се постара да потърси какво пише в интернет за катастрофата.

Гърлото ѝ се сви, докато гледаше снимката и си мислеше, че точно това е видял Малкълм предната вечер. Колко ли по-ужасяващо е било да го види в действителност?

Това бе породило изражението в погледа му, тона на гласа му.

Бе дошъл при нея, каза си тя. Вярно, затворен в себе си, но бе дошъл при нея.

Затова, веднага щом бе възможно, тя щеше да отиде при него.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малкълм продухваше новите, по-дълги спирачни маркучи на джипа, който клиентът искаше да бъде повдигнат по-високо. Подозираше, че хлапакът иска промяната повече заради външния вид и за да предизвика възхищението на приятелите си, отколкото заради сериозно шофиране по пресечен терен.

Каквато и да бе причината, заплащането бе едно и също, каза си Малкълм.

Работеше методично, докато любимите му парчета звучаха с пълна сила от айпода на работния тезгях. Смени предните амортизатори и пружини с по-дълги такива. Желанието на клиента означаваше да промени и контролните лостове, решетките и спирачните жила.

Хлапето щеше да има най-доброто в рамките на разрешеното от закона — почти на ръба на закона.

Не беше спешна работа, нямаше нужда да се залавя с това след затварянето на сервиза. Нито това, нито смяната на маслото, с което бе намислил да се захване след това, вместо да остави лесната работа на Глен.

Беше просто работа, призна си той, докато „Килърс“ цепеха въздуха. Е, трябваше да е зает с нещо.

Времето, в което бе зает с джипа на това хлапе, после и смяната на маслото, а след това и преглед на спирачна система, бе време, в което нямаше да мисли.

Почти.

Като си мислеше за всичко, което бе объркано в този свят, както и в личния му живот в момента, нямаше да поправи нищо. По света пак щяха да се случват ужасни неща, независимо колко много мислеше за това.

А колкото до неговия живот? Вероятно имаше нужда от малко дистанция и време. Историята с Паркър бе станала твърде сериозна и може би малко прибързана — което бе по негова вина, несъмнено.

Бе настоявал, преследвал я бе и бе определил накъде вървят отношенията им. Някак си той, тя или те двамата — не бе напълно сигурен — бяха изменили пътя доста по-бързо и бяха нагазили доста по-дълбоко, отколкото бе очаквал.

Прекарвах почти всеки свободен миг заедно, както и доста такива, които не бяха съвсем свободни. И тогава хоп, изведнъж той мислеше за следващата седмица с нея, за следващия месец, дори и за след това. Не беше очаквал да стане така.

Освен това, преди да осъзнае какво точно става, я бе поканил на вечеря у майка си, помолил я бе да остане в леглото му през нощта.

И двете събития бяха абсолютен прецедент. Не че имаше някакви твърди правила против това. Беше по-скоро предпазливост, с която успяваше да поддържа отношенията си в зоната на комфорта.

Но пък Паркър съвсем не можеше да се определи като част от зоната на комфорта, замисли се той, докато поставяше контейнер за източване на маслото. Знаеше го добре, преди да се впусне във връзката.

Тя бе сложен човек и далеч не толкова предсказуема колкото изглеждаше отстрани. Искаше му се да знае какво я движи в живота, не можеше да го отрече. И колкото повече изучаваше отделните части, толкова по-запленен се оказваше.

Сега познаваше частите и как действа всичко. Тя бе внимателна към детайлите, донякъде — по дяволите, дори прекалено — педантична, фокусирана в целта жена. Притежаваше и талант, както и нуждата да подреди тези детайли в перфектен план и да ги завърже с панделка.

Ако това, както и парите и потеклото ѝ, бе всичко, тя вероятно би била една красива досадница. Но дълбоко в нея бе вкоренена нуждата от семейство, стабилност, дом — а Бог му бе свидетел, че той самият разбираше това — както и признание за онова, което бе получила в живота. Беше непоколебимо вярна, щедра и тъй като бе възпитана да бъде полезна и продуктивна, имаше работна етика, която смайваше всички.

Беше сложна личност и много истинска, и също като майка ѝ, застанала край пътя в красивата си пролетна рокля, за него тя олицетворяваше абсолютната красота. Вътрешна и външна.

Затова бе нарушил онези свои неизказани правила, защото колкото повече научаваше за нея, толкова повече се увличаше, толкова повече разбираше, че тя е точно това, което винаги е искал.

Можеше да контролира желанията си. Бе желал много пъти. Понякога получаваше онова, което искаше, друг път не. И винаги бе смятал, че нещата се уравновесяват в крайна сметка. Но предната вечер, след като бе отишъл при нея, защото се чувстваше неспокоен и разстроен и просто адски тъжен, бе осъзнал, че желанията му се бяха смесили с нуждата.

Имаше нужда да бъде с нея, просто да бъде там, с нея, в онова подредено кътче от света, което тя сътворяваше и където всичко изглеждаше правилно.

Да се нуждаеш от нещо, от някого, бе като да скочиш от високо без предпазен колан. Бе научил по трудния начин, че е по-добре да се грижи сам за себе си, да мисли само за себе си и най-близките си. И толкова.

Само че вече бе започнал да мисли за нея като за свой най-близък човек. Вече ѝ бе споделил късчета от душата си, които не бе разкривал пред никого и за които не искаше дори да мисли много. Затова...

По-добре, че я бе ядосал, реши той. По-добре, че тя го бе изритала. И двамата щяха да си отдъхнат малко, да се успокоят. Да преценят трезво ситуацията.

Провери всички сменени части, като се движеше от предната част на колата към задната.

И чу отчетливото потракване на токчета по бетонния под над музиката на „Фу файтърс“.

Трябваше само леко да извърти глава и я забеляза облечена в един от своите секси делови костюми, красивото ѝ лице бе открито, а през рамото ѝ бе праметната огромна пътна чанта.

— Вратата не беше заключена.

— Не. — Издърпа кърпа от задния си джоб, за да избърше ръце. Не биваше да е тук, каза си той. В гаража миришеше на масло и машини, на пот. Както и той най-вероятно. — Мислех, че имате събитие тази вечер.

— Имахме. Приключи. — Тя го изгледа с характерния си хладен поглед. — Но с тебе не сме, затова би ли имал нещо против да изключиш това нещо?

— Трябва да монтирам гумите на тази кола.

— Добре. Ще почакам.

Щеше да го направи, повярва й той. Биваше я в това.

Явно „Фу файтърс“ трябваше да продължат да се учат да летят без него. Остави инструментите си, изключи айпода, после отвори хладилната чанта, която бе оставил на тезгяха до него. Извади едната от двете бири, които бе сложил вътре.

— Искаш ли?

— Не.

Той отвори бутилката и отпи голяма глътка, докато я гледаше втренчено.

— Тревожи ли те нещо, Легс?

— Доста неща всъщност. Чух за катастрофата, за трите момичета. Защо не ми каза за това снощи?

— Не исках да говоря за станалото. — Картината — натрошеното стъкло, кръвта, почернелият метал върху лъскавия от дъжда път — проблесна в съзнанието му. — И сега не искам.

— Предпочиташ да те измъчва отвътре.

— Не ме измъчва.

— Мисля, наистина мисля, че това е първата лъжа, която си ми казал.

Вбесяваше го, безумно силно, това, че беше права.

— Знам какво става вътре в мен, Паркър. И говоренето за това не променя нищо. Няма да съживи онези нещастни момичета, нито да спести на двамата в другата кола непоносимата болка. Животът продължава, докато не свърши.

Яростта, която бликна в думите му, никак не се отрази на хладнокръвието й.

— Ако наистина вярвах, че си толкова голям фаталист и закоравял човек, щях да изпитам съжаление. Но не го вярвам. Ти дойде снощи при мен, защото беше разстроен, но не можеше или не искаше да ми кажеш защо. Може би кавгата с мен ти е помогнала, може да си успял да заместиш с гняв ужасното си настроение. Но аз не го заслужавам, Малкълм, нито пък ти.

Трябваше да отбележи още една точка в нейна полза. Резултатът бе две на нула за Браун срещу Кавана и това адски го вбесяваше.

— Не биваше да идвам снощи, след като бях в гадно настроение. Извинение ли искаш? Извинявай.

— Изобщо ли не ме познаваш, Малкълм?

— Господи — измърмори той и отпи нова глътка от бирата, чийто вкус не усещаше.

— И недей да се държиш така пренебрежително и типично по мъжки с мен.

— Аз съм мъж — отвърна разпалено той, доволен, че е нарушил поне мъничко спокойствието ѝ, и се закани да го разбие напълно. — Поведението ми е мъжко.

— Тогава ще се наложи да преглътнеш и това по мъжки. Ако съм с теб, значи сме заедно както когато си в добро настроение и скачаш от радост, така и когато целият свят ти е крив.

— Така ли? — Усети нещо да го задавя, сви се в гърлото му, дълбоко вътре. — Снощи не изглеждаше така.

— Ти не ми даде...

— Коя дума от „не ми се говори за това“ не разбираш? И как, по дяволите, успя да извъртиш всичко, така че да е свързано с нас двамата? Три деца са мъртви и ако са имали късмет, са починали на място. Но няма как да е било достатъчно бързо. Пет или десет секунди да знаеш какво те очаква са цяла вечност. Това, както и фактът, че никога няма да порасне, няма да има възможността да натисне копчето за превъртане назад и да си каже „нека го направя по друг начин този път“, е адски висока цена за плащане. И то от едно момиче, което има шофьорска книжка едва от година, и от двете ѝ приятелки, които са постъпили глупаво.

Тя не трепна, когато бутилката, която той хвърли, се разби в стената, а вместо това издаде звук, който бе нещо средно между смях и съчувствено мърморене.

— Едва не направих същото снощи, когато ти си тръгна. След това си казах: каква полза, само ще трябва да чистя после. Помогна ли? — попита тя.

— Господи, невероятна си. Не за всичко има логичен и практичен отговор. Не всичко се подрежда по правилата. Иначе трите момичета нямаше да са мъртви, защото са карали прекалено бързо и са пишели съобщения на приятелки.

Сърцето я заболя заради пропилените животи.

— Това ли е станало? Откъде знаеш?

— Познавам разни хора. — Той изруга мислено и отметна настрани косата си, докато се опитваше да обуздае яростта, която го заслепяваше. — Слушай, засега това се пази в тайна, докато не приключи разследването.

— Няма да кажа нищо. Госпожа Грейди познава майката на момичето, което е шофирало, и случилото се я засегна дълбоко. Може би това, че я изслушах, че ѝ направих чай и държах ръката ѝ, не е помогнало кой знае колко. Може би не е логичният и практичен отговор и може би не всичко се подрежда правилно. Но аз трябваше да направя нещо. Когато някой, когото обичам, страда или е разстроен, или просто е тъжен, аз трябва да направя нещо.

— Независимо дали човекът го иска или не.

— Да, предполагам. Според мен да потърсиш помощ, да потърсиш утеха в близък човек не омаловажава трагедията на онези момичета, нито намалява съчувствието, което изпитваме към тях и семействата им. Но те разбирам. Ти не искаш да те изслушам. Не искаш да те държа за ръка. Тогава ще имам нужда да направя всичко това заради мен, а не заради теб. — Тя си пое дълбоко въздух и той долови несигурността ѝ. Това го развълнува повече от всичко, което бе казала или направила. — Ти хвърляш бутилката в стената, после почистваш парчетата и ги изхвърляш на боклука. Това е твоят начин да се справиш, Малкълм.

— Понякога една строшена бутилка е само това — строшена бутилка. Виж, трябва да сложа гумите на този джип.

Не видя гняв по лицето ѝ, а точно това бе целял да предизвика. Вместо това видя болка. Едно-единствено, колебливо вдишване.

Тя кимна веднъж.

— Успех.

За миг, точно когато тя се обърна да си върви, му се прииска бутилката с бира отново да е в ръката му. Само за да може да я разбие пак на парчета.

— Мислех, че съм мъртъв.

Тя спря, обърна се. Зачака.

— Когато нещата се объркаха, когато осъзнах, че нещо не е наред, си помислих, че мога да се измъкна. Но всичко бе прецакано здраво. Технически проблем, лоша преценка, съкращения в бюджета,

за които не бяха уведомени хората в края на веригата. Няколко души по високите етажи бяха взели неправилни решения, няма значение по каква причина. Именно затова в крайна сметка получих солиден чек заради цялата история.

— Именно затова си пострадал.

— Приеми го като случай на дяволски лош късмет. — Така бе направил той. Трябваше да го приеме, за да може да продължи. — Както и да е, в онзи първи момент си помислих, че каскадата се е объркала напълно, след това си казах, че мога да се измъкна. А после... после дойде мигът, в който знаех, че няма да мога, и си помислих, че умирам. Става дума за секунди между отделните моменти, но всичко е забавено. Имаше шумове — откъслечни и резки, — а извън онзи тунел, в който сякаш се намирах, всичко бе силно размазано. Но вътре всичко бе толкова забавено, че няколко секунди изглеждаха като цяла вечност. И бяха безумно ужасяващи. Това е преди болката.

Трябваше да си поеме въздух, да се успокои малко. Докато го стори, тя отиде до работния тезгях и извади бутилката вода, която бе прибрал в чантата с бирите.

Отвори я и без да откъсва и за миг очи от неговите, му я подаде.

Господи, възкликна той наум. Господи, тя наистина бе невероятна. Забележителна жена.

— Добре. — Охлади гърлото си. — След болката осъзнаваш, че не си мъртъв. Само че ти се иска да си. Вътрешно крещиш и тези крясъци са нечовешки. Дори и звук не можеш да издадеш, докато се давиш в собствената си кръв. Докато не можеш да дишаш, защото дробовете ти са почнали да колабират. Непоносими са тези секунди, когато си заключен в болката и чакаш смъртта. Искаш да умреш, за да свърши всичко. За какво ти е да знаеш това? — попита я той.

— То е част от теб. Ние не сме като бяла и празна дъска, Малкълм. Всичко, което сме направили, което сме преживели, става част от нас. Случилото се с тези момичета и твоята реакция...

— Не знам защо ме засегна толкова дълбоко. Може би защото беше в края на тежък ден или защото стана близо до дома ми. Не ми се случва да се връщам мислено към моята катастрофа всеки път, когато се занимавам с пострадала кола. Не става така.

— А как става?

— Всичко е минало, иначе нямаше сега да стоя тук. Трябваше да се превърне в минало още щом се събудих и болницата. Не бях мъртъв. Това е голямо постижение, да си жив, и исках да остана такъв. — Остави бутилката вода, за да вземе метлата и лопатата, след което започна да събира парчетата стъкло. — Щом трябва да боли като в десетия кръг на ада, добре. Бях преживял катастрофата, щях да преживея и това. Трябвало да ме сглобят наново с метални шини? Нека, стига да мога да си тръгна на крака оттам. Започнах да правя планове как да го направя. Това бе начин да оцелея. Нямаше да живея повече ден за ден.

— Натиснал си копчето за превъртане назад.

Той я погледна през рамо.

— Да, в известна степен. Или по-скоро съм превъртял напред. Но когато се събудих и видях майка ми да седи до мен, когато видях лицето ѝ, разбрах, че няма да се върна обратно. Няма да кажа, че аз съм единственото, което има на този свят, защото тя е много повече. Но можех да спра да водя живот, който постоянно излага на риск онова, което е останало от семейството ѝ. Имах шанс да направя нещо за нея и сам да продължа напред. — Въздъхна и изсипа парчетата от счупената бутилка в коша за боклук. — Тя не искаше да се прибере у дома. Дори и когато станах достатъчно силен, за да мога да ѝ викам, да ѝ се карам и да я торозя, пак не можах да я накарам.

— Това ли искаше? — тихо го попита тя. — Искаше ли тя да си тръгне?

— Аз... Не. Господи, не. Но и не исках да остава при онези условия тогава. Беше напуснала работата си и ходеше да работи почасово като сервитьорка там. Аз я изоставих, когато станах на осемнайсет, в общи линии точно това стана. Естествено изпращах ѝ пари, но случаите, в които се бях връщал да я видя, се брояха на пръстите на едната ръка. Но тя не искаше да ме остави. Тогава имах шанс да променя нещата и аз се възползвах. Това е всичко.

— Щастлив си, че имаш такава майка.

— Знам.

— И тя е щастлива с теб.

— Разбираме се.

— Малкълм, как би определил отношенията си с мен? Онова, което се случва между нас?

— А ти как би ги определила?

— Не, не, прекалено често се измъкваш така. Въпросът е ясен. Отговори ми.

— Господи, Паркър, понякога е трудно да те разбере човек. Извиних ти се за снощи и ти обясних причините. Казах ти повече, отколкото ми се искаше.

— Да разбирам ли, че не можеш да определиш връзката ни?

— Не съм се опитвал да намеря точно определение. — Отново взе бутилката вода, пак я остави. — Ако трябва да го направя, бих казал, че имаме ситуация.

— „Ситуация“. — Въздишката ѝ беше през смях. — Добре. Мислиш ли, че искам да съм в ситуация с теб и да не знам как се справяш с травмите, как те засягат, как такова преживяване променя посоката в живота ти?

— Сигурно не искаш.

— За теб е важно да знаеш как действат нещата. Е, аз не мога да знам как действаш ти или как биха могли да се получат нещата между нас, ако не разполагам с всички късчета от мозайката.

Това му бе напълно познато.

— Разбирам, но не ми харесват всички късчета, затова — както правя с този джип — промених някои. Сега не съм същият човек, който бях преди катастрофата. Не мисля, че щяхме да сме в тази ситуация, ако беше иначе.

— Никога няма да узнаем, но аз те харесвам, Малкълм, а това включва и онова, което ти се е случвало преди. Не искам да се чувствам като натрапник всеки път, когато те попитам за миналото ти.

— Не искам да се чувстваш така. Просто не обичам ровенето в миналото. То е приключило.

— Не съм съгласна. Помниш ли първия път, в който си карал велосипед на две гуми или си целунал момиче, или си се качил на кола?

— Помня първия път, когато целунах теб, само че ти направи първата стъпка. На Четвърти юли.

Добре, помисли си тя, стига толкова за една вечер. Щеше да го остави на мира.

— Онова беше, за да натрия носа на Дел.

— Но пак спечелих аз. — Погледна ръцете си. — Изобщо не мога да те докосна, без да те изцапам. А костюмът ти е много хубав.

— Тогава стой мирен и си дръж ръцете настрана. — Тя се приближи до него, наведе се напред и долепи устни до неговите.

— Надявам се, че не броиш това за секс за сдобряване.

— Само това ще получиш предвид обстоятелствата.

— Може би ще се помотаеш край мен малко. Мъжете много обичат, когато жените стоят наоколо и ги гледат как работят по колите.

— Правим го само за да ви угодим.

Той свали джипа няколко степени по-ниско.

— Кога си излизала с някой, който е лежал под кола?

— Не съм — досега — но Мак имаше такъв приятел, така че го знам от доверен източник.

Вече по-спокоен, след като напрежението, свило гърлото му и стомаха му, се бе разпуснало, той й се ухили.

— Много сексистко изказване. Познавам много жени, запалени по моторите и колите.

— Такива жени едва ли биха стояли кротко наоколо само да гледат.

— Добре. Можеш ли да стигнеш волана?

— Предполагам, но...

— Направи ми услуга. Протегни се и го завърти максимално надясно. После наляво.

— Защо?

— Защото повдигането на окачването по този начин изисква много промени и искам да съм сигурен, че няма никакви проблеми, преди да сложа обратно гумите.

— Какво щеше да правиш, ако не бях дошла?

— Щях да си остана порядъчно ядосан. Завърти пълен десен — добави той, легна по гръб върху количката и се мушна под джипа.

— Имах предвид джипа, но предпочитам този отговор. — Наведе се вътре и завъртя волана. — Така ли?

— Да, изглежда добре. Страхотна гледка има оттук.

— Трябва да оглеждаш какво има отдолу на джипа, а не под полата ми.

— Мога да правя и двете. Наляво, Легс.

— Мислиш ли, че майка ти би дошла у нас за обяда за Деня на благодарността? — Когато той не отговори за момент, тя вдигна очи към тавана. — Или обяд за Деня на благодарността е неуместен в нашата ситуация?

— Дай ми минутка. — Той се измъкна с количката, грабна някакъв инструмент и отново се напъха под колата.

Чу се някакво леко дрънчене.

— Завърти го отново. Готови сме.

Той се търколи изпод колата, изправи се, после отиде и домъкна огромна гума. Защо им казваше колела? Може би колелото бе онова, което тя смяташе за вътрешната част на закрепването на гумата, и то се монтираше върху... онова ли наричаха ос?

Защо ли се бе замислила изобщо?

— Никога не съм бил точно в такава ситуация.

— Ясно.

— Не, не разбираш. — Използваше някакво устройство с въздух под налягане, което свистеше и тропаше. — Бил съм в подобни ситуации, но сега е различно.

— Наистина ми е ясно, Малкълм. За мен също е различно. И напълно разбирам, че един традиционен семеен обяд може да не е в реда на нещата.

— Вероятно можем да опитаме и да видим. Знам, че майка ми би искала да дойде, но ще ми задава всякакви въпроси, като например какво е задължителното облекло и...

— Смокинг и вечерна рокля.

Тя успя да запази безизразно лицето си за около пет секунди, докато той очевидно полагаше усилия да не изругае гласно.

— О, за бога, Малкълм. — Тя се засмя. — Няма задължително облекло. А и през по-голямата част от деня, както е в повечето американски семейства, поне мъжете ще са пред телевизора и ще гледат футбол.

— Обзалагам се, че боровинковият сос няма да е от консервена кутия, както е в повечето американски семейства.

— Тук ме хвана. Ще говоря с майка ти и ще ти спестя инквизицията.

— Ти така си мислиш. Оценявам усилията ти, но тя пак ще ме върти на шиш и ще ми опява, докато накрая не облека костюм.

— Изглеждаш добре в костюм. Защо тези гуми са толкова големи?

— Защото хлапето, на което е джипът, обича да се перчи. — Натисна бутона на автоматичния крик и смъкна колата, докато гумите не опряха в земята. — Трябва пак да проверя кормилната уредба, както е неподвижна, а после и с всяка страна, натегната до максимум. Както и да прегледам предницата — огледа джипа, после жената до него. — Мога да го свърша и на сутринта. Какво ще кажеш да се измия, да заключа тук и да те заведа на вечеря?

— Малко е късно за вечеря.

Понеже не носеше часовник, той махна към китката ѝ и наклони глава да види колко показва нейният.

— Да, май наистина е късно, освен ако не си пропуснал вечерята.

— Предлагам друго. Измий се, заключи тук, а после ела с мен у дома. Ще ти направя бъркани яйца. Това е специалитетът за деня.

— Става. Паркър? Радвам се, че дойде.

Паркър грабна телефона и едновременно се изгърколи от леглото. Един бърз поглед към часовника я увери, че е едва пет часът, а булката от петък вече беше будна.

— Добро утро, Лиа. Как... — Тя замълча и тихичко се изниза към съседната стая, докато бъдещата булка обясняваше какъв е проблемът. — О, много съжалявам. Не, слушай, не се притеснявай за часа. На твое разположение съм по цял ден. Не искам да се тревожиш за каквото и да било, свързано със сватбата. Ако говориш с Джъстин, кажи му, че всички мислим за майка му. Ще се справим с останалото, Лиа. Остави на мен. Нека те питам нещо. Може ли някой от шаферите да заеме мястото на кума? — Паркър се заслуша, благодарна на булката, че запазва хладнокръвие, въпреки че кумът ѝ пътува за Сиатъл в сватбения ден. — Това е добре. Да, така оставате с един шафер по-малко. Има ли вероятност ти или Чанинг да познавате някого, който може да се включи? Да, разбирам, че е в последния момент, а и остава въпросът с размера на ризите и жилетките, които избрахте. — Тя сви устни, лекичко отвори вратата и изгледа с присвити очи Малкълм, който се бе възползвал от отсъствието ѝ и бе легнал по диагонал на леглото. — Мисля, че се сещам за човек, който е подходящ. Ясно ми е,

че нито ти, нито Чанинг го познавате, но... Не, не се притеснявай. Нека да проверя какво мога да направя и ще ти се обадя пак. Обещавам ти да се погрижим за всичко. Дай ми около час.

Паркър се вмъкна обратно в спалнята и обмисли стратегията си.

Не беше лошо да поразмекне жертвата.

Върна се в леглото и се сгуши до гърба му. Задачата бе тежка, каза си тя, докато спускаше длан по хълбока му и леко галеше с устни голото му рамо. Но някой трябваше да я свърши.

А той бе топъл и стегнат. Когато прокара ръка върху бедрото му, над стомаха и после надолу, тя се усмихна и си каза, че е много твърд даже.

Игриво погали с пръсти вътрешната страна на бедрото му, после отново нагоре. След което се зае сериозно със задачата си. Използва ръце и устни, за да го събуди, преобърна го по гръб и забеляза сънените му очи да проблясват в мрака.

— Добро утро — измърка тя и описа дъга от целувки по гърдите му.

— Така изглежда.

Лекичко го гризна по шията, нежно, игриво.

— След като вече съм будна, както и ти... — Прехвърли се близо до ухото му, докато ръцете му галеха тялото ѝ. — Надявам се, че нямаш нищо против, че се възползвах.

— Прави каквото искаш.

Тя се засмя и го обкрачи. Вдигна се нагоре и му предложи гърдите си пред устните му, остави се в плен на ленивото удоволствие. Толкова много от него все още бе непозната територия, толкова много може би нямаше никога да разбере напълно.

Но тук, в мрака, двамата се познаваха.

Тя се надигна, пое го в себе си.

Обгърна го с тяло, с ухане, с музиката на въздишките си, с вкуса на устните ѝ, който оставаше по езика му. Движеше се над него, бледа сянка, нежна фантазия, гореща жена. Преди зората да пукне, тя го покори, завладя го, направи го свой.

Когато се изви назад, поела към върховния предел, тя го направи заедно с него.

Паркър издаде звук, който му прозвуча като мъркането на котка, облизала последната капка мляко, после се протегна върху него с

цялото си тяло.

— Това вече... — Тя повтори онзи звук. — Това е идеалният начин да започнеш деня.

— Закуска за шампиони.

— Ммм. Кога трябва да идеш на работа?

— В седем, седем и половина. С такова ударно начало може да отдели половин час за тренировка във фитнеса. Колко е часът, за бога?

— Имаш още час-два. Ще дойдеш ли после?

— Да, ще дойда. — Пръстите му лениво галеха гръбнака ѝ нагоре-надолу. — Би трябвало да мога да се измъкна към четири часа, ако ти трябва помощ за довечера.

— Би било чудесно. — Тя се усмихна и извърна глава да го целуне по врата. — Понеже обаждането, което ни даде възможност за това прекрасно начало на деня, беше от днешната булка и има малко усложнение.

— Ще се постарая да дойда навреме. Мисля, че съм ѝ длъжник.

Беше дори прекалено лесно, помисли си Паркър.

— Всъщност точно ти си човекът, който може да оправи положението.

— Какво? Лимузината се нуждае от настройка на двигателя? Или някоя приказна каляска има нужда от смяна на колело?

— В такъв случай ще се обадя точно на теб. Но, не. — Целуна го по наболата брада. — Най-добрият приятел на младоженеца и кум на сватбата трябва да отлети за Сиатъл тази сутрин. — После целуна и другата му буза. — Майка му ще бъде оперирана по спешност.

— Лошо. Нещо сериозно ли?

— Перитонит. Тревожат се да няма сепсис и други усложнения. Още повече че тя е била там, за да се грижи за своята майка, на която съвсем наскоро направили операция на таза, затова всичко е двойно по-сложно за близките. Лиа и Чанинг се притесняват за приятеля си, за майка му, а и остават без кум. Ще поканят един от шаферите да заеме мястото му, но така ще бъдат с един шафер по-малко.

— Ммммм.

— Затова ще ни е нужен заместник, при това човек с почти същата фигура като Джъстин, кума, така че смокингът да му стане.

— Ясно.

— Ти носиш трийсет и осми размер на дължина, нали? Талия — трийсет и втори? Предполагам, че ръкавът ти е трийсет и пети размер.

— Сигурно. Не съм... Опа! Чакай. — Когато понечи да я отблъсне, тя само зарови глава на гърдите му.

— Ще ми направиш огромна услуга. Чанинг ще ти хареса. Много добър човек. Двамата с Лиа направо са израснали заедно, така да се каже. Били са гаджета в гимназията, после си изгубили дирите в колежа, докато накрая...

— Сигурно се шегуваш. — Този път я побутна по-силно и я търколи от себе си. — Едва ли очакваш от мен да облека смокинга на някакъв непознат и...

— Наистина мисля, че ще ти стане. Дел носи четиридесети размер, а Джек е среден размер. А няма как да облекат своите смокинги, тъй като ризите и жилетките на шаферите са в цветовете, избрани от булката.

— Няма начин да...

— Приеми го като оказване на помощ. Точно това е. — Тя отново се търколи върху него и се плъзна нагоре по гърдите му. — И преди си бил шафер на сватба, нали?

— Да, но...

— Всичко, което ще трябва да направиш, е да заведеш някои от гостите до местата им, да стоиш редом с другите шафери, а после и да придружиш една много красива шаферка след церемонията. Ще облекчиш страхотно много напрежението на Лиа и Чанинг.

— Последното би могло да ме впечатли, ако познавах Лиа и Чанинг.

— Познаваш мен. В действителност ще помогнеш на мен, Малкълм. — Целуна го леко по бузата. — А това значи много за мен.

— Имам си работа.

— Но ще бъдеш тук съвсем навреме. Сериозно, ако дойдеш до пет и четиридесет и пет, мога да подредя всичко навреме. Ще се погрижа за подробностите. Ти трябва само да облечеш смокинга, а и обувките, които носеше на сватбата на Шери, ще бъдат напълно подходящи...

— Слава богу.

— Сарказмът ти е отчетен и изцяло отхвърлен. Само ще се появиш, ще изглеждаш чудесно и ще покажеш на няколко гости

местата им. Ще бъде прелестна сватба. Тортата е невероятна. Шоколад с мраморна шарка и мраморен фондан върху маслен крем. Лоръл ще я поднесе с много карамелен сос.

— Мислиш, че можеш да ме подкупиш с торта?

— Изключително вкусна торта. — Сега го гризна, съвсем лекичко, по брадата. — И сигурно мога да конфискувам малко карамелен сос за... по-късно.

— Сега се опитваш да ме подкупиш с карамелен сос и секс?

— Точно така.

— Дяволски изобретателна си, Легс.

— Благодаря.

— А събуждането преди малко? Беше с цел да ме подготви за всичко това ли?

— Естествено.

— Отличен подход.

— Значи ще го направиш?

— Ще ми се да видя мъжа, който може да устои на карамелен сос.

— Благодаря ти. — Тя го целуна звучно по устата. — Сериозно, много ти благодаря. Трябва да се обадя на Лиа да ѝ кажа. — Скочи от леглото и грабна телефона. — Не се тревожи за нищо. Трябва само да се появиш, а аз ще ти помогна за останалото.

— Да, да.

И докато тя говореше с булката, Малкълм скри глава под възглавницата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обмисляше идеята да се обади и да каже, че има спешен случай, но това би било проява на малодушие. А и нямаше да доведе до използването на карамеления сос.

Освен това тя го бе надхитрила и нямаше как да не се възхити на стратегията ѝ. Самото изпълнение го бе заредило с енергия за целия ден.

Привърши работата по джипа, ремонтира един карбуратор, направи диагностика на няколко коли за редовен преглед и пое няколко обаждания за помощ на пътя, понеже щеше да остави нощната смяна на Бил.

Прегледа набързо част от събралата се за обработка документация — повечето от която възнамеряваше да прехвърли на майка си — и направи списък с резервните части, които трябваше да издири за възстановяването на един „Мустанг“, модел хиляда деветстотин шейсет и седма година.

Хвърли око на счетоводния си баланс. Винаги изпитваше странно вълнение, когато виждаше, че разполага с доста пари.

Достатъчно, за да вложи част обратно в бизнеса, да даде прилично увеличение на майка си и на останалите от екипа, а може би и да си позволи малка зимна почивка след празниците.

Една седмица някъде на топъл плаж и сини вълни. Работата в „Обети“ намаляваше малко през януари според Паркър. Сигурно можеше да намери начин да се измъкне за седмица. Никой не можеше да планира нещата по-добре от Паркър.

Щеше да я научи да кара сърф.

А може би тя вече можеше да сърфира. Трябваше да я попита.

И тогава му хрумна, че планира ваканцията си, като и съобразява с Паркър. Кога бе стигнал дотук?

За миг остана неподвижен, заслушан в звуците, идващи откъм сервиза, докато осъзнае напълно положението. След като не го връхлетя очакваното безпокойство, той само въздъхна с облекчение.

Значи нямаше значение как и кога се бе случило, а просто, че беше факт. И той го приемаше нормално.

Много повече от нормално, призна си мислено Малкълм, защото ясно се виждаше заедно с нея на брега със сините вълни, където пийваха местни коктейли с ром, напълно забравили за работата си за няколко дни.

Или пък... можеха да отидат в тяхната вила в Хемптънс. Зимният бряг също имаше своите предимства — усамотение, секс пред камината.

Значи щеше да ѝ подхвърли идеята и да види как щеше да я приеме.

Събра папките с документи, мина през гаража и отиде в офиса.

— Нося някои неща — започна той и показа на майка си списъците и фактурите, докато тя ги оглеждаше през очилата си в зелени рамки.

— Тръгваш ли?

— Канех се. Имам да свърша нещо. Каквото ти остане недовършено, ще го приключа до понеделник вечерта.

— Не съм казала, че няма да приключа с документацията. Ела тук.

Той се наведе над бюрото. И тя го перна здраво зад ухото.

— Хей!

— Защо не ми каза, че сме поканени на обяд за Деня на благодарността в имението Браун?

— Ами новината е съвсем прясна. — Той разтри удареното място, където още усещаше пръстите на майка си. — А и Паркър каза, че ще ти се обади, което и предполагам е направила. Какъв е проблемът?

— Ако ми беше казал, нямаше да съм изненадана. А ако тя не се бе обадила, днес щях да купя пуйка на прибиране след работа. И тогава щях да си имам пуйка, която не ми е нужна.

— Е, тя се е обадила, така че няма да имаш.

— Имаш късмет, че стана така. — Усмихна му се многозначително, което го накара да увеси нос. — Ще сложиш костюм.

Знаеше си!

— Тя каза, че няма значение.

— Не ме интересува какво е казала. Аз казвам, че ще бъдеш с костюм. Трябва да си купиш нов. Кога за последно си си купил нов костюм?

Сега вече му идеше да се свие под погледа ѝ и благодари на Бога, че всичките му работници са далеч и не могат да чуят думите ѝ.

— Не знам, за бога.

— Не ми дръж такъв тон. — Пръстът ѝ се забодде като нож в гърдите му. — Ще си купиш нов костюм. И вратовръзка. И прилични обувки.

— Мили боже.

— След като излизаш с Паркър Браун, значи ти трябва костюм не само за някоя сватба или пък за нечие погребение. А и ти си преуспял бизнесмен, не го забравяй. Успелият човек има повече от един костюм в гардероба си. Няма да е зле и да се подстрижеш.

— Още нещо? Може би да науча френски?

Тя му размаха пръст, но устните ѝ трепнаха.

— Можеш да се оправяш с езиците, ако искаш. Достатъчно умен си. Това си го наследил от моя род. Фигурата ти е наследство от баща ти. Затова изглеждаш толкова добре в костюм. Хайде, тръгвай и изчезвай оттук, за да мога да се заема с работата, която ми натресе.

— Ако знаех, че ще ме пернеш зад ухото, щях да ти намеря и още. — Отиде до вратата, погледна назад и усети ироничната усмивка, която бе характерна и за двамата, да се появява на устните му. — След като трябва да похарча толкова много пари за дрехи, явно няма да мога да ти дам увеличението на заплатата, което планирах. Жалко.

Тя го погледна намръщено и това смекчи донякъде неприятното очакване, свързано с пазаруването на дрехи.

Докато стигне до дома на Паркър, цялата къща вече бе готова за тържественото събитие. Ема и екипът ѝ бяха украсили входа с големи сламени аранжировки, върху които имаше купища цветя. Беше добавила и малко тикви, както и кратунки.

Май никога досега не бе виждал кратунки на сватба, но трябваше да признае, че изглеждат добре.

Вътре бяха обвили перилата на стълбището с километри от онзи прозрачен бял воал, който използваша, още цветя, малки лампички.

Други цветя бяха поставени в големи вази, кошници и саксии.

Сякаш бе попаднал в някакъв фантастичен есенен пейзаж. Което вероятно бе и целта.

Чуваше се, че още тече подготовката в салона и залата, която наричаха Бална, но той устоя на изкушението да надникне вътре. Можеше да го хванат да помага.

Реши да се промъкне тихичко и да се отбие при госпожа Грейди за сандвич, преди да се заеме с каквито там бяха задълженията му на горния етаж, но още докато се обръщаше към кухнята, Паркър се появи на върха на стълбите.

Тази жена имаше по-добър радар и от НАСА, помисли си той.

— Точно навреме. — Усмихна му се ослепително, докато слизаше. — Шаферите тъкмо пристигнаха. Не мога да ти опиша колко притеснения им спестяваш, както и на мен. — Тя го прихвана здраво под ръка и го поведе нагоре. — Всичко е точно по график.

— Цял ден се тревожех за това.

Паркър леко го смушка с лакът.

— Знам, че искам много от теб, но това те превръща в герой. Майката на Джъстин е издържала на операцията и сега всички са готови да празнуват.

— Радвам се за майката на кума.

— Новините са чудесни. Ще те запозная с Чанинг и приятелите му, ще ти помогна да се настаниш горе. После ще намина след около час да те запозная със сценария, тъй като не си бил на репетицията. — Бодро почука на вратата на Младоженския апартамент. — Паркър е — извика тя. — Безопасно ли е да вляза?

Мъжът, който отвори, беше с панталона от смокинга си и бира в ръка.

— Не мога да кажа, че сме в приличен вид, но всички са облечени.

— Става. Малкълм, това е Дарън, наскоро повишен в ролята на кум.

— Казах на Чанинг, че бездруго най-много я заслужавам. Ти сигурно си днешният заместник. Приятно ми е.

Двамата си стиснаха ръцете, преди Паркър да избута Малкълм навътре, където в кофички с лед имаше бутилки бира, както и голяма бутилка шампанско. В няколко плата имаше поднесени сандвичи и

хапки, а наоколо се мотаеха полуоблечени мъже. Петима. Шест с новоизбрания кум.

Един от мъжете — висок, русокос, мускулест — се откъсна от групичката.

— Малкълм? Аз съм Чанинг, младоженецът днес.

— Желая ти късмет.

— Наистина нямам думи да ти благодаря, че правиш това за нас. Сигурно ти се струва необичайно, но... Познавам те отнякъде.

— Вероятно съм бил там, но ти не ми изглеждаш познат.

— Бих могъл да се закълна...

— Хей! — Единият от мъжете спря за миг, докато наливаше шампанско. — Ти си Кавана, нали?

— Да. — Малкълм изгледа мъжа с шампанското с присвити очи. — „Мерцедес SL 600“. Смяна на гуми и основно почистване.

— Точно така. Най-доброто почистване, което са ми правили на колата.

— Това е. — Чанинг щракна с пръсти. — Знаех си, че съм те виждал. Ти възстанови стария „Форд Тъндърбърд“ на баща ми. Бях там, когато докара колата. Аз бърсах сълзите му от радост.

— Страхотна кола. Значи ти си Чанинг Колбърт.

— Да. Мислех, че баща ми се е побъркал, когато купи онази кола. После я видях, след като бе приключил с нея, и си казах, че и аз бих искал такава. Искаш ли шампанско, бира?

— Бира.

— Оставям те в добри ръце. — Паркър го потупа по рамото. — Смокингът ти е ето там. Фотографът ни ще бъде при вас след около петнайсет минути.

Не беше чак толкова зле, каза си Малкълм. Имаше храна, бира, а и останалите в компанията бяха в толкова добро настроение, че нямаше от какво да се оплаче.

Или поне така беше, докато Мак не се появи и не насочи фотоапарата си към него.

— Хей, аз само замествам.

— И младоженците ще искат да те видят. Не ми обръщай никакво внимание. — Махна му и се зае да обикаля из стаята като някаква червеноглава змия — хлъзгава и тиха.

Малкълм изпита невероятно облекчение, когато най-сетне отдели Чанинг от групата и се зае да му прави официални снимки.

Той използва момента, докато я нямаше, да си обуе панталоните, да сложи ризата и смокинга. Паркър отново бе абсолютно права. Ставаха му идеално, както и тъмночервената жилетка. Половината шафери имаха въпроси за коли, но той бе свикнал с това. Механикът бе като лекар за колите, а всеки искаше безплатен медицински съвет. И тъй като съветите можеха да доведат нови клиенти, той нямаше нищо против да дава такива.

Когато Паркър отново се появи, той се мъчеше с вратовръзката си.

— Чакай, дай на мен.

— Когато вземам смокинг под наем, просто закопчавам това чудо.

Тя му се усмихна.

— Мисля, че причината мъжете изобщо да носят вратовръзки е, за да се наложи жените да се приближат до тях и да им ги вържат. Как си?

— Всичко е наред. — Надникна през рамото ѝ към другите шафери. — Всички са много приятни.

— Твоята дама от шаферките се казва Астория.

Погледът му я прикова.

— Шегуваш ли се?

Тя се закашля, за да прикрие смеха си.

— Наричат я Асти. Красива е, малко стеснителна и омъжена, така че не си въобразявай нищо.

— А пък аз тъкмо се канех да ѝ предложа бърз секс в гардеробната.

— Всички така правят. Тя работи с деца със специални нужди в Чикаго. Двете с Лиа се познават от колежа. Ето, готово. — Паркър направи крачка назад, леко наведе глава. — Изпълняваш своята част от сделката. Прекарваш си добре и изглеждаш страхотно.

Мак отново влезе в стаята.

— Добре, момчета, хайде да излезем на терасата за официалните снимки. Рискована задача. Не знам дали фотообективът ми ще понесе толкова мъжествена красота.

Паркър помогна на Малкълм да си облече самото, изтръска невидима прашинка от ръкава му.

— Ще се върна да ти обясня сценария, след като Мак приключи с вас.

— И с мен ли? Аз няма да се снимам с останалите. Не съм част от групата. Само замествам.

— Чанинг много иска да те има на снимките. Ще отнеме само няколко минути.

— Слушай, Паркър...

— О, извинявай. — Тя докосна с пръст слушалката в ухото си. — Трябва да бягам.

Много хитър ход, каза си Малкълм, докато я гледаше как ловко се измъква през вратата.

Щеше да ѝ трябва много от карамеления сос.

Изпълни задачата си, като придружаваше гостите до местата им под блесналите светлини в Голямата зала. Пламъчетата на свещите и огънят в камината подсилваха ефекта.

Лоръл мина набързо през залата, за да провери как върви всичко, и му намигна.

— Как е?

— Тортата толкова хубава ли е, колкото казват?

— По-хубава.

— Значи си струва.

— И има много карамелен сос.

Забеляза многозначителната ѝ усмивка — явно беше заразна — докато се изнизваше навън.

Господи, нима тези жени си споделяха всичко?

Добре, щеше да се постарее да има какво да коментират на закуска. Може би щеше да вземе и бутилка шампанско, за да върви с...

— Виж ти, виж ти, да не би да си докарваш пари и като разпоредител?

Малкълм се стегна и изпъна гръб, преди да се обърне към вуйчо си.

Явно годините не му се отразяваха добре. Арти бе запазил косата си — която открай време бе негова гордост и радост — но беше напълнял, лицето и талията му бяха наедрели. Очите му, измамно меки и сини, изглеждаха свити под тежестта на плътта му.

Погледна и жена му и реши, че тя поне на външен вид изглежда по-добре. Беше запазила фигурата си или пък си бе направила някоя и друга корекция. Но презрителното изражение на лицето ѝ само я загрозяваше.

— Сами можете да си намерите местата.

— Любезен както винаги. Чух, че тичаш след момичето на Браун и парите ѝ.

— Никога не си знаел къде ти е мястото. — Мардж Франк изсумтя възмутено. — Явно и Паркър Браун е забравила коя е. Баба ѝ сигурно се е обърнала в гроба си.

— Седнете някъде или си тръгвайте.

— Изглежда, че доброто ѝ възпитание не ти се е отразило изобщо — отбеляза Арти. — На Паркър няма да ѝ е нужно много време да разбере какъв си. Откъде по-точно познаваш булката и младоженеца? Да не би да си им сменял гумите?

По дяволите, ругаеше мислено Малкълм. По дяволите!

— Точно така.

— Можеш да изтъркаш маслото изпод ноктите си, Малкълм, но пак си оставащ мръсен механик. А хора като наследниците на Браун винаги си намират някого от техния кръг. Хайде, ела, Мардж.

Трябваше да излезе за пет минути, каза си Малкълм. Няколко минутки, колкото да си поеме въздух, да се успокои малко. Но щом направи крачка назад и понечи да излезе във фойето, насреща му се появи Лоръл.

— Остават само още неколцина гости за настаняване. Ти и останалите шафери ще трябва да заемете местата си след около две минути. Ти какво... Има ли нещо?

— Не.

— Добре. Ако може да подканиш и последните гости да заемат местата си, после иди отзад и... Паркър ти показва какво да правиш, нали?

— Да. Ясно ми е.

— Аз ще ти дам знак. Не се тревожи. Няма да боли.

Не усещаше болка. Само ярост, която се опитваше да разкъса гърлото му. Не искаше да е тук, облечен в чужд смокинг, застанал пред тълпа от гости, в стая, пълна с цветя и свещи, където щеше да гледа как се женят двама души, които дори не познаваше.

И усещаше — нямаше как да не усети — пълното презрение на вуйчо му, което се просмукваше във въздуха и сграбчваше гърлото му, стегнато от яростта.

Някога беше избягал от това, бе пропътувал близо пет хиляди километра, за да се отърве. Беше се върнал като зрял човек, но вътре в него все още имаше частица, която изгаряше от този суров и горчив гняв, за негово най-голямо съжаление.

И се бореше, дори сега се измъчваше, с ехото от старите унижения.

Включи се в снимките след церемонията главно, за да избяга встрани. Слушаше как бащата на Чанинг се прехласва и възхвалява колата си и полагаше всички усилия да отговаря адекватно.

После се измъкна и си потърси място далеч в градината, където да поседне в студената нощ и да подиша на воля.

Тя го намери там. Беше задъхана, без палто, обичайното ѝ самообладание го нямаше.

— Малкълм.

— Виж, нямат нужда от мен за вечерята. Искам кратка почивка, по дяволите.

— Малкълм. — Приклепна до него, хвана го за ръка. — Не знаех. Нямах представа, че семейство Франк са поканени. Не ги забелязах, докато не обиколих масите на вечеря. Съжалявам. Толкова съжалявам.

— Щеше да има за какво да съжаляваш само ако си ги поканила. След като не си, значи няма какво да направиш.

— Аз те забърках в това. Ще ми се да...

— Не е толкова важно.

— Ще оправя всичко. Ще измисля някакво извинение пред Чанинг и Лиа, за да можеш да...

— И да им доставя удоволствието да ме пропъдят отново, така ли? Не мисля така, по дяволите! Просто искам кратка почивка, Паркър. Остави ме да си поема въздух.

Тя пусна ръката му, изправи се.

— Не всеки иска ти да се погрижиш за всичко, да оправяш нещата.

— Прав си.

— И не бъди толкова любезна, по дяволите. Знам кога съм прекрачил границата и сега е така.

— Разстроен си. Разбирам...

— Не искам да разбираш. Защото не е така. Как би могла? Това няма нищо общо с теб. Някой удрял ли те е някога, когато не си можела да му отвърнеш?

— Не.

— Казвал ли ти е, отново и отново, докато започнеш сама да го вярваш, че си безполезна, глупава, че не струваш нищо. Че ако не се покоряваш, ще те изхвърлят на улицата?

— Не. — Но това не означаваше, че сърцето ѝ не се късаше и кръвта ѝ не кипеше от състрадание към детето, което бе преживяло това.

— Значи не разбираш. По дяволите, аз самият не разбирам защо моят начин да се справя с тормоза бе да се старая да направя нещата още по-лоши, да предизвиквам гнева му и да обвинявам майка си, която не знаеше какво става, защото бях прекалено уплашен или горд, а вероятно и двете, за да ѝ кажа.

Паркър не каза нищо. Сега знаеше или поне се надяваше, че е така, че ако го подкани да продължи, той просто щеше да се затвори в себе си. Затова не промълви и дума. Просто го слушаше.

— Направих нещата възможно най-тежки за нея, доколкото можех. А ако аз не я тормозех, тогава го правеше той или проклетата му жена. Тя понасяше всичко, защото се опитваше да запази покрива над главата ми, да ми даде семейство, защото се опитваше да преживее скръбта си по баща ми. А аз я обвинявах и затова. Трупях всичко на нейната глава. Защо тя да има право на собствен живот? Арти я караше да работи като куче, защото можеше. Собственият ѝ брат. За което трябваше да сме му благодарни. Минаха повече от две години, през които всеки ден бе мъчение. Аз само чаках, чаках да порасна достатъчно, да стана силен, за да мога да му сритам задника и да се махна където ми видят очите. И тогава тя го направи вместо мен. След всичко случило се тя го направи вместо мен. Една вечер се върна рано от работа. Беше болна. Той я караше да работи двойни смени и просто я бе изтощил до краен предел. Видя как ме е притиснал до стената, стиснал гърлото ми, и ми удря плесници. Обичаше да ми удря шамари, защото е по-унизително от боя с юмрук, а и не оставя следи.

Някой бе излязъл на една от терасите и в студения въздух до тях достигна звучен женски смях.

Малкълм се загледа към къщата, светлините и смеха, но тя се съмняваше, че вижда блясъка или чува веселието.

— Видях я да влиза. Беше бяла като платно. Докато не ни забеляза и тогава сякаш пламна изведнъж. Никога не съм я виждал да се движи толкова бързо. Не знам дали изобщо съм виждал човек да действа толкова бързо. Тя го откъсна от мен. Беше слаба като скелет. Той сигурни тежеше поне трийсет килограма повече, но тя го издърпа и го захвърли в другия край на стаята. Извика му да стане, предизвикваше го да посмее отново да ме докосне и се заканваше да му отреже ръцете и да ги напъха в противната му уста. — Той спря и поклати глава. — Ето, оттам съм тръгнал аз и не ми казвай, че го разбираш.

— Няма да споря с теб сега, но ще кажа, че ако смяташ, че мога да обвиня едно момче и тъгуващата му майка за положението, в което са се озовали, значи имаш много ниско мнение за мен.

Тонът му стана леден като въздуха:

— Казах ти, Паркър, това не е свързано с теб.

— Разбира се, че е свързано с мен, глупак такъв. Аз те обичам.

За миг зърна пълното изумление, изписано на лицето му, преди да хукне обратно към къщата.

Отново го видя за секунда по време на тържеството, когато си говореше с младоженците, както и малко по-късно, когато бе седнал на бара с брата на младоженеца, потънали в задълбочен разговор.

Тя следеше внимателно семейство Франк, готова да се намеси, ако се запътят към него. Може би той смяташе, че това не е нейна работа, че тя не разбира, а може би просто се държеше като глупак. Но тя нямаше да позволи нищо и никой да причини неприятности на една от сватбите ѝ.

Беше направо разочарована, когато нищо не се случи.

— Двамата с Мал да не сте се скарали? — Мак се присламчи към нея, когато гълпата започна да оредява.

— Защо?

Мак почука с пръст фотоапарата си.

— Чета по лицата на хората. Познавам те.

— Не бих казала, че сме се карали. По-скоро явно имаме различно разбиране за връзката помежду ни, само че той дори не признава, че имаме връзка. Нарича я „ситуация“.

— Мъжете понякога са големи тъпаци.

— Вярно е.

— Всички жени трябва да се преселят в Амазония или поне да ходят там на ваканция четири пъти годишно.

— Амазония ли?

— Това е моят измислен женски свят, където отивам, когато съм ядосана на Картър или на мъжете като цяло. Там има по пет магазина за обувки на глава от населението, нищо не съдържа калории, а всички книги и филми завършват с щастлив край.

— Харесва ми тази Амазония. Кога заминаваме?

Мак прегърна приятелката си през рамо.

— Амазония, скъпа моя, винаги е тук, в главата на всяка жена. Само затвори очи и си помисли: „Маноло Бланик“. И вече си там. Трябва да направя още малко снимки, после идвам и аз.

Развеселена, Паркър се опита да си представи един безгрижен и спокоен, пълнен с обувки, женски свят, но трябваше да си признае, че не би искала да живее в него. Някоя кратка ваканция? Това вече звучеше добре.

Загледа се в булката и младоженеца, които излязоха на дансинга за последния си танц за вечерта.

Толкова бяха влюбени, помисли си тя. В пълно съзвучие един с друг. Готови да започнат съвместния си живот като партньори, любими, като спътници и сродни души.

Поемаха към своя щастлив завършек.

Именно това бе искала винаги, призна си тя мислено.

Да остави своя следа, да, да върши добрини, да бъде добър приятел, добра сестра, да съгради нещо и да сподели живота си. И всичко това наред с копнежа да обича и да бъде обичана, да даде обещание и да получи такова. Да намери човека, с когото да тръгнат ръка за ръка към своето щастливо бъдеще.

Не можеше да се стреми към нещо по-малко.

Не видя повече Малкълм, докато не излезе навън, за да изпрати младоженците.

Той бе облякъл своите дрехи, забеляза тя, и изглеждаше значително по-спокоен и овладян.

— Имаш ли минутка? — попита я той.

— Да, сега имам няколко.

— Изкарах си яда на теб, което, изглежда, ми се превръща в навик. Не ми харесва този навик.

— Всичко е наред.

— Мислех, че съм преодолял този вид реакция спрямо Арти. Явно не съм. — Напъха ръце в джобовете си. — Не обичам да се връщам към онова време, затова не го правя. Няма смисъл. Разбирам, че се опитваше да ми помогнеш.

— Но ти не искаш помощ.

— Не искам да се нуждая от такава. Мисля, че е малко по-различно. Но не е извинение, задето ти се нахвърлил преди малко.

— Не искам извинения, Малкълм. Няма нужда от такива, след като знам причината.

— Предполагам, че аз още се опитвам да си изясня причината. Затова... ще си тръгвам. И двамата имаме нужда от малко време да се успокоим.

— Докато го правиш, се запитай и още нещо. Запитай се дали наистина вярваш, че гледам с пренебрежение на едно момче, страдащо за баща си, за това, че е отвърнало на удара, че е търсило начин да избяга от един насилник, който е имал пълна власт над него. Или че не уважавам мъжа, в когото то се е превърнало заради това минало. Когато си сигурен в отговора, ми го кажи. — Тя отвори вратата. — Лека нощ, Малкълм.

— Паркър? Какъвто и да е отговорът, все още те желая.

— Знаеш къде да ме намериш — отвърна тя и затвори вратата след себе си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малкълм смяташе, че знае как да изглади нещата. Не помнеше да е правил подобен гаф — още по-малко пък два поредни — с жена досега.

Но пък и с Паркър почти всичко му бе за първи път в много отношения.

Знаеше, че няколко големи грешки налагаха да бръкне дълбоко в портфейла си за нещо символично — обикновено нещо, което мирише добре или е лъскаво. Дори и жена, която си имаше всичко или лесно можеше и сама да си го купи, все пак би харесала подарък, с който да се извини, задето се е държал като идиот.

Замисли се за цветя, но домът ѝ вече бе пълен с тях. И бездруго цветята вероятно бяха най-малко удачният подарък за извинение.

Зачуди се дали да не ѝ купи някакво бижу, но това му се стори прекалено.

И тогава се сети за нейната слабост.

Какво пък, след като майка му щеше да му виси на главата, докато не си купи нов костюм, и бездруго се налагаше да посети магазините.

Мразеше пазаруването, затова тази част му се струваше като истинска проява на покаяние. Още по-лошото бе, че трябваше да похарчи пари за дрехи, което го караше да се чувства така, все едно се е преоблякъл специално по някакъв повод. Всичко отнемаше страшно много време, включваше прекалено много досадни или озадачаващи въпроси и заплашваше да му докара главоболие в слепоочието.

Но след като приключи, разполагаше с костюм и красиво опакована кутия за подарък, даде си и обещание никога повече, за нищо на света, да не се подлага на подобно преживяване.

Изпрати ѝ две съобщения по телефона, а той никога не пращаше съобщения на никого. Мразеше да пише съобщения. Пръстите му бяха прекалено едри за копчетата и се чувстваше тромав и глупав. Все пак

смяташе, че планът му да ѝ даде няколко дни за размисъл трябва да включва някаква форма на контакт помежду им.

В понеделник реши, че достатъчно дълго е стоял настрана, и ѝ се обади. Включи се гласова поща, още една мобилна услуга, която мразеше, дори и когато чуваше спокойния ѝ глас.

„Здрасти, Легс. Искан само да проверя дали си в настроение да се поразходим довечера. Можем да хапнем пица. Липсва ми лицето ти — добави той, преди да се усети. — Обади ми се.“

Легна отново върху платформата на колелца и се напъха под развалината, която стягаше за един клиент, за да свали безполезния ауспук.

Почти бе приключил с поставянето на новия, когато чу сигнала на телефона си. Удари си кокалчетата, изруга при вида на бликналата кръв и с мъка изрови телефона от джоба си.

Отново изруга, когато видя, че има съобщение.

„Звучи добре, но не мога да се измъкна тази вечер. Затрупани сме с работа чак до Деня на благодарността. Ще се радвам да видя лицето ти, както и майка ти, тогава. ПБ“

— „ПБ?“ Що за дивотия е пък това?

— Отрязала си го със съобщение по телефона? Жестоко. — Лоръл се облегна на стола си. — Браво на теб.

— Не съм го отрязала. Имахме насрочена пълна консултация.

Която вече бе свършила благополучно, отбеляза мислено тя. Затова можеше да се отпусне и да пийне чаша вино с приятелките си.

— Според това, което ни каза, той само се е опитвал да се справи с труден момент. — В големите кафяви очи на Ема проблясваше съчувствие. — Някои хора имат нужда да се вгълбят в себе си, докато се справят с проблема.

— Да, така е. Затова му давам време и пространство, което той толкова ясно си поиска, за да го направи.

— И само защото вече е приключил, не означава, че с него е свършено. Освен това — изтъкна Мак — ти си ядосана.

— Не съм. Или само донякъде — поправи се Паркър. — Предпочитам той — или който и да било друг — да си излее гнева открито, дори и това да ме изложи на случайни удари, вместо да се затвори в себе си и да мълчи. Но той не иска да приеме искрената ми подкрепа, разбирането ми. И това ме ядосва. Малко.

— Добре, ето какво мога да кажа. — Мак си пое дълбоко въздух. — Майка ми рядко е посягала да ме удрия, затова не мога да кажа, че съм била малтретирана по този начин. Но тя ме унижаваше и тормозеше емоционално. — Мак се усмихна с благодарност на Ема, която съчувствено потупа крака ѝ. — Можех винаги да си поговоря с вас трите, но дори и така все пак понякога изпадах в дупка. А понякога, дори и сега, когато имам вас трите, госпожа Грейди и Картър до себе си, имам нужда да се вгълбя в себе си или просто съм свикнала да го правя, така че ми се случва.

— Ще ми се да не го правиш — намеси се Ема.

— Знам това и защото го знам, към мрачните мисли се прибавя и усещането за вина. Мисля, че доста добре разбирам през какво преминава Малкълм. Моят баща не е починал, но ни напусна и никога не е бил близо до мен, когато наистина съм имала нужда от него. Аз самата останах с човек, който далеч не толкова брутално, колкото гаднярът Арти, ме караше да се чувствам нищожна. — Пресегна се за глътка вода, за да облекчи паренето в гърлото си. — И понякога, макар да знам, че не бива, тази гадост ме връхлита. Гледам Ем с нейното невероятно семейство или Лоръл, която може да прати своите родители по дяволите и наистина да го мисли, както и Паркър, която е толкова овладяна емоционално, и си казвам, че вие просто не разбирате. Как бихте могли? Тогава се настройвам и отбранително, освен че съм мрачна и гузна. Затова понякога не искам да говоря за гадостите, които ме потискат, защото, ами защото са си моя работа.

— Толкова изразително се изказваш. — Лоръл вдигна чашата си за тост. — Ние обаче си имаме начини да те накараме да говориш.

— Да, и след това винаги се чувствам по-добре. Вие знаете точно кои лостове да натиснете, за да ме накарате да разтворя душата си, но освен това аз мога да се разкрия пред вас, защото знам, че ме обичате и ще ме приемете заедно с всички гадости, които са в мен, защото ме обичате.

— Не и аз. — Лоръл се усмихна. — Аз само изпитвам съжаление към теб заради бездънните си запаси от съчувствие.

Мак кимна.

— Майка Тереза е студенокръвна кучка в сравнение с теб.

— Казах му, че го обичам — измърмори Паркър и Лоръл рязко вдигна глава.

— Какво? Гледай ти какво изскочи. И кога?

— Когато бях много ядосана. Когато ми каза, че не разбирам и че това нямало нищо общо с мен. Заявих му, че е идиот и че има много общо, защото го обичам. После се върнах на работа на тържеството, което бездруго трябваше да правя цяла вечер.

— Какво каза той? — попита Ема, която вече бе притиснала ръка до сърцето си. — Какво направи?

— Не каза и не направи нищо. Беше прекалено зает да ме зяпа така, все едно съм го изритала в слабините. Кое то щеше да е подобрият вариант.

— В петък? Било е в петък. — Ема размаха ръце във въздуха. — Цял уикенд работим заедно и не си ни казала?

— Не ни е казала, защото това си е нейната гадна история.

Паркър премести поглед към Мак.

— Щом трябва да продължим да използваме този термин, да, предполагам, че е така. Трябваше да го обмисля известно време. И защото нищо не върви така, както винаги съм мислела, че ще стане, както съм го планирала. Трябваше да се влюбя в чувствителен и гениален мъж със силно изразено чувство за хумор и страст към изкуството. Знам, че ми се присмиваш мислено, Лоръл, затова просто престани.

— Беше заради силно изразеното чувство за хумор.

— Все едно. Това е дългосрочният ми план, внимателно обмислен и рафиниран повече от десетилетие.

— Сериозно ли говориш?

— Млъквай, Мак. — Но устните на Паркър се извиха, съвсем лекичко, в усмивка. — С този чувствителен, но гениален мъж щяхме да излизаме на срещи в продължение на няколко месеца, да се опознаем и да оценим взаимно качествата си, преди да идем на кратко романтично пътуване — мястото не е уточнено. Може да е прекрасен апартамент в хотел в Ню Йорк, вила на брега или уютно хотелче в провинцията. Щяхме да си направим дълга вечеря на свещи или пък пикник на открито. След това сексът щеше да е прекрасен.

— А ще включва ли див секс в сервизното помещение? — запита се гласно Лоръл.

— Ти също не се обаждай, иначе няма да чуеш останалата част от плана ми.

С леко засегнат вид, Лоръл имитира как закопчава устните си с цип.

— И така. — Доволна, Паркър смъкна обувките си и подгъна крака на дивана. — Щяхме да станем любовници и да пътуваме от време на време, когато работата ни го позволява. Щяхме да спорим понякога, естествено, но винаги щяхме да стигаме до съгласие — разумно и рационално. — Погледът ѝ рязко отскочи към Ема. — Мълчиш си, но знам, че си мислиш колко е скучно всичко това. Но следващата част ще ти хареса. Той щеше да ми каже, че ме обича. Да хване ръката ми, да ме погледне в очите и да ми каже, че ме обича. И някой ден щяхме да се върнем в онзи прекрасен апартамент или вила, или малко хотелче и по време на вечерята на свещи той отново щеше да ми каже, че ме обича и че аз съм всичко, което някога е искал. И щеше да ме помоли да се омъжа за него. Аз щях да кажа „да“ и така ще продължим към щастливото бъдеще.

— Най-добре да има в джоба си квадратен диамант — обади се Лоръл. — Минимум пет карата.

— Много си права — отбеляза Мак, но се насили да преглътне смеха си.

— Мисля, че е много мило. — Ема изгледа предупредително Лоръл.

— Така е и може да е глупав, но си е моят план. — Вече с потвърд тон, Паркър потупа гърдите си с пръст. — Аз мога да преправям плановете, така че да подхождат на обстоятелствата и конкретните нужди.

— Няма по-добра от теб — съгласи се Мак.

— Но онова, което се случва с Малкълм, е изцяло извън сценария. Изобщо няма нищо общо, а въпреки това се влюбих в него. А сега аз му казах, че го обичам, което значи да задраскам цяла нова страница в сценария.

— Знам, че знаеш, както и всички ние, че любовта не следва никакви сценарии. Ако беше иначе — добави Лоръл, — сега щях да съм влюбена до уши в сексапилен и мускулест художник, на име Люк, с когото да живея в малкия ни апартамент в Париж, вместо да се омъжвам за твоя брат, сексапилен и мускулест адвокат, на име Дилейни.

— Естествено, че знам, но това не значи, че трябва да ми харесва.

— Ти не просто даваш малко време и пространство на Мал — заключи Мак. — Ти самата се нуждаеш от такава.

— Вярно е. Защото има едно нещо в сценария, което не може да бъде редактирано или пренаписано. Човекът, в когото ще се влюбиш, трябва да те обича, иначе краят не струва.

— Ако не те обича, значи наистина е идиот.

— Благодаря, Ем.

— Сериозно. Ти си идеална — в добрия смисъл, а не в смисъл на „мразим тази идеална кучка“.

— Понякога я мразим — обади се Лоръл, после се усмихна на Паркър. — Но омразата ни е породена от любов.

Напълно разбрала думите ѝ, Паркър вдигна тост за приятелките си.

— И аз ви мразя.

— Всичките ми любими жени на едно място. — Дел влезе в стаята, огледа ги и поклати глава. — Ако това е някой от онези само женски разговори, просто ще трябва да го прекъснете. Примолих се на госпожа Г. да ни направи прочутите си агнешки котлети с розмарин и тя току-що ми каза, че ще бъдат готови след две минути. Джак и Картър идват насам.

— Ще вечеряме тук? — Мак скочи и размаха юмрук във въздуха. — Уха! Имаме най-страхотно работещата система на света.

— Ще ида да ѝ помогна. — Лоръл стана и погледна многозначително Дел. Той вдигна вежди, после кимна. — Хайде, Ем.

Когато двете излязоха, Дел приседна на ръба на ниската масичка и препречи пътя на Паркър.

— Е? Какво става с теб и Мал? Трябва ли да ида да го натупам? — Без да откъсва очи от лицето ѝ, той я потупа по коляното. — Мисля, че и сам мога да се справя, но ще взема Джак и Картър за всеки случай.

— Много мило, но напълно ненужно.

— Има нещо. Отказа да дойде с нас на мача на „Джайънтс“ в неделя и не се е мяркал тук дни наред.

— Ние... правим преценка на положението.

— Това да не би да се превежда като „скарахме се“?

— Не, не сме се скарали. Но ако беше така, мисля, че си наясно, че мога да се защитя и сама.

— Няма съмнение, но ако някой те нарани, дори и да ми е приятел, а може би най-вече ако ми е приятел, аз съм длъжен да се разбера с него. Такива са правилата на Големите братя.

— Да, но ти винаги променяш тези правила.

— Това са само поправки, допълнения и понякога анекси.

— Не сме се карали. Ако чувствата ми са наранени, то е, защото съм влюбена в него и ти ще трябва да го приемеш.

— О! — Той изправи гръб и опря длани на бедрата си. — Трябва ми минутка.

— Не бързай. И на мен ми трябва време. Защото ще трябва всички да го приемем, Дел. Ти, аз. И Малкълм. — Тя избута коленете му настрани и стана. — Хайде да вечеряме, преди госпожа Г. да изпрати да ни търсят.

— Искам да си щастлива, Паркър.

— Дел. — Тя стисна ръката му. — И аз искам същото.

Както бе уговорено, Малкълм се отби до дома на Ема, за да вземе цветята, които я бе помолил да приготви за госпожа Грейди.

— Веднага се връщам — каза той на майка си.

— Постарай се. Грубо е да се закъснява.

— Тя каза да дойдем около четири, нали така? Сега е четири.

За да си спести допълнителното навикване, той скочи от колата и изтича до вратата на къщата. Както му бе казала Ема, намери слънчогледите в една медна кана на масата във всекидневната. Грабна ги и излезе.

Когато се върна в колата, ги тикна в ръцете на майка си.

— Дръж ги, моля те.

— Хубави са. Ти си свястно момче, поне през повечето време, Малкълм.

— Нали облякох костюм? Не е малко.

— И изглеждаш много добре. Каква красива къща — възкликна тя, когато той потегли направо по широката алея.

— Господи, спомням си първия път, когато я видях отблизо, бях дошла с колата, облечена в колосаната си униформа, уплашена до

смърт. — Сега приглади с длан полата на роклята в любимото ѝ яркозелено, която бе купила специално за този ден. В нея нямаше нищо колосано, доволно си помисли тя. — Когато спрях пред къщата — продължи тя — и я видях отблизо, си казах, че е много красива и не изглежда страшна. Виж, старата госпожа Браун, тя беше страшна, това е сигурно. Но си струваше да я видя отвътре, да обиколя залите и да сервирам изискана храна на изискани хора. Ами тогавашната икономка, как ли се казваше? Е, няма значение. Тя и готвачката ни позволяваха да се нахраним в кухнята. — Когато синът ѝ паркира, тя се обърна с широка усмивка към него. — Явно се издигам в обществото. Как е косата ми?

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Няма друга такава.

— Точно така ми харесва.

Малкълм извади от багажника приготвения от нея пай с кълцано месо и специално опакованата кутия. Преди да стигнат до входната врата, тя се отвори широко.

— Честит Ден на благодарността. — Дел целуна Кей по бузата и изгледа кутията в ръката на Малкълм. — О, нямаше нужда да ми носиш нищо.

— Значи е добре, че не нося.

— Паят изглежда страхотно. Ти ли го направи, Кей?

— Аз. Ако Морийн е в кухнята, ще го занеса направо там.

— Пратили сме жените в кухнята, където им е мястото — намигна ѝ лукаво. — Мъжете са в стаята с големия телевизор и гледат мача, както е по стара традиция в рода Браун. Ела, ще те заведа при останалите, ще ти сипя нещо за пиене.

— Това е най-хубавата къща в Гринуич — заяви Кей. — Помислих си го още първия път, когато я видях, и не съм си променила мнението.

— Благодаря. За нас значи много.

— Така е редно. Тя си има история. Работила съм на някои от партитата, които организираше баба ти, а по-късно и на тези на майка ти. Повече ми харесваха на майка ти.

Дел се засмя и прегърна Кей през кръста, за да я заведе навътре.

— Нашата баба Браун беше тиранин.

Откъм кухнята се носеха различни ухания, както и женски гласове. Малкълм различи гласа на Паркър и възелът в стомаха му, който не бе усетил досега, се отпусна.

Тя седеше до плота и чупеше зелен фасул. Опита се да си спомни кога за последен път е виждал някой да чупи фасул, а после изгуби ума и дума, когато тя вдигна очи и срещна погледа му.

Господи, толкова му бе липсвала, до болка. Искаше да върне това чувство, да се отдръпне. Но тя се усмихна и слезе от високата табуретка.

— Честит празник. — Поздрави първо майка му, целувайки я по бузата, както бе направил и Дел. После леко докосна с устни неговите. Възелът отново се отпусна.

Всички заговориха един през друг, но той едва ги чуваше. Бяха само страничен шум. Имаше движение и цветове — някой взе пая от ръцете му. А той бе заплепен, уловен в капан от вида ѝ, от гласа и тялото ѝ.

Дел натика в ръката му бира.

— Хайде да идем при мъжете, преди да са ни намерили работа. Защото, повярвай ми, способни са да го направят.

— Да. Дай ми само минутка.

— Рискуваш на своя отговорност. Но пък сигурно ще изглеждаш добре с готварска престилка.

— Майната ти — отрони Малкълм и си спечели перване зад ухото от страна на майка си.

— Внимавай с обноските. Аз не бих отказала една престилка. Половината от удоволствието на празничния обяд е в приготвянето му.

Когато Паркър понечи да седне отново, Малкълм улови ръката ѝ.

— Почини си малко.

— Имам си задача — каза му тя, докато той я дърпаше навън от кухнята.

— Фасулът няма да избяга. — Влезе заедно с нея в музикалния салон. — Взел съм ти нещо.

— О! Това е приятна изненада.

Подаде ѝ кутията.

— Когато мъжът направи грешка, трябва да си плати.

— Няма да споря, понеже обичам подаръците. Виждам, че майка ти е спечелила битката.

— Майка ми винаги печели.

— Хубав костюм. — Тя остави кутията на една ниска масичка, после развърза панделката. — Как е работата?

— Има достатъчно. Получих поръчка да ремонтирам един стар кадилак благодарение на препоръка на Чанинг.

— Страхотно.

Той я наблюдаваше, без да се изненада, как внимателно разопакова хартията. Никакво дърпане и късане, не и за Паркър Браун. Представяше си как ще я запази, както правеше и собствената му майка, за някаква тайнствена бъдеща цел.

— Ами при вас?

— Винаги сме много заети по празниците. Има различни тържества, освен сватбите. А и сватбата на Мак е след две седмици. Не мога да повярвам. Ще бъдем затрупани с работа чак до Нова година, а после... — Замлъкна, когато видя кутията за обувки, после замислено отвори капака. Направо зяпна и остана с отворена уста. Малкълм се съмняваше, че някаква друга реакция би го зарадвала повече. — Обувки? Купил си ми обувки? О, наистина прелестни обувки! — Тя извади едната обувка с висок и тънък ток и я хвана, сякаш държеше крехко бижу.

— Ти харесваш обувки.

— „Харесваш“ е много слаба дума, за да опише чувствата ми към обувките. О, тези са фантастични. Виж само как се преливат всички тези наситени и ярки цветове. И каква страхотна кожа. — Събу обувките на ток, които носеше, и си обу новите. После седна и ги загледа с възхита. — Откъде знаеш кой номер нося?

— Бил съм в гардероба ти.

Тя продължи да седи и да го гледа.

— Трябва да кажа, Малкълм, че ме изумяваш. Купил си ми обувки.

— Не очаквай да го направя отново. Беше... изтощително. Мислех да ти взема някакво секси бельо, но това щеше да е за мое удоволствие. Обаче щеше да е много по-лесно и по-малко странно. Вие жените сте жестоки в магазин за обувки.

— Е, много ми харесват. — Тя стана и направи няколко крачки, сякаш вървеше по моден подиум. Завъртя се. Усмихна се. — Как изглеждат?

— Не мога да откъсна очи от лицето ти. Наистина много ми липсваше.

— Добре. — Тя въздъхна, после се приближи до него. — Просто ме остави без дъх — измърмори и се отпусна в прегръдките му. — И на мен ми липсваше твоето.

— Трябва да се сдобрим. Страшно бих се ядосал, ако позволим отношенията ми с Арти да провалят нещата между нас.

— Гадният Арти няма да провали нищо.

Той се дръпна леко назад.

— Гадният Арти?

— Така го наричаме тук.

Той се засмя задавено.

— Харесва ми. Искам да бъда с теб, Паркър.

— Това е хубаво, защото си с мен.

Облегна чело на нейното.

— Виж, аз... — Думите не идваха на езика му, не бе сигурен в себе си. — По дяволите! Нека само да кажа, че ти си първата жена, за която купувам обувки. — Отново се дръпна леко назад и срещна погледа ѝ. — И последната.

— Това значи много. — Тя обхвана с длани лицето му, целуна го. — Тогава днес просто ще бъдем благодарни, че всичко между нас е наред.

Седмицата преди сватбата на Мак бе изпълнена с ангажименти в салона за красота. Маникюр, педикюр, терапия за лице. Трябваше да се отбележат приетите в последния момент покани и извиненията на някои от гостите, че няма да присъстват, както и да се коригира съответно настаняването им по масите.

Имаше и последни проби, отваряне на подаръци и актуализиране на списъка, който Паркър бе направила, за да записва кой е изпратил съответния подарък, каква е връзката му с булката или младоженеца и точния му адрес, за да бъде изпратено после благодарствено писмо.

Трябваше да се изпълнят купища поръчки, да се направят телефонни обаждания, потвърждения и последни консултации.

Като се добави всичко това към планирането и подготовката на останалите събития за седмицата, резултатът бе истинска лудница.

— Защо сме си въобразявали, че декември е подходящото време за това? — питаше Мак с изнервен вид. — Затрупани сме с работа, такъв хаос е. И без това ще заминем на сватбено пътешествие чак следващия месец, защо не се възползвах от затишието след Нова година и да се омъжа тогава? Господи, омъжвам се. Утре.

— И ще бъде перфектно. — Паркър го заяви с мрачна решителност, докато работеше на лаптопа си. — Ха! Времето ще бъде идеално. Студено, лек снежец сутринта, едва няколко сантиметра, ясно следобеда. Лек вятър и температури малко над нулата вечерта. Точно както искахме.

— Понякога казват лек снежец, а после ни затрупва. Ами ако...

— Няма да ни затрупа. — Сякаш предизвиквайки боговете на времето, Паркър се усмихна широко. — Само няколко пухкави сантиметра сняг за една прекрасна декемврийска сватба. Иди да се приготвяш за репетицията.

— Плаша се от репетицията. Гласът ми ще пресекне. Мисля, че ще ми излезе гадна пъпка точно по средата на брадичката. Ще се спъна, докато вървя към олтара. Няма да е проблем, ако Картър се спъне. Хората са свикнали с него. Но...

— Гласът ти няма да секне, няма да имаш никаква пъпка и определено няма да се спънеш. — Паркър извади от кутийката си дежурните таблетки против киселини. За нея и за Мак. — Каж ми, знам ли какво правя?

— Да, знаеш, но аз...

— Довери ми се. Денят ще бъде перфектен и красив и ще бъде най-щастливият в живота ти.

— Държа се като глезла.

— Не, миличка, просто като булка. Сега иди и си вземи една хубава гореща вана. Имаш един час.

— Картър не е притеснен. — Мак присви очи и се намръщи. — Бих могла да го намразя заради това.

— Макензи. — Паркър се извърна от компютъра си. — Бях в кухнята тази сутрин, когато госпожа Г. го накара да седне и да закуси. Той си сложи кленов сироп в кафето.

— Така ли? — Мак вдигна ръце високо. — Значи е притеснен. Чувствам се по-добре. Искам и той да се притеснява и ушите му да

почервеняват, както става понякога, и искам... Понеже аз съм булката, може всичко да е както аз искам, нали?

— Абсолютно.

— Добре. Значи искам да ти благодаря, че временно вдигна забраната майка ми да пристъпва този праг.

— Мак...

— Не, сериозно говоря. Остави ме да си излея всичко сега и да приключа.

— Добре. Давай.

— Важно е тя да бъде тук утре, макар да е ужасно досадна и неприятна жена и да тормози мен и всички останали.

— Все пак ти е майка.

— Да, за добро и за лошо. Както и да е, знам, че си говорила с нея и си ѝ обяснила правилата.

— Беше само един кратък телефонен разговор. Не е нищо особено.

— Един кратък неприятен разговор.

Сега Паркър се усмихна.

— Не и за мен. Оплака ли ти се после?

— Опитва се. Не ѝ дадох шанс. Силата ѝ вече не е толкова голяма и това адски я дразни. — Трапчинките на Мак се появиха на бузите ѝ. — Достатъчно дребнава съм, за да се радвам на това.

— Бих казала, че ще е глупаво да не се радваш.

— Добре. Значи не съм глупава. — Мак въздъхна дълбоко и скръсти ръце в скута си. — Но искам да е тук, защото много пъти съм виждала какво става и знам, че никой не иска да си спомня за най-важния ден в живота си и да изпитва каквото и да е съжаление. А щом баща ми очевидно не може да вмести сватбата ми в натоварения си график от партита и кръстосване на Средиземно море, трябва поне единият от родителите ми да е тук.

— Знаем, че макар работата ни да е да подсигури светлините и музиката, както и цялото шоу, една сватба съвсем не е само това. Важни са чувствата. Твоето семейство ще бъде с теб, Мак.

— Да. — Тя се протегна и стисна ръцете на Паркър. — Това е важното за мен.

— И нещо повече, Картър ще бъде тук, ще те чака, за да идеш при него и да чуеш обещанията му.

— О, господи, да! Напълно съм готова. Нервна съм, но готова.

— Иди да си вземеш вана и да отпуснеш нервите си.

— Веднага. — Мак стана и тръгна да излиза от стаята. — Паркс? Толкова много го обичам, че усещам как вътре в мен има нещо повече, един по-добър човек, отколкото бях преди. Не се притеснявам за това, че се омъжвам за него. Нервна съм заради, ами... заради самото тържество. Да не си забравя думите или да не пропусна момента.

— Остави всичко на мен. Мисли само за това, че се омъжваш за Картър.

— Това го мога. — Втурна се обратно и стисна Паркър в прегръдка. — Благодаря. Няма да плача утре, затова имам намерение да си поплача хубаво тази вечер.

— Отличен план. Гледай да си сложиш водоустойчива спирала, за да не се разтече.

Двайсет минути по-късно Паркър хукна надолу, за да провери как се справя Лоръл.

И замръзна на място, останала без дъх.

— О, Лоръл!

— Искате да я наричат Супер Лоръл — обади се Дел, който седеше до плота и дъвчеше курабийка.

— И кой може да го оспори? Наистина е Супер Лоръл. Това е най-красивата торта, която някога е правена.

— Още не е готова — измърмори Лоръл и продължи да поставя цветя от захарно тесто.

— Тортата на Картър е готова. — Дел махна с ръка към преустройения килер, който сега служеше като допълнителна кухня на Лоръл.

Паркър влезе там и отвори хладилната витрина.

— Страхотна е! По-хубава е, отколкото на рисунката. Отворената книга, сцената от „Както ви харесва“. Кълна се, че изглежда така, сякаш може да отгърнеш страницата.

— Само опитай и си мъртва. — Лоръл размърда схванатите си рамене и вдигна поглед към Паркър. — О, господи, не плачи!

— Следвам плана на Мак. — Измъкна кърпички от джоба си. — Ще плачем днес, за да сме със сухи очи утре. Имам маски с гел в

хладилника за всички ни, за да не сме с подути очи утре.

— Слава богу — обади се Дел, — много се притеснявах да не съм подпухнал утре.

— Вземи си курабийката и иди да видиш как е Картър — нареди му Паркър. — И се обади или изтичай до дома на Ема и ѝ кажи, че не трябва да закъснява. Накарай Джак да я донесе на гръб дотук, ако е нужно.

— Добре. Разбирам кога не съм желан.

— Мислех си да те пусна тайничко в стаята си довечера — подхвърли Лоръл. — Но не си ми купил прелестни нови обувки.

— Мал ще си плати, задето вдигна така летвата за всички нас.

Когато останаха сами, Лоръл хвърли поглед към краката на Паркър.

— Наистина са разкошни. Всичко наред ли е?

— Чудесно. Проверих прогнозата за утре и...

— Не говоря за сватбата на Мак, която е единствената тема за разговори през последната седмица. Говоря за теб и Малкълм.

— Всичко е наред. — Паркър отвори хладилника за бутилка вода, после се обърна и като видя Лоръл да я гледа втренчено, само въздъхна. — Не, не е споменал факта, че му казах, че го обичам, нито пък аз. И, не, не ми е отвърнал със същото. Приемам го нормално.

— Лъжеш.

— Опитвам се да го приема нормално и почти успявам. Освен това имам прекалено много неща за вършене, за да ми остава време да мисля. — Приглади с пръсти косата си, която бе прибрала в елегантен кок за репетицията. — Отношенията ни са добри и това е... добре. Не ме карай отново да повторя думата „добре“. Нека се върнем на Мак и Картър.

— Става. Къде е младата булка?

— Взема си вана, за да си успокои нервите. Трябва да започне да се облича — осъзна тя, когато погледна часовника си. — Ще започнем след...

— Паркър, спокойно. Вечерята ще бъде тук. Можеш да не си толкова стриктна с графика, поне за малко. Тя знае ли, че Линда няма да идва тази вечер?

— Да. И мисля, че е облекчена. Говорихме за утре и каза, че се радва, че майка ѝ ще присъства на сватбата. Така че утре е съвсем

достатъчно за Линда.

— Ами... — Лоръл млъкна при влизането на Малкълм. — Нося същия размер като Паркър. Да знаеш за всеки случай.

— Купувам обувки само за жените, с които спя. — Той грабна курабийка от чинията на масата. — Ако спя с теб, Дел ще се ядоса.

— Много е тесногръд.

— Ти успя ли...

— Взех го и го оставих при Картър, както ми бе наредено.

Сякаш товар се смъкна от раменете на Паркър.

— Добре. Благодаря. Много ти благодаря — обхвана с длани лицето му и го целуна.

— Той е тук. — Лоръл се дръпна от тортата. — Ти успя.

Паркър сложи ръка на талията си и зае поза за снимка.

— Съмняваше ли се?

— Много се срамувам. Ще те наричаме Супер Паркър. Трябва да ида да си сменя обувките, които за съжаление не са като твоите — отбеляза Лоръл и отново погледна завистливо краката на приятелката си. — Да си освежа грима и така нататък. Ще накарам Мак да се размърда, ако вече не е готова. Браво на теб, Паркър — сграбчи я и я целуна по устните.

— Може ли да го направиш пак? — помоли Мал. — На забавен кадър?

— Перверзник. — Но в очите на Лоръл проблясваха сълзи, когато се обърна и целуна и него. — Тя все повтаряше, че няма значение, но има — подсмръкна и се усмихна на Паркър. — Знаем, че е така. Връщам се след петнайсет минути.

— Всички се стараят да приключат със сълзите тази вечер.

— Слава богу. Самият аз едва се сдържам.

— Много си забавен. — Тя забодде пръст в стомаха му. — Трябва да проверя доставчиците на храна, как е всичко в салона, в Голямата зала и...

Той грабна още една курабийка и я последва.

Наоколо винаги витаеше особено напрежение преди всяко събитие, каза си Мал, но не като този път. Сега направо го усещаше с кожата си. Фотографът, на когото Мак се бе доверила за сватбата си,

вече работеше заедно с помощника си и правеше купища снимки, когато пристигна семейството на Картър и нивото на шума нарасна още повече.

Наблюдаваше как Паркър си говори с тях, предлага им напитки и прикляка, за да побъбри с децата. Само след минутки голямото фоайе, както и салонът се изпълниха с хора и действие. Навсякъде ухаеха цветя, които сигурно бяха само лека прелюдия към утрешния разкош.

Опита шампанското и се загледа в Паркър, която тъкмо говореше с човека, когото бе взел от летището. Тръгна към тях и в този миг Мак се втурна надолу по стълбите.

— Не съм закъсняла! — Тя се засмя и потърси Картър в тълпата. Усмивката ѝ стана още по-сияйна. — Искрах само да...

Малкълм забеляза как лицето ѝ замръзна и за миг тоталният шок, изписан там, го накара да се усъмни дали Паркър не е сбъркала.

После очите ѝ се насълзиха.

— Татко?

Джефри Елиът, красив, чаровен и отсъстващ през по-голямата част от живота на дъщеря си, пристъпи напред и разтвори ръце.

— Миличка.

Тя се хвърли в прегръдките му, притисна лице към рамото му.

— Мислех, че няма да успееш.

— Как бих могъл да пропусна сватбата на малкото си момиче. — Той се отдръпна леко и я целуна по мокрите бузи. — Колко си красива само!

— Татко. — Мак отново сложи глава на рамото му, потърси с поглед Паркър и примигна, за да проясни очите си. Измърмори само с устни „благодаря ти“.

Нямаше грешка, отбеляза Малкълм, взе още една чаша шампанско и ѝ я поднесе.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Имаше сняг. Пухкав и красив. До обяд Паркър вече се бе погрижила да се разчистят алеите и паркингът, а булката се бе излегнала удобно на втория етаж и се наслаждаваше на масажа с камъни, който приятелките ѝ бяха осигурили като сватбен подарък.

Входът и стълбището искряха и светеха благодарение на усилията на Ема и нейния екип. Огромни като колони свещи стояха от двете страни на вратата към Голямата зала, групирани по три, с изобилие от ярки цветя в кремавобялата им основа.

Привечер навън щяха да грейнат и заблещукат хиляди светлинки, окичили фасадата на къщата, както и малката горичка от миниатюрни борчета, които стояха от двете страни на алеята в сребърни саксии. На всеки прозорец щяха да светят свещи под венци от цветя и дълги бели панделки.

Цялата къща бе празнична и щеше да блести и грее през нощта, мислеше си Паркър, докато обикаляше и проверяваше всеки детайл.

Ема бе надминала себе си, а и с допълнителния бонус на снега гостите щяха да се озоват в зимна приказка, а после да се изкачат по стълбите, където снежнобели коледни звезди бяха подредени изкусно в красиви аранжimenti към украсената с гирлянди веранда.

Паркър изпълняваше задачите в сутрешния си график като опитен генерал, подготвящ се за най-важната си битка — тичаше от стая в стая, от етаж на етаж, обута в маратонки, и хвалеше, поощряваше, раздаваше заповеди на ляво и надясно.

— Ще останеш без сили, преди още да е започнало всичко. — Дел спря устрема ѝ, като сложи длани на раменете ѝ. — Поеми си въздух. Мислех, че Моника от булчинския салон ще те замества днес.

— Тя и Сюън ще бъдат тук след половин час. Какво прави Картър?

— Всичко е под контрол, капитане.

— Сериозно, Дел, има ли нужда от нещо? Ако сте стояли по мъжки и сте пили цяла нощ, докато играете покер...

— Сложихме го да си легне още в дванайсет и половина, както ни беше наредено. Останалите стояхме цяла нощ да прием и играем покер.

Тя го изгледа с присвити очи и забеляза, че неговите са бистри и отпочинали.

— Иди да го провериш как е. Не искам да припарва тук преди три и половина.

— Кумът му се грижи за него. Боб е същият маниак като теб на тема графици и разписания. Той ще мине през студиото и ще доведе младоженеца в три и петнайсет.

— Тогава иди да свършиш нещо полезно. Хората на Ема работят в зимната градина, а вторият екип е зает с подготовката за вечерята.

— Джак е на разположение на Ема.

— Джак е тук? Ами Малкълм?

— Той е при Картър. Решихме, че някой трябва да го наглежда, в случай че реши да духне нанякъде.

— Много смешно. Но е добре, че някой му прави компания. Щях сама да ида да видя как е, но щом Малкълм е с него, ще ида да проверя какво прави Мак. Ти можеш да предадеш на Лоръл, че има на разположение час и двайсет минути и после трябва да се качи в Булчинския апартамент.

— Ако е потънала в работа, може да ме замери с ножа за тесто.

— Ще трябва да поемеш риска.

Малкълм се бе проснал на един фотьойл с бутилка кола и голям пакет чипс и гледаше мотокрос по спортния канал.

Картър крачеше напред-назад.

Вече бе свикнал с ритъма. Картър крачеше напред-назад, седяше и зяпаше в телевизора, поглеждаше часовника си. Ставаше и пак кръстосваше стаята.

— Да не би да се колебаеш, професоре? Заповядано ми е да те завържа, ако се опиташ да избягаш.

— Какво? Не. Ха-ха! Не. Наистина ли е едва един и половина? Може да ми е свършила батерията. — Намръщи се на часовника си, почука по циферблата. — Колко показва твоят?

Малкълм вдигна голата си китка.

— Време е да се отпуснеш. Искаш ли нещо по-силно?

— Не. Не. Не. Може би. Не. Просто... Имам чувството, че съм се озовал в някаква паралелна вселена, където пет минути са равни на час и половина. Трябваше да си изберем следобедна сватба. Ако бяхме избрали такава, сега вече щяхме да се женим.

— Бързаш ли?

— Явно. — Той впери поглед право напред, без да види нищо. — Понякога не съм сигурен как точно се случи всичко, а друг път ми се струва, че винаги е било така. Аз съм... това е... ние сме...

— Изплюй камъчето.

— Когато намериш жена, която да обичаш, от цялата си душа, и тя също те обича — въпреки слабостите и недостатъците ти — тогава всичко си идва на мястото. И ако можеш да си говориш с нея, а тя те изслушва, ако те кара да се смееш и да мислиш, кара те да желаеш и да осъзнаеш кой си в действителност, и разбираш, че си по-добър човек, само защото си с нея, трябва да си луд, за да не искаш да прекараш остатъка от живота си с нея. — Той замълча и се усмихна унесено. — Отплеснах се.

— Не. — Думите бяха накарали нещо вътре в него да се преобърне и Малкълм само поклати глава. — Радвам се за теб, Картър. Ти си късметлия.

— Днес съм най-големият късметлия на този свят.

Малкълм изключи телевизора.

— Вземи картите. Ще поиграем малко да видим дали късметът ти важи и в играта.

— Добре. — Картър отново погледна часовника си. — Наистина ли е само един и трийсет и пет?

Мак пристъпи в Булчинския апартамент, спря, направи няколко танцови стъпки.

— Вижте, вижте, това е за мен. Днес всичко е мое. Шампанското, вкусните плодове, цветята, свещите. О, Ем, какви цветя!

— Само най-доброто за нашите булки. Това е агенция „Обети“ все пак.

— Най-напред шампанското. — Лоръл отиде да налее в чашите.

— За мен половин чаша — обади се Паркър. — Все още трябва да проверя...

— Паркър, не. — Мак я сграбчи за ръцете. — От този момент нататък чак до последния танц ти си моята приятелка, една от красивите ми и много високо ценени почетни шаферки. Моника ще се занимае с останалото. Имам нужда от теб тук — а в „Обети“ думата на булката е закон.

— Добре. Напълни я догоре, Лоръл.

— Карън, сигурно би могла да направиш панорамна снимка на...

— О, не! — Паркър размаха пръст. — Щом аз съм една от шаферките, тогава ти си само булка, а не фотограф.

— Всичко сме приготвили, Мак. — Карън ѝ намигна и смени обектива.

— Знам, извинявай. — Тя си пое дълбоко въздух и взе чашата с шампанско. — Добре. За сватбения ден. Този път всичко е истинско. — След първата глътка Мак вдигна ръка. — И още един тост, защото може да забравя после. Ема, благодаря ти, че направи всичко толкова красиво. Лоръл, благодаря ти за фантастичната торта. Паркс, толкова съм ти благодарна за всички детайли, за малките и големите неща. Но най-вече ви благодаря, че сте с мен.

— Добре, стига. Пий. — Лоръл примигна. — Никакви сълзи днес.

— Може би само малко. Още не сме гримирани.

Ема прегърна с една ръка Мак, а Паркър раздаде кърпички на всички.

Вратата се отвори и на прага застана усмихната госпожа Грейди.

— Фризьорите и гримьорите са тук.

— Хайде, край със сълзите — нареди Паркър. — Да се залавяме за работа.

Винаги бе харесвала тази част, макар само да бе влизала за малко, когато имаха нужда от нея за нещо. Сега Паркър се бе оставила в ръцете на фризьора, а в нейните имаше чаша шампанско, докато гледаше как гримьорът се занимава с Мак.

Гледаше нещата под нов ъгъл, мислеше си тя, докато се радваше на майката на Картър, която дойде да си побърбят набързо, да се посмее с тях и да си поплаче. Доволно отбеляза колко умело действаша Моника и Сюзън, които проверяваха как върви всичко. Трябваше да се

насили, за да не скочи, когато Моника им съобщи, че младоженецът и шаферите му са в къщата, но се облегна на мястото си и си каза, че всичко ще мине по план.

Както и стана.

Точно навреме тя, Ема и Лоръл се преоблякоха в роклите си. Мак бе напълно права в избора на цветове и оттенъци, помисли си тя. Наситеното тиквено оранжево придаваше особен топъл блясък на кожата на Лоръл, докато ръждивочервеното подчертаваше тъмната красота на Ема. А старото злато идеално подходеше на самата нея, реши Паркър.

Заедно изглеждаха като грейнали есенни цветя.

— Страхотни сме — заяви убедено Лоръл.

— Изглеждате невероятно, момичета. — Само по корсет и жартиери, Мак им направи знак да се завъртят. — О, да, просто невероятно. О, вижте само госпожа Г.!

— Не е зле за стара жена като мен. — Икономката също се завъртя в тъмносинята си рокля.

— Твой ред е — обади се Паркър.

— О, господи!

Помогнаха ѝ да си облече бялата рокля, пригладиха и бухнаха горния пласт от нежна органза, закопчаха деликатните копчета на гърба и нагласиха диплите на шлейфа. Паркър видя как Мак се преобрази, докато стоеше пред високото огледало.

— Аз съм булка — измърмори тя, а очите ѝ бяха замъглени от удивление. — И съм красива.

— Ето, заповядай — госпожа Грейди ѝ подаде диамантените обеци, които Картър ѝ бе подарил. — Малката Макензи — кльощавата червенокоска — най-красивата булка, която някога е стояла в тази стая.

— Госпожо Г. — Мак сведе чело пред по-възрастната жена. — Бихте ли ми помогнали с воала?

Привилегия на майката бе да сложи венеца на булката, помисли си Паркър. И бе силно развълнувана да види как госпожа Грейди слага бляскавата диадема в яркочервената коса на Мак.

— Отива ти. Беше права, Ема, много ѝ отива. — Икономката отстъпи крачка назад и попи очите си с кърпичка. — Бива си те.

— Не е съвсем готова. — Паркър отвори чекмедже в малкото бюро и извади оттам кутийка. — Знам, че си имала друго предвид за

нещо, взето назаем, но бих искала да носиш това.

Отвори кутийката и извади оттам нежна диамантена огърлица от три тънки и искрящи нишки.

— Паркър. — Мак едва прошепна думите. — Беше на майка ти.

— Баща ми ѝ я подари за годишнината от сватбата им. Знам, че те биха искали да я носиш днес, а за мен е сякаш и те са тук. Частица от тях е тук. Те много те обичаха.

— О, господи!

— Никакви сълзи — нареди Паркър.

— Ами как бих могла да не заплача. С голямо удоволствие ще я нося. Бих искала... — Гласът ѝ пресекна и тя само поклати глава. — Не мога да кажа нищо повече, иначе няма да мога да се сдържа.

— Ето. — Паркър сложи огърлицата на врата ѝ и я закопча. — Идеална е.

Мак вдигна ръка и я докосна.

— Сякаш и те са с мен днес, с всички нас.

Моника се появи в стаята.

— О, Мак, прелестна си. На Картър ще му е нужен допълнителен кислород, когато те зърне. Може и на теб да ти потрябва. Той изглежда много красив. Исках само да се обадя на Карън, че е време за официалните снимки. Има ли нещо, което мога да направя за някоя от вас?

— Майка ми тук ли е? — попита я Мак.

— Не още.

— Вероятно е по-добре така. Добре, Карън, на твое разположение съм.

— Искам да направя няколко тук, вътре, после и на терасата, а след това няколко с букета, преди да включим и шаферките.

— Цветята ще бъдат тук, когато сте готови за тях — увери я Ема.

— Аз ще видя какво правят мъжете — обърна се Паркър към Лоръл. — И не ме гледай така.

— Изненадана съм, че издържа толкова дълго. Отивай.

Тя се измъкна от стаята, повдигна полите си и хукна към Младоженския апартамент. Почука леко и отвори малко вратата.

— Жена на прага.

— Можеш да влезеш — извика Дел.

Тя надникна вътре.

— Моника е права. Картър, много си хубав. — И очарователен, когато връхчетата на ушите му пламнаха. — Всички изглеждате прекрасно. Искрах само да...

Джак се приближи към огледалото, за да нагласи вратовръзката си, и тя забеляза Малкълм, по джинси и тениска, да пийва бира.

— Не знаех, че си тук. Правиш компания на момчетата?

— Какво? О... ами. Точно така.

Погледът му изглеждаше леко унесен, каза си тя и тъкмо понечи да му предложи да внимава с бирата, когато той я остави настрана.

— Карън започна с официалните снимки при нас, така че ще бъде готова да дойде при вас след около петнайсет минути. Картър, ще бъде добре да повикаш баща си. Аз ще изпратя тук майка ти, когато дойде време. О, и...

— Навън. — Дел я побутна към вратата. — Днес си шаферка, а не сватбен агент.

— Все ми го повтарят. Тогава ще се видим, когато дойде часът. Малкълм, надявам се, че имаш и костюм.

— Какво, да не ме мислиш за идиот? Има много време.

— Ще го изритаме навън — увери я Джак. — Изглеждаш добре, Паркър. Страхотно даже.

Тя се засмя, завъртя се като на червения килим.

— Да, така е.

— И не се тревожи. — Боб, колега на Картър и негов кум, вдигна джобния си компютър. — Всичко е под контрол при мен. И съм запомнил обетите, за всеки случай, ако той има нужда да му подсказва някоя дума.

— Ти си истинско съкровище, Боб.

Изчака, докато се отдалечи достатъчно, за да не я чуят, и се разсмя от сърце.

— Точно навреме — каза Ема.

— Не е минало толкова дълго...

— За букета. Искрах всички да сме тук. Мак. — Ема го извади от кутията. — Последният щрих.

— О, Ема, о, боже! Макар че съм го виждала в процеса на сътворяване, пак съм зашеметена.

Мак пое водопада от рози и лилиуми, в наситени и ярки цветове, сред които нежно и дискретно проблясваха мънички стъклени мъниста

и перлички. Спускаше се от талията ѝ чак до коленете.

— Просто е... — зяпна го вторачено, после вдигна очи към Ема.
— Синята пеперуда. Има синя пеперуда в букета.

— За късмет и любов.

— Не си ни казала, че ще я сложиш. — Лоръл се приближи, за да погледне. — Ема, толкова си сантиментална. Великолепна е.

— И Картър също има една — съвсем мъничка, — на бутониерата.

— Най-добре да си призная, че и аз сложих една на тортата — нещо като скрита картинка в картината.

— Лоръл — засмя се Мак със замъглени очи, — каква сантиментална душа си само.

— С пеперудата, която Паркър накара да сложат на синия жартуер на Мак, ставаме три сантиментални души. — Ема се пресегна към кутията и извади и другите букети.

— Тъкмо си мислех, че денят няма как да стане по-прекрасен...

Мак млъкна наскре думата, тъй като вратата се отвори рязко и майка ѝ застана на прага в убийствено червена рокля с дълбоко деколте.

— Гледай ти, всички изглеждате... сладки. Много интересни цветове. Оставих Ари долу. Бързах да се кача и да...

Самодоволната ѝ усмивка замръзна, когато се озърна и забележа Мак. Паркър изпита огромно удоволствие, когато видя смаяното лице на Линда.

„Да, точно така, егоистична и самовлюбена глупачке. Тя изглежда фантастично. И не можеш да кажеш и да направиш нищо, което да развали деня ѝ.“

— Макензи, много си хубава. Всички сте хубави. О, моето малко момиченце се омъжва! — Тя разтвори ръце и се втурна през стаята да прегърне Мак. — Не вярвах, че ще дочакам този ден.

Над рамото на Линда Мак вдигна очи към тавана и се ухили.

Не, нищо не можеше да помрачи деня, помисли си Паркър и отвърна на усмивката ѝ.

Малкълм крачеше нервно пред Булчинския апартамент.

Как се бе случило това, по дяволите? Е, не знаеше как, но бе станало. Затова... Всичко бе ясно. Или поне щеше да се постараете да стане такова. Ако тя някога се покаже от проклетата стая.

Ако носеше часовник сега, щеше да почуква циферблата му, за да види дали батерията не е изтощена.

Какво можеше да я задържа толкова вътре? Какво точно ставаше зад проклетата заключена врата?

Най-сетне тя се отвори и отвътре излязоха жените — целите грейнали в ярки цветове, ухаещи прекрасно и сияещи. Той остана настрана, готов да скочи, щом зърне Паркър.

Когато я забеляза, тя — естествено — бе свела глава и говореше с жената, която ръководеше шоуто днес.

— Хей!

Тя погледна през рамо, наведе изненадано глава, после отдели още минутка да провери нещата, които вероятно вече бе обсъдила поне пет пъти със заместничката си, преди да се приближи към него в красивата си бухнала рокля с цвета на светлината на свещи.

— Защо не си долу? Трябва да заемеш мястото си. Вече ще...

— Трябва да поговоря с теб за минутка. Няколко минутки.

— Малкълм, сватбата. Сега. Не мога... О, боже, някакъв проблем ли има? Знаех си, че трябва да слеза да проверя...

— Няма проблем. Всичко е наред. Това ще бъде сватбата на века. Може да почака. Разбира се, няма нищо.

— Слизай долу. — Тя се приведе напред и леко го целуна по бузата.

После се обърна, когато Мак излезе навън.

— Добре, готова съм. Малкълм? Защо не си долу?

— Отивам. Но искам да кажа „уха!“. Наистина великолепно. Отлична работа. Картър ще си глътне езика.

Усмивката ѝ блестеше по-ярко и от диамантите.

— Омъжвам се.

— Стана ми ясно. Ще се видим после, госпожо Магуайър.

— Госпожа Магуайър. О, господи, звучи секси. — Подскочи весело с булчинските си обувки с блестящи токчета. — Да вървим, Паркър.

Паркър се усмихна за миг на Малкълм, после поведе Мак надолу към фойето.

— Не забравяй, главата горе, усмивка. Не бързай, това е твоят голям миг. Слизаме подредени по азбучен ред, както решихме, след малките племенници на Картър.

— Нали са много сладки?

— Сладки са. И когато музиката се смени и дойде твоят ред, си спомни, че трябва да изчакаш, преброй до пет, за да могат всички да станат и хубаво да те огледат. После...

— Паркър, не се тревожи. Баща ми е в дъното на стълбите и ще ме заведе до олтара. — Зелените очи на Мак сега бяха спокойни, сухи, но грейнали от радост. — Сигурно никога няма да ми кажеш какво е трябвало да направиш, за да го доведеш тук, но няма значение. Той е тук и това означава за мен повече, отколкото си мислех — или исках да си призная. Но както сама каза вчера, по-важното от всичко е, че Картър е долу. Коленете ми треперят, но не от нерви. От вълнение, господи, това е истинско блаженство. Няма да пропусна мига.

Стояха на върха на стълбите, докато тя, Ема и Лоръл нагласяха шлейфа на роклята, подадоха букета на Мак и за миг останаха неподвижни, както когато бяха деца и се усмихваха на синята пеперуда.

— МНМ минава по пътеката — измърмори Паркър.

— Да не би да имаш микрофон и слушалка някъде? — попита Лоръл.

— Не. Просто знам. Картър и Боб са пред камината, а МНМ и БНМ заемат местата си. Сега водят Линда по пътеката. Знам, че се държиш, Мак, но сега е времето да направиш няколко дълбоки вдишвания. МНБ минава по пътеката — каза тя за госпожа Грейди и Мак стисна ръката ѝ. — И смяна на музиката. Момченцето с пръстените и момиченцето с цветята изглеждат прелестни. — Наведе се и надникна да види как тръгват надолу по стъпалата след дадения от Моника знак. — Абсолютно прелестни.

— Карън прави снимки, нали?

— Шшш! Престани. Добре. Ема.

— Готова съм.

— Пет, четири, три, две. Лоръл.

— Тръгвам.

Паркър стисна за последен път ръката на Мак.

— Това е твоят сватбен ден — каза ѝ тя и тръгна надолу по стълбите.

Престана да се тревожи, когато видя залата с гостите, цветята, свещите и огъня в камината. Картър изглеждаше като най-щастливия човек на света. За миг погледна към Малкълм и остана озадачена от напрегнатия поглед в очите му, после зае мястото си до приятелките си.

Смяна на музиката, каза си тя наум, всички станаха на крака.

Ето че се появи и Мак, сияеща, хванала баща си под ръка, сякаш едва стъпваше по земята, докато идваше към тях. А диамантите на майката на Паркър улавяха светлината и блестяха.

Мак целуна баща си по бузата. Картър вече протягаше и двете си ръце към нея. Тя пристъпи към него и ги пое.

— Здравей, скъпи.

Прегърна го здраво и го целуна страстно.

— Не можех да чакам. — Заяви го достатъчно високо, за да чуят всички.

И се ожениха под ехото на смеха.

Не можеше да я завари насаме или поне не за достатъчно дълго. Имаше снимки, вечеря, както и тълпи от хора. Всеки искаше да говори с всеки.

— Какво ти става? — Майка му го подритна под масата. — Неспкоен си.

— Нищо ми няма. Просто искам да се отърва от този глупав костюм.

— Изяж си вечерята — нареди му тя, после се обърна да си говори с бащата на Ема — слава богу! — и го остави на мира.

Опита се да стигне до нея, когато вечерята приключи, но всички шафери и младоженците бяха отведени на една страна, а гостите — на друга.

В Балната зала Мак и Картър излязоха на дансинга за първия си танц. Докато ги гледаше, осъзна, че моментът не е подходящ. Никак даже. Този ден беше техен, останалото можеше да почака.

Взе си бира, наложи си да се отпусне.

— Страхотно парти, а? — Джак се отпусна тежко до него.

— Знаят какво правят, а очевидно са готови да направят и невъзможното, когато става дума за някоя от тях. — Леко чукна чашата си с тази на Джак. — Ти си следващият, приятел.

— Нямам търпение.

Малкълм наклони глава, загледа се в лицето на Джак.

— Говориш сериозно.

— Все повече с всеки изминал ден. Кой би могъл да предположи? Колкото до голямото парти? Със сигурност ще е страотно, но аз чакам останалото, останалата част от живота си. Ема, тя е... Просто е Ема. Това е напълно достатъчно. Сега отивам да я намеря и ще танцуваме. Ти потърси Паркър.

— Да, трябва.

Остана на мястото си още малко, после стана и тръгна между масите и хората. Музиката беше силна и ритмична, подканяше гостите към дансинга.

Спря да погледа за миг и Дел застана до него.

— Отивам да взема шампанско за бъдещата ми невеста. Забеляза ли Боб? Истински дивак на дансинга.

— Човек не може да го пропусне.

— Страхотен ден. — Постави длан на рамото на Мал, докато и двамата се усмихваха на Боб. — Знам, че двамата вече са започнали съвместния си живот — Мак и Картър — но това променя нещата.

— Така ли?

— Прави всичко по-здраво, по-истинско и по-важно. Бил съм на безброй сватби, но не мисля, че съм го осъзнавал преди връзката си с Лоръл, преди да пожелае да я превърна в нещо по-здраво и истинско, нещо значимо. Както и да е, ако търсиш Паркър, тя е ето там.

— Благодаря.

По дяволите подходящият момент, реши той и тръгна да я търси.

Забеляза я заедно с Лоръл, двете танцуваха прегърнати. Когато музиката се смени, двете тръгнаха към него, ръка за ръка.

— Защо жените могат да танцуват заедно, но когато мъжете го правят, изглеждат глупаво?

— Не е вярно. Само си мислите, че е така — увери го Лоръл. — Виждал ли си Дел?

— Отиде да ти вземе нещо за пиене. — Той имитира вдигане на чаша.

— Ще го пресрещна, за да си спестя чакането. Ти искаш ли? — попита тя Паркър.

— Да, благодаря.

Когато се озова насаме с нея, относително погледнато, той улови ръката ѝ.

— Виж, можем ли да излезем навън за минутка? Искам...

— Паркър. — Линда, стиснала чаша шампанско в ръка, се приближи безшумно. — Паркър, организирана си чудесно празненство. Сигурно си работила денонощно седмици наред, за да успееш. Нищо чудно, че изглеждаш изморена.

— Така ли? — с ледена любезност отвърна Паркър. — Вероятно е от светлината тук. Тъкмо си мислех, че този оттенък на червеното, на тази светлина, те прави невзрачна. Искам да кажа, бледа. Малкълм, познаваш майката на Мак, нали?

— Да. Как сте?

Линда отметна лъскавата си руса грива назад и вторачи сините си очи в него.

— Много добре, благодаря. Среждали ли сме се? Не мога да повярвам, защото аз никога не забравям един красив мъж. — Подаде му ръка, извърна тялото си към него. — Кога сме се срещали?

— Когато ми предложихте секс срещу услуга.

Застанала до него, Паркър издаде задавен звук. Линда настръхна и изгледа злобно Паркър.

— Трябва повече да внимаваш кого пускаш в дома си.

— Вече го правя. Днес е единственото изключение за теб. Наслаждавай му се. Хайде, Малкълм, да танцуваме. Много искам да танцувам с теб на сватбата на приятелката си. — Издърпа го на дансинга, после само отпусна глава на рамото му и се разтресе от смях. — О, о, боже! Ще бъдеш възнаграден изключително добре при първа възможност. Това беше... — Тя вдигна глава, обхвана с длани лицето му и го целуна така, че главата му се завъртя.

— Ела — задърпа я далеч от музиката.

— Но аз искам да...

— Пет минути, по дяволите!

Навсякъде беше пълно с хора, осъзна той. Издърпа я навън от Балната зала, надолу по стълбите, без да обръща внимание на

протестите ѝ. Набързо прецени ситуацията и се запъти към нейното крило, докато накрая не я вкара във фитнеса.

Никой нямаше да влезе тук по време на сватбено тържество.

— Какво, за бога, ти става?

— Слушай. Само ме чуй.

— Слушам те.

Той си пое въздух.

— Да, слушаш ме и затова се оказва, че ти споделям неща, които на никого не съм казвал и не съм имал намерение да го правя. Ти влизаш вътре, точно това правиш, проникваш вътре и виждаш какво има там, и това не те притеснява.

— Защо да ме притеснява? Малкълм, колко алкохол си изпил?

— Вероятно не достатъчно. Никога не съм планирал да стигна дотук, с никого. Просто не вярвах, че ще ме бива за това — а за мен е важно, по дяволите, да съм добър в онова, което правя. — Извърна се от нея и направи крачка встрани, докато се опитваше да си върне нормалното дишане и равновесието. — Прекарах първото десетилетие от живота си в обикаляне на света и всичко бе наред, просто така трябваше. По-голямата част от второто си десетилетие бях ядосан на целия скапан свят и си търсех белята. После се опитах да оправя нещата, според собствените си разбирания. — Прокара пръсти през косата си. — Справях се добре, после всичко се прецака. Съдба, лош късмет, все едно. Възползвах се от дадения ми втори шанс и промених някои неща. През цялото това време имаше един-единствен човек, който беше до мен.

— Майка ти е забележителна жена.

— Абсолютно вярно. Имам добър бизнес. Знам как да го управлявам и как да го изграждам. Харесвам онова, което правя. Не, обичам работата си.

— Затова си добър в нея. Искане ми се да ми кажеш какво не е наред.

— Не съм казал, че нещо не е наред. Аз просто... — За миг остана загледан втренчено в нея. — Никога не съм очаквал, че ще бъдеш ти, това е напълно сигурно.

— За какво говориш?

— Каза, че ме обичаш.

— Значи си ме чул. — Сега се извърна от него и отиде до хладилната витрина за вода.

— Разбира се, че те чух. Нищо ми няма на слуха.

— Просто си предпочел да не ми обърнеш внимание.

— Не е така. Свари ме неподготвен, Паркър. Направо ме остави без дъх. Никога не съм мислил, че изпитваш към мен чувствата, които аз изпитвам към теб.

Тя забрави за водата и погледът ѝ бавно се върна на лицето му.

— Какво изпитваш към мен?

— Ами като... Как, по дяволите, се изрази Картър? Той умее да използва думите.

— Не искам думите на Картър. Не съм влюбена в него.

— Чувствам, че ти си причината да преодолее цялото онова местене, проблемите през тийнейджърските години. Причината да не умра. Да съм тук сега. Чувствам... — Прекъсна насред думата и изруга, докато я гледаше как стои пред него, красива, идеална и сияеща. — Слушай, трябва да използвам част от думите на Картър. Когато обичаш някого и ти отвърщат със същото, въпреки че си тотално сбъркан, тогава всичко си идва на мястото. Всичко намери мястото си, Паркър. Това е.

Тя остави бутилката вода на една от пейките за вдигане на тежести.

— Винаги съм си представяла, че когато този момент настъпи, ще бъде много по-различно от това.

По лицето му се прокрадна раздразнение.

— Какво като няма поезия и лунни лъчи? Облечен съм в костюм, по дяволите.

Тя се засмя.

— Толкова се радвам, че този момент настъпи точно по този начин, с теб, точно сега и тук.

Тръгна към него.

— Не съм свършил.

И спря.

— О! Извинявай.

— Добре. Трябва да го направим.

Очите ѝ се разшириха.

— Моля?

Цялото му напрежение изчезна. Просто обожаваше как казва тази думичка.

— Господи, Легс, само за секс мислиш. Имам предвид, че трябва да... — Той направи кръг с пръста си към тавана.

— Опасявам се, че не мога да разгадая хитроумния ти план.

— Трябва да се оженим.

— Какво... — Тя направи крачка назад и се озова редом с водата на пейката. — Ами... Господи.

— Виж, ако ме познаваш и ме обичаш, знаеш, че няма да падна на колене и да ти рецитирам нещо, написано от някакъв човек, починал преди векове. По дяволите! — Отиде при нея и я издърпа на крака. — Вероятно мога да го направя и по-добре. Знам как действаш ти. Знам, че не става дума за детайлите, а за онова, което те означават. Онова, което става горе — страхотно парти е — но важното е какво следва. Ти искаш важните неща.

— Прав си — тихо каза тя. — Така действам. Но не става въпрос само какво искам аз.

— Ако търсиш всичко останало, обвързването до живот, тогава ме погледни. Никой никога не би могъл да те обича, да бъде до теб и да те разбира както мен. Никой, Паркър.

Ръцете ѝ щяха да се разтреперят, затова ги сложи върху лицето му за миг, погледна в очите му.

— Каж ми ти какво искаш.

Той хвана китките ѝ, после сплете пръсти с нейните.

— Искам живот с теб и сега ще открадна думи от Джак и Дел — до известна степен. Искам да започнем този живот, защото ти си Паркър. Ти си жената, ти си всичко. Искам онова, което имаме, да бъде здраво. Искам — и сега думите са само мои — искам да ти дам обещания и да ги изпълня. Обичам те и искам да ти обещаая да те обичам до края на живота си — въздъхна дълбоко. — Какво ще кажеш?

— Какво ще кажа ли? Казвам „да“. — Замаяна от радост, тя се засмя, стисна силно ръцете му. — Да, Малкълм, трябва да го направим. — Прегърна го здраво. — О, ти си идеален. Не знам защо, но си абсолютно перфектен.

— Мислех си, че Картър е най-големият щастливец днес. Току-що се озова на второ място. — Леко я откъсна от себе си, пое устните ѝ

със своите и я залюля в целувката. — Нямам пръстен у себе си.

— Най-добре е бързичко да намериш такъв.

— Дадено. — Вдигна и двете ѝ ръце пред устните си и я накара да се просълзи, когато започна да ги целува. — Дължа ти един танц.

— Да, така е, наистина искам да танцувам с теб. Трябва да се връщаме. Това е вечерта на Мак.

— Ще им кажем утре, за да не им отнемаме мига.

Да, помисли си тя, той знаеше как действа тя. Отново обхвана лицето му и целуна мъжа, когото обичаше. И за когото щеше да се омъжи.

— Утре е идеално.

Върна се заедно с него, ръка за ръка, обратно при музиката, цветята и искрящите светлини. Тази вечер, мислеше си тя, бе изцяло на Мак. Както и началото на нейното собствено щастливо бъдеще.

ЕПИЛОГ

Първият ден от новата година, замисли се Паркър, докато се настаняваше зад бюрото си, за да навакса с документацията. Празниците, партитата, тържествата, сватбата на Мак, всичко се бе събрало в едно и я бе накарало да изостане с обработката на документите.

Като се добави и нейният годеж, отбеляза мислено тя и вдигна ръка, за да може красивият ѝ диамантен пръстен да улови крехката зимна светлина, нищо чудно, че бе нарушила графика си.

Имаше цял следобед да се погрижи за това, да свери часовника си, така да се каже. И да затвори последната страница от календара на една изпълнена със събития година.

Колко неща само се бяха случили за дванайсет месеца.

Четири годежа и една сватба.

Само преди година дори не подозираше за съществуването на Малкълм Кавана, а ето че след десет месеца щяха да се оженят. Господи, чакаше я планина от работа по планирането и подготовката.

Щеше да се омъжи за човека, когото обича, и сватбата определено щеше да бъде впечатляващо събитие. Отново се загледа в пръстена си и погледът ѝ стана замечтан. Беше започнала и завършила първата си година с Малкълм. Това бе само началото.

Именно това бе причината да не свърши никаква работа, напомни си тя. Вече имаше Синдрома на булчинския мозък.

Включи компютъра си.

Щеше да поработи в тишината на дома си, каза си тя, необезпокоявана.

Госпожа Грейди сигурно довършваше събирането на багажа за ежегодната си зимна ваканция. Мак и Картър вероятно правеха същото за медения си месец. Дел и Лоръл, както и Ема и Джак вероятно се бяха усамотили в техните си домове и се радваха на почивния ден.

А Малкълм — нейният Малкълм — вече бе тръгнал за сервиза, където искаше да навакса малко с работата си.

За вечерта имаха планирана прощална вечеря, за да изпратят подобаващо тримата пътешественици.

После двамата с Малкълм можеха да се откъснат от всичко за няколко дни — ангажиментите на „Обети“ винаги намаляваха в първите дни на новата година — за една кратка зимна почивка във вилата на брега. Само двамата.

— Затова се стегни, Паркър — гласно измърмори тя. — Ти не си единствената булка, която заслужава внимание.

Успя да поработи близо час преди нашествието.

— Защо работиш? — попита Лоръл, когато нахлу в кабинета на Паркър заедно с Ема и Мак.

— Защото така правя винаги. Ти защо не си събираш багажа?

— Вече е събран — Мак вдигна ръка. — Флоренция, пристигаме. Но точно сега... — Трите пристъпиха едновременно напред и я издърпаха от стола ѝ. — Идваш с нас.

— Знаете ли колко съм изостанала...

— Най-много с пет минути — прецени набързо Ема.

— Може и да нямаме работен ангажимент следващите две седмици, но...

— Снощи мина добре, а отлично знам, че вече си събрала багажа, макар да заминавате чак след два дни. Сигурно си опаковала и нещата на Мал — обади се Лоръл.

— Не съм. Само му дадох списък с ценни съвети. Сериозно, трябва ми само още час. И бездруго всички ще вечеряме заедно покъсно.

— Имаме по-важни неща за вършене от работата. — Мак стискаше здраво ръката на Паркър, докато я водеха към стълбите.

— За вас може и да е така, но за мен... — Прозрението я озари светкавично, щом разбра накъде я водят. — Избрали сте ми сватбена рокля.

— Традиция на „Обети“. — Ема потупа приятелката си по дупето. — Наредихме на мъжете да си намерят занимания другаде този следобед. Ще си направим парти за сватбената рокля на Паркър.

— С уточнението, както винаги, че ако не ти подхожда, няма да има обидени и засегнати чувства. — На прага на Булчинския апартамент Лоръл се обърна и препречи вратата. — Готова ли си?

— Разбира се, че съм готова. Чакай. — Паркър се засмя и притисна с ръка сърцето си. — О, боже! Усещам, че това е специален момент, много щастлив. Помогнала съм на толкова жени да изберат своята рокля, а сега аз ще пробвам моята.

— И ще изглеждаш прекрасно. Отвори вратата, Лоръл, ще умра тук навън — оплака се Ема.

— Ето, влизаме.

С ръка на сърцето, Паркър пристъпи вътре. И ръката ѝ просто се плъзна безпомощно надолу.

Снежнбялата коприна гальовно оформяше сърцевидно деколте без презрамки, обвиваше тънката талия и се спускаше в пищна пола. Класическата бална рокля проблясваше деликатно с бродерията и ушитите камъчета, които искряха върху корсажа, спускаха се отстрани на полата и обшиваха долния ѝ край и шлейфа.

Силуетът и стилът несъмнено ѝ подхождаха. Но не това замъгли погледа ѝ.

— Това е сватбената рокля на майка ми. Моята майка.

— Госпожа Г. я извади от гардероба. — Докато говореше, Ема галеше приятелката си по гърба.

— Тя беше слабичка като теб и почти толкова висока. — Госпожа Грейди попи сълзите от очите си. — Може би ще искаш да избереш сама роклята си, нещо по-ново, но решихме...

Паркър поклати глава, останала без думи, просто се обърна и прегърна силно възрастната жена.

— Не мога да правя снимки, докато плача. — Мак грабна кутия с носни кърпи, които винаги бяха подръка в тази стая.

— Ето, всички да пийнат малко шампанско и да се стегнат. — Лоръл избърса мокрите си страни, преди да напълни чашите.

— Благодаря ви. — Паркър целуна госпожа Грейди и по двете бузи. — Благодаря ви на всички. Да, о, боже, дай ми чаша. — Паркър грабна чашата от ръката на Лоръл, както и кърпичка от Ема.

— Красива е — успя да прошепне тя. — Толкова е красива. Виждала съм я само на снимки, само колко прекрасна е била с нея, колко щастливи изглеждат двамата с татко. Омъжила се е за него в тази рокля, а сега и двамата ще бъдат с мен, когато се омъжвам за Малкълм. Това е най-хубавият подарък, който можете да ми направите. Най-хубавият.

— Е, за бога, премери я. Събличай се, Браун — нареди Лоръл.

— Добре. Ето сега.

— С гръб към огледалото — напомни й Ема. — Никакво поглеждане, преди да си готова.

Помогнаха й да я облече, както тя бе помагала на всяка от тях.

— Обърни се, но със затворени очи. Искам да оправя полата и шлейфа. — Вече обмисляща букета, Ема разпери полата, приглади шлейфа. Погледна към Мак, която й кимна, когато зае позиция и нагласи фотоапарата. — Добре, погледни сега.

В огледалото Паркър видя на лицето си изражението, което бе виждала в много други булки. Вълнението, магията, сиянието в погледа.

— Това е била сватбената рокля на майка ми — прошепна тя. — А сега е моята.

— Паркс. — Мак се премести леко, отново натисна бутона. — Изглеждаш забележително.

— Изглеждаш щастлива. — Госпожа Грейди я гледаше грейнала. — Щастлива и влюбена. Нищо друго не подхожда повече на една булка.

— Аз съм булка. Щастлива и влюбена, изглеждам фантастично.

— Остави този фотоапарат, Макензи. — Госпожа Грейди вдигна своя. — Искам снимка с четирите ви. Гледай да не настъпиш шлейфа! Така. Сега си мислете за „Сватбен ден“.

Когато те се засмяха, тя направи снимката.

— Да вдигнем тост. Всички да вземат чашите си. Ема, много си лакома — обвини я Лоръл. — Твоята е празна.

— Помогна ми да спра сълзите.

След като я напълни отново, Ема вдигна чашата си заедно с останалите.

— За една забележителна година — започна Лоръл.

— О, господи, и още как — вметна Мак.

— За нашите мъже — продължи тя, — които са късметлии, че имат нас. За нашата майка.

Госпожа Грейди отново се просълзи.

— Не ме разплаквайте пак.

— За приятелството.

— И за „Обети“ — добави Паркър. — За жените, които управляват агенцията. Ние ще ви оженим с любов, изискан стил и изключително внимание към детайлите. Особено когато става дума за някоя от нас.

Засмяха се, чукнаха чаши. Докато отпиваха, госпожа Грейди се дръпна леко назад и направи нова снимка. Започнаха да говорят за украшението за главата, за цветята, цветовете на роклите, които щяха да облекат другите момичета.

Нейните момичета, каза си възрастната жена, всички щастливи и влюбени и всички фантастично красиви.

За моите момичета, помисли си тя и вдигна чаша за тост. За булките от „Обети“ и тяхното щастливо бъдеще.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.